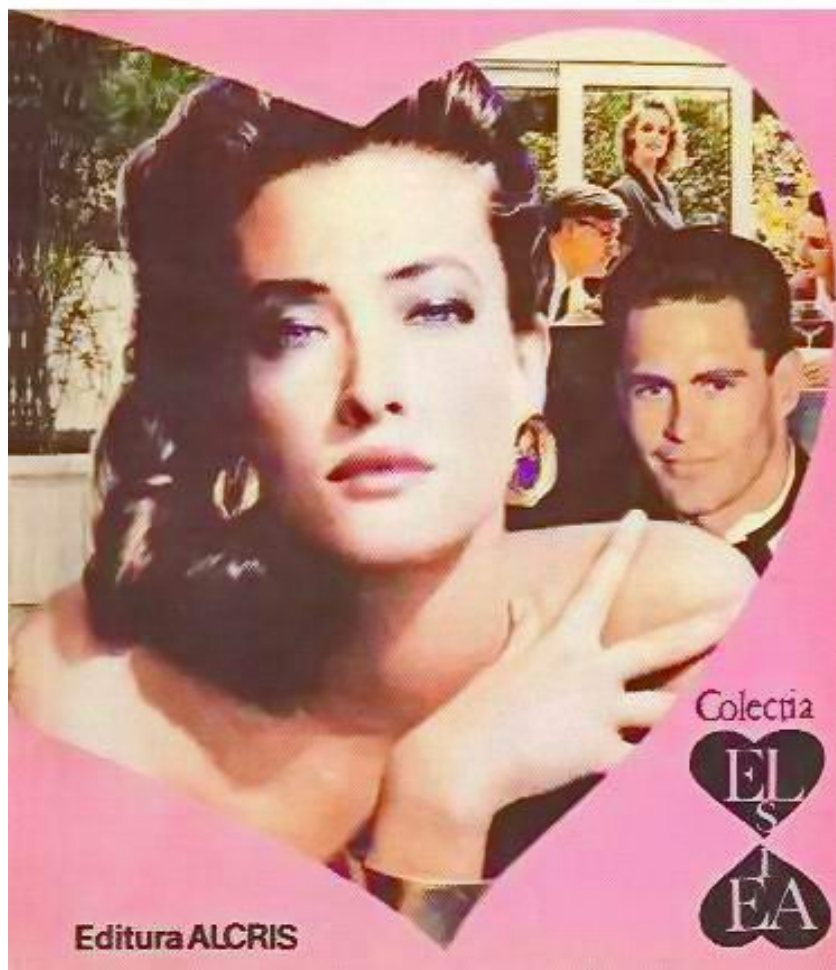

Claudia Jameson

Bărbatul scorpion

Editura ALCRIS

Colecția

CLAUDIA JAMESON

Bărbatul scorpion

Original: SCORPIO MAN

În românește de: Maria Cososchi
Editura ALCRIS
1994

I.S.B.N. 973 – 9169 – 04-X
Colecția „EL ȘI EA”

CAPITOLUL I

— Doamnă Simson, dacă binevoiți să mă urmați, domnul Moore vă așteaptă...

Cherry Simson se ridică. Ea nu era nicidecum impresionată de întrevvedereea care urma să aibă loc. Se întâlnise cu Alec Moore de mai multe ori, în cursul celor trei ani precedenți. El era simpatic. De altfel, dacă obținea sau nu această slujbă îi era perfect egal.

În timp ce intrau în lift, tânăra funcționară de la serviciul de personal îi surâse cu amabilitate doamnei Simson.

Sediul societății Silver & Silver ocupa cinci etaje într-o clădire elegantă din West End, la Londra. Cu toate că lucra de trei ani pentru această societate, Cherry nu pusese niciodată piciorul aici.

Coridoarele lungi erau decorate cu plante verzi, birourile erau de un alb imaculat. O mochetă groasă completa confortul și eleganța ansamblului. Silver & Silver era o societate înfloritoare. Ea se dezvoltase de-a lungul timpului, adaptându-se mereu cerințelor epocii și acum era aproape centenară.

Obiectivele sale constau în conceperea, fabricarea și instalarea sistemelor de climatizare a aerului, în țară și în străinătate. Ascensiunea societății devenise mai rapidă de când Leon Silver, pe care Cherry nu-l cunoștea încă, preluase conducerea.

— Îl cunoașteți pe domnul Moore? întrebă cu amabilitate însoțitoarea ei.

Ușile automate se deschiseră fără zgomot. Ajunseseră la etajul cinci, unde se aflau birourile conducerii.

— Da, răspunse Cherry. A venit de mai multe ori la sucursala noastră din Bristol.

Își aranja în mod mecanic coafura, își ridicase părul

aproape negru într-un coc elegant, care îi venea de minune. Câteva bucle îi încadrau fața delicată, cu tenul de porțelan. Se îmbrăcase cu aceeași eleganță discretă ca pentru o zi obișnuită de lucru.

Deși rezultatul întrevederii îi era aproape indiferent, spiritul ei viu înregistra tot ce o înconjura. O urmă pe tânăra însoțitoare de-a lungul unui coridor acoperit cu mochetă verde. Pe pereți erau suspendate fotografiile imense ale uzinei din Southampton, precum și diferite produse ale companiei Silver & Silver.

Ele intrară pe o ușă pe care scria „Alec Moore, director de vânzări”, și se pomeniră, nu în biroul acestuia, ci în cel al secretarei. Aceasta părea de aceeași vârstă cu Cherry. Era fermecătoare cu părul ei castaniu roșcat și cu surâsul primitor.

— Bună ziua, spuse ea vesel. Mă numesc Karen Black. Șeful meu este în momentul de față la telefon. Un apel intercontinental. Stați jos, vă rog.

— Mulțumesc.

Cea care o însoțise pe Cherry îi întinse secretarei un dosar, apoi se retrase.

— Succes, doamnă Simson spuse ea înainte de a pleca.

Jumătatea de oră în care discutase cu directorul personalului se desfășurase în bune condiții. Dacă și Alec Moore o aprecia, ar putea să-i ia locul în scurtă vreme lui Karen Black.

Dar voia oare cu adevărat lucrul acesta? Dorea ea această slujbă la sediu și mutarea la Londra?

Părinții ei o încurajau în acest sens. Cherry suspină resemnată. Fără ei, ea nu ar fi încercat să obțină, probabil, acest post. Ei o iubeau mult dar o sfătuiseră totuși să-și părăsească domiciliul și orașul în care trăise dintotdeauna.

— Sunt trei ani, Cherry...

Astfel începuse cu o lună înainte mama ei, Cherry cunoscându-i pe de rost toate argumentele.

— Draga mea, nu crezi că e timpul să faci câteva schimbări în viața ta? Doar nu vrei să-ți petreci tot restul vieții lângă noi.

Cherry îl privi pe tatăl ei ca să vadă ce credea și el.

— Are dreptate, spuse el, cu o privire în care i se citea compasiunea.

— Suntem amândoi convinși că ți-ar prinde bine să părăsești Bristolul și casa.

Îți faci prea multe gânduri care îți trezesc amintiri dureroase. David a murit de trei ani și tu tot nu ai reușit să depășești...

Acest doliu. Cherry completase în gând fraza neterminată. Cât timp trebuia să treacă ca să te refaci după dispariția brutală a unui soț?

Ar putea oare vreodată să se adapteze la o nouă existență, fără David? Va redeveni ea persoana veselă și comunicativă care era înainte de accident? Nu. Niciodată. Era sigură de asta. Ceva în ea se ruptesese iremediabil. Dar ea nu voia să le spună asta părinților ei. Ei erau și așa destul de neliniștiți în privința asta.

La o săptămână de la această conversație, văzu anunțul privind această slujbă, într-o scrisoare adresată de societate, serviciului personal, își depusese candidatura; mai mult pentru a face plăcere familiei. Nu avea niciun chef să se despartă de ei. Erau adorabili, o susținuseră cu toată dragostea după drama prin care trecuse. Dar ei simțeau că ea trebuie să devină independentă acum. Ea câpătase destulă forță, emoțional vorbind, pentru a se descurca singură.

În ce stare era ea astăzi?

Pe când încerca să-și răspundă la această întrebare, ochii ei mari de culoarea ametistului făcură înconjurul

biroului lui Karen.

Se simțea foarte sigură pe ea și asta pentru simplul motiv că nimic nu putea s-o mai emoționeze, îi era indiferent dacă locuia la Bristol sau la Londra. Obiceiurile ei vor rămâne aceleași. Acest lucru îi convenea. De altfel ea se putea întoarce acasă ușor în timpul weekendurilor. Distanța dintre cele două orașe nu era foarte mare.

Dar poate nici nu va obține această slujbă. Trei ani de experiență într-una din sucursale ca secretară a directorului nu însemna că era capabilă să-și asume responsabilitățile importante pe care le implica un post la sediul central. Aici se tratau afaceri internaționale. Va fi ea la înălțime?

Ea începu să observe cu interes ceea ce o înconjura.

— Ce loc de muncă plăcut, remarcă ea cu voce tare. Luminos, aerisit, dotat cu cel mai bun echipament posibil.

— Așa e! exclamă Karen Black, cu entuziasm. Dar trebuie să vă previn că dacă veți lucra aici veți avea multe treburi de făcut.

În timp ce vorbea, introduse o foaie de hârtie în mașină și bătu o scrisoare.

— Știți, reluă ea fără să-și întrerupă activitatea, nu veți avea deloc timp să leneviți, în schimb sunt o grămadă de avantaje. Avem propriile noastre săli de mese și mâncarea e excelentă. Nu-i puțin lucru, nu-i așa?

Surâse și continuă:

— Locuiesc singură, așa că nu-mi dau niciodată silința să gătesc seara. Aici, masa de prânz este atât de copioasă! Și poți bea câtă cafea dorești. Avem cinci săptămâni de concediu și...

Ea izbucni în râs.

— Ce proastă sunt! exclamă ea. Dumneavoastră cunoașteți perfect compania, pentru că faceți parte din personalul ei.

Din ce regiune sunteți?

— Din Bristol. Dar presupun că lucrurile sunt puțin diferite la sediu.

Karen aruncă o privire standardului telefonic de pe birou.

— A terminat convorbirea. Mă duc să-l anunț că sunteți aici.

Ea se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Scuzați-mă... încep Cherry. Karen se opri și se îndreptă spre ea.

— Eu... mă mir pur și simplu că părăsiți acest post, spuse ea cu un aer jenat.

Ochii ei arătau încăperea în care se găsea Alec Moore. Karen râse cu amabilitate.

— Nu vă neliniștiți, o asigură ea. Alec este patronul ideal. El știe să vă valorifice și să vă însuflească dorința de a vă efectua sarcinile cât mai bine. Nu acesta este cazul directorului nostru general, adăugă ea coborând vocea. Anne nu este prea răsfățată.

— Anne?

Tonul lui Karen deveni confidențial.

— Anne Meilor, secretara lui Leon Silver, directorul general.

Cherry auzise vorbindu-se despre acest om. El succedase tatălui său douăsprezece luni mai devreme, după ce a îndeplinit funcția de director general timp de nouă ani.

— Nu l-am întâlnit niciodată, declară Cherry.

— Nu este ușor de suportat! Dar presupun că cel care ține hățurile nu trebuie să fie, nu-i așa? Anne are cea mai bună părere despre el. Totuși, ea este într-o situație grea pe moment. Tocmai a aflat că este însărcinată și domnul Silver nu este mulțumit. Nu vrea s-o piardă, înțelegeți? Or, Anne l-a anunțat că va părăsi postul puțin înainte de a naște. De ani de zile încearcă să aibă un copil și acum are de gând să profite din plin de treaba aceasta.

Cherry aprobă. Ea se gândi că Leon Silver era egoist pentru că se supăraseră pe secretara lui când aceasta avea un motiv atât de minunat să plece. Ea tăcu totuși.

— Dar mă îndepărtez de subiectul întrebării dumneavoastră, reluă Karen cu o voce veselă. Vreți să știți de ce plec? Nu este un secret pentru nimeni. Tocmai m-am logodit. Lucrez în Anglia de peste șase ani și... ghiciți ce mi s-a întâmplat? Am întâlnit un neozeelandez! El locuiește la o sută de kilometri de casa mea, la Auckland! Lumea este într-adevăr mică.

Cherry surâse. Nu sesizase că fata era din Noua-Zeelandă. Ea nu avea niciun accent.

— Deci vă întoarceți în țară pentru a vă căsători, conchise ea.

— Și pentru a mă stabili acolo, preciza Karen.

Ea pătrunse în biroul patronului și, două minute mai târziu, Cherry îl saluta pe Alec Moore.

— Doamnă Simson! Sunt încântat să vă revăd! Vă merge bine sper? Cum o mai duce Bob?... Luați loc, vă rog.

— Bob este în plină formă. Vă trimite complimente, răspunse Cherry, așezându-se.

— Mărturisesc că am fost surprins de candidatura dumneavoastră, declară cu sinceritate domnul Moore, cu ochii la ea.

Ușor stânjenită, Cherry îi întoarse privirea.

— De ce? întrebă ea. Am o bună experiență în companie și...

— Nu aceasta este problema. Nici nu mă îndoiesc de capacitățile dumneavoastră.

Fața i se luminează de un surâs seducător.

— Inutil să vă spun, continuă el pe un ton convingător, că Bob Sangley susține candidatura dumneavoastră, chiar dacă ideea de a vă pierde nu-i surâde deloc.

Aceste cuvinte o consolară pe Cherry.

— Atunci de ce sunteți surprins, domnule? insistă ea.

El ezită înainte de a-i răspunde.

— Când am redactat acest anunț, explică el, am precizat că persoana interesată nu trebuie să aibă nicio obligație. Ea trebuie să fie liberă să călătorească în orice moment.

— Da?

— Nu mi se pare că sunteți corespunzătoare acestui profil, făcu el cu un aer dubitativ. Aveți un soț și...

— Domnule, îl întrerupse ea, sunt văduvă.

Ea vorbise liniștit, fără cea mai mică emoție. Era capabilă acum să admită adevărul cu calm, fără a fi rănită. Era ca și cum durerea i se anesteziase.

Interlocutorul ei tresări ușor. Era vizibil stupefiat. Cherry se miră în sinea ei că el nu era la curent cu situația ei.

— Îmi pare rău, se scuză el... Bob nu m-a lăsat niciodată să înțeleg lucrul acesta. Credeam...

El deschise dosarul adus de Karen. Cherry se destinse și se cufundă în fotoliu. La douăzeci și patru de ani era puțin probabil ca Cherry să-și fi pierdut soțul. Era normal ca Bob să omită să menționeze asta cu ocazia deplasării șefului său. Aveau, desigur, subiecte mult mai importante de dezbătut.

— Greșeala dumneavoastră este firească, declara ea. Dar după cum ați înțeles acum, nu am niciun angajament și nicio obligație.

— Sunteți gata, deci, să călătoriți cu mine, dacă va fi nevoie? insistă Alec Moore.

— Absolut.

Puțin îi păsa unde se afla. Aici sau în altă parte... Nu mai avea niciun entuziasm pentru ceva. Fugar, își aminti ce adolescentă dinamică fusese. Cât de mult ar fi exaltat-o altă

dată ideea de a cunoaște țări străine.

Închise o clipă ochii. Ce gând prostesc! Ea nu și-ar fi putut pune candidatura atunci pentru că nu era liberă.

Se angajase de bunăvoie față de un soț și era fericită.

Alec Moore nu se grăbea, studia dosarul care se afla în fața lui. Cherry așteptă cuminte. El îi va pune cu siguranță întrebări suplimentare. Ea începu să-l examineze.

Era un bărbat frumos, în jur de patruzeci de ani, sportiv. Avea un păr des, blond, ochi căprui, o privire deschisă, onestă. Totuși, ea nu trebuia să uite că el poseda mai mult ca sigur o personalitate puternică și multă voință. Aceste calități erau indispensabile pentru a ajunge la postul de director, într-o companie atât de înfloritoare.

Cherry îl găsisese întotdeauna simpatic. Astăzi, după ce îl observase pe îndelete, ea hotărî că îi plăcea, în final ea era într-adevăr mulțumită să obțină acest post. Alec Moore începu să-i descrie sarcinile pe care trebuia să le efectueze dacă va lucra cu el. Fără să pară, o evalua cu privirea.

El văzu că ea este interesată, dar nimic mai mult. Ea părea inteligentă. Și era atât de drăguță! Ce ochi! Imenși, de o culoare de-a dreptul neobișnuită: violeți ca profunzimile apei, minunați. Era primul lucru pe care îl remarcase la această fată. Apoi, urma surâsul, atât de luminos încât îi încălzea inima.

El nu era sigur că ea va fi secretara ideală. O cunoștea încă prea puțin. Dar era cu siguranță o plăcere să o privești, îi plăcea să se înconjoare de frumusețe. Ori Cherry era fermecătoare. Totuși, el se îndreptă în fotoliu și se aplecă ușor în față; îi trebuia mai mult decât o persoană decorativă. Nu trebuia să se lase influențat de aceste pupile inteligente care se străduiau – își dădu el seama deodată, să ascundă o profundă tristețe.

Ce-ar crede Leon despre această femeie? Era un judecător avizat când era vorba să discearnă caracterul unui

individ. Alec nu avea totuși de ce să-l invidieze în acest domeniu. El ghicea destul de repede personalitatea interlocutorului său. De obicei.

El tăcu, curios să vadă reacțiile acestei ciudate candidate.

Cherry așteptă un moment să se asigure că el își terminase discursul. Apoi ea începu să pună întrebări. Ea avea zeci. În timp ce directorul îi descria postul ea se hotărâse că voia să-l obțină. Avu un gând fugar pentru părinții ei, care o însoțiseră la Londra. Se va întâlni cu ei pentru masa de prânz, într-un restaurant din apropiere. Ei avuseseră amabilitatea s-o aducă la Hampstead, să vadă casa în care ar putea să locuiască. Ei doreau s-o scutească de grija de a găsi o locuință la Londra.

— Doamnă Simson, înainte de a intra mai în amănunt în atribuțiile acestei slujbe, mi-ar plăcea să știu dacă ea continuă să vă intereseze.

Cherry deschise ochii mari, descumpănită de această întrebare.

— Da! Bineînțeles! Enorm. Dorea acest post, mai mult decât ar fi crezut la început.

Ascultându-l pe Alec Moore descriindu-i sarcinile pe care le avea de îndeplinit, își dădu seama că era o provocare pe care trebuia să o accepte. Și pentru prima oară după mult timp, ea avea un scop în viață. Va dovedi că e capabilă să-l realizeze... mai ales ei însăși.

— În acest caz, poate îmi veți spune de ce v-ați pus candidatura? Ce vă determină să schimbați orașul?

Cherry se îndreptă în scaun. Răspunsul ei va fi hotărâtor. Silver & Silver nu angaja pe nimeni cu ușurință. Directorul vânzărilor primise deja numeroase candidate și va continua probabil să primească.

Cherry îi surâse cu căldură și vorbi pe un ton hotărât.

— Motivele mele sunt simple, încerc să-mi schimb

viața, pe plan profesional. La Bristol îmi cunoșteam atât de bine munca, încât devenise o rutină. Cu dumneavoastră, continuă ea cu o umbră de malițiozitate, nu cred că acest lucru se va întâmpla vreodată! După câte am auzit, se pare că niciodată nu voi avea timp să mă plictisesc. Și asta e tocmai ce mi-ar plăcea! afirmă ea cu sinceritate. Vedeți, singurul lucru care mă interesează cu adevărat este cariera mea.

Alec rămase impasibil. Ultima frază a tinerei femei îl deruta. Ea era atât de singură deci? Cu fizicul ei...

— Doamnă Simson, pot să vă întreb de cât timp sunteți văduvă?

— De mai bine de trei ani. Am început serviciul la Silver & Silver la șase luni după moartea soțului meu.

Ea coborî privirea. David îi fusese răpit atât de repede! Asta o durea cel mai mult! Tristețea de a nu fi avut timp să savureze viața împreună cu el.

— Înțeleg, spuse încet Alec Moore.

El începea să înțeleagă. După acest doliu, tânăra femeie hotărâse să se axeze pe cariera ei și numai pe ea. Ei bine, lucrul acesta îi convenea. El avea nevoie de o secretară care să nu se dea în lături de la muncă, în afară de aceasta, ea îi dovedise că știa să fie entuziastă. Ea avea capul pe umeri și era capabilă să-și ascundă emoțiile.

Va fi perfect. Anumite zile erau într-adevăr epuizante în aceste birouri. Personalitatea ei ponderată va fi un atu inestimabil.

Întrevederea nu mai dură multă vreme. Domnul Moore o mai întrebă pe Cherry doar dacă a mai folosit un ordinator. Nu, nu încă. Sucursala din Bristol nu era echipată cu ordinator.

— Karen îl utilizează deseori pentru unele texte, o informă el. Avem o echipă de dactilografe la etajul al doilea. Dar rapoartele, devizele, adresele pe plicuri și pachete se

imprimă mult mai rapid pe această mașină. Nu vă neliniștiți. Vă vom trimite la o școlarizare intensivă trei zile, probabil, și veți deveni repede expertă!

Se exprima ca și cum ea ar fi fost titulara postului, remarcă în sinea ei Cherry. Când el îi oferi efectiv postul, ei nu-i veni să creadă ce noroc avea.

— Primesc candidate de vreo patru zile, Cherry. Ești ultima dintr-o listă lungă.

Astfel sunt în măsură să te anunț că dacă ești de acord, te angajez.

— Oh, da! exclamă ea, încântată. Vă mulțumesc, domnule. Accept cu bucurie.

— Spune-mi Alec, zise el ridicându-se.

Îi întinse mâna. Amândoi se îndreptară spre ușă hotărând să pună pe hârtie acordul lor.

— Presupun că va trebui să-ți cauți un apartament, remarcă el.

Învăluie cu privirea silueta ei zveltă, graba cu care ea se deplasa.

Această fată era perfectă pentru funcția pe care urma să o exercite.

— De fapt, nu, răspunse ea. Aparent, e ziua mea norocoasă.

Ea îi surâse.

— Un prieten al tatălui meu, dentist și el, preciză ea, pleacă pentru un an în străinătate. El și soția sa posedă o casuță drăguță, cu grădină, la Hampstead. Ar dori să o închirieze cu tot cu mobilă pe timpul absenței lor. Dar erau cam neliniștiți. Nu se știe niciodată ce fel de locatar se va instala la tine.

— Atunci au fost încântați să găsească o persoană de încredere, conchise Alec.

— Exact! Iansă Cherry cu entuziasm. Și chiria este foarte rezonabilă.

Acest gen de locuință costă de obicei destul de scump la Londra, mai ales în acest cartier. Dar oricum noua sa slujbă implica o creștere substanțială a salariului.

Ea o salută pe Karen Black și îi ură multă fericire în viitor. Apoi luă liftul, cu inima ușoară. Nu se mai simțise atât de satisfăcută de foarte multă vreme.

Absorbită de gândul schimbărilor pe care le va trăi într-un viitor apropiat, ieși din clădire.

Era o după amiază caldă de septembrie.

Aruncă o privire la ceas și se grăbi să coboare scara ce ducea în stradă. Era nerăbdătoare să le dea părinților vestea cea bună. Vor fi mai mult decât încântați, cu siguranță.

Cursul gândurilor îi fu brusc întrerupt de un șoc violent. Se clătină și reuși printr-o minune să-și păstreze echilibrul. Amețită, ea își dădu totuși seama că se lovise de un bărbat.

Se aplecă automat să-și adune poșeta pe care o scăpase din mână și observă atunci o pereche de pantofi eleganți.

— Nu poți să te uiți pe unde mergi? exclamă o voce furioasă.

Ce tupeu! gândi ea. Era și greșeala lui; și o durea. Ea se ridică gata să-i răspundă cum merita, dar el nu-i lăsă timp. Fără niciun cuvânt de scuză, se îndepărtă în grabă. Ea zări totuși un personaj incredibil de mare.

— Nu-ți lipsește îndrăzneala! lansă ea.

Ar fi vrut să strige destul de tare ca el să o audă, dar cuvintele îi ieșiră din gură aproape ca un murmur. Era într-adevăr tulburată, în fine! Spera că el auzise.

Cherry îl văzu intrând pe ușile de sticlă cenușie ale clădirii. Era un client? Ea ridică din umeri și hotărî să uite incidentul. Acest necunoscut era oricum total vinovat.

Crezu că vede un taxi la marginea trotuarului. Ce noroc, își spuse ea. Dar își dădu repede seama de greșeala

ei. Vehiculul Rolls Royce cu, care aştepta răbdător.

Simţea din plin lovitura pe care i-o dăduse impozantul necunoscut!

CAPITOLUL II

Cherry telefonă la recepție înainte de a se băga în pat. Ceru să fie trezita a doua zi dimineată. Nu voia să întârzie chiar din prima ei zi de lucru!

Casa pe care urma să o închirieze nu va fi liberă decât peste o săptămână. Așteptând, tânăra femeie urma să stea la hotel.

Ea stinse lumina și începu să se gândească în întuneric. Ce excitant era totul. Ea se simți nervoasă, ceea ce nu i se mai întâmplase de multă vreme. Era plăcut. I se părea că începe din nou să trăiască.

Satisfăcută de această stare, ea adormi în scurtă vreme.

Când centralista o sună, ea era deja îmbrăcată și machiată.

Se examina în oglinda mare a dulapului, în fustă neagră și bluză albă, era perfectă. Volanul încrețit de la gât îi puneă în valoare ovalul feței, își ridicase părul într-un coc suplu. Pe gura cu contur delicat își pusese puțin ruj.

Chiar seara, când ieșea, rămânea discretă în ceea ce privea ținuta. Cu toate că, de la moartea lui David, genul acesta de ocazii era extrem de rar.

Cu siguranță, la birou, ea va fi invitată să iasă. Ca la Bristol. Dar ea va refuza politicos. Nu o interesa să întâlnească bărbați. Nimeni, niciodată, nu va reuși să-l înlocuiască pe soțul ei. Dispărând, luase cu el și inima ei.

Se strădui să-și alunge de pe chip tristețea și își surâse în oglindă. Primise atât de des complimente pentru dinții ei perfecți. Când surâdea așa, toată fața ei era iluminată. Ei bine, va încerca să-și amintească lucrul acesta!

Soarele strălucea. Era începutul lui octombrie și cerul era de un albastru pur. Hotărî să meargă pe jos până la

birou. Era mult mai plăcut decât să ia metroul, își luă haina, asortată cu fusta pe care o purta și coborî să-și savureze micul dejun.

Nu era decât ora opt și zece minute când intra în clădirea Silver & Silver. Nu trebuia să ajungă decât la ora nouă. La recepție nu era nimeni. Dar Alec o prevenise că nu era constrânsă de un orar fix: Uneori trebuia să rămână târziu seara, sau să înceapă devreme dimineața.

Luă liftul până la etajul cinci și pătrunse în biroul ei. Nu se auzea niciun zgomot la Alec.

Cherry începu să-și examineze conținutul sertarelor.

Puse în priză standardul telefonic și puse în funcțiune mașina de cafea. Frunzări apoi agenda șefului ei, remarcând că-și va lua un concediu în primele două săptămâni din decembrie.

Karen lăsase totul în ordine. Ea luase doar tabloul de pe perete. Se vedea semnul pe care îl lăsase rama. Cherry se gândi că avea cu ce să-l înlocuiască. Avea acasă o pictură în ulei pe care David și ea o primiseră ca dar de nuntă. Se va potrivi foarte bine aici, o va aduce chiar de luni.

Deodată se auzi o ușă trântindu-se și ea tresări. Se ridică brusc. Nimeni. Surprinsă, rămase un moment nemișcată înainte de a observa o a treia ieșire pe care nu o văzuse până atunci. Merse până la prag și descoperi o altă încăpere mult mai mare decât a ei. Cuprindea două birouri prevăzute cu mașini electronice, mai multe scaune și un foto-copiator.

În fața ușii pe care tocmai intrase, se afla o alta. Ea o deschise.

A fost o greșeală. Un bărbat era așezat înăuntru. După cantitatea de hârtii care-l înconjurau, era evident că lucra de o bună bucată de vreme.

— Bună ziua, Anne, spuse el fără să ridice capul.

— Oh! Îmi pare rău, credeam...

Ei vorbiseră în același timp. Cum interlocutorul său se ridica, conștient de confuzia sa, pupilele feței se măriră. Nu era posibil!

Niște ochi verzi o priveau fără amabilitate!

— Dumneata!

Cherry se dădu instinctiv înapoi. Oh! Nu, ce ghinion! Cariera ei începea într-adevăr rău. Se scursese mai bine de o lună de la întrevvedereea ei cu Alec Moore. Dar cel care o îmbrâncise pe trepte, în fața clădirii, nu o uitase, în mod vizibil și nu era un client al companiei ci Leon Silver, Președintele – Director General!

Înspăimântată, ea îl privi făcând doi pași în direcția ei. Era imens. Cherry nu era mică, dar se simțea strivită de talia lui impunătoare. Avea cel puțin un metru nouăzeci!

Mută de frică, ea nu putu scoate un cuvânt. O energie de necrezut se degaja din acest corp puternic.

Leon Silver se sprijini nepăsător de un dulap. Cămașa lui albă era descheiată la gât și cravata degajată, își încrucișa brațele pe piept. Era musculos dar totuși suplu.

— Ei bine, aștept explicații, spuse el. Nu numai că te arunci în mine pe scări, dar dai buzna și în biroul meu. Poți să-mi spui cine ești?

Cherry era îngrozită. Și ea sperase să-și înceapă serviciul în bune condiții! Nori groși se adunau deja la orizont. Dar ea se va strădui să îndrepte situația. Era suficient să acționeze calm și repede. Toate aceste gânduri îi trecură ca un fulger prin minte.

— Vă rog să mă scuzați, domnule. Nu voiam să vă deranjez. Doar că, am auzit un zgomot și voiam să văd de unde provine.

Eu sunt noua secretară a lui Alec Moore.

Ea îi întinse mâna, dornică să repare impresia proastă pe care o crease. El nu o refuză. Câtă forță în aceste degete puternice! Ea fu descumpănită.

În timp ce îi dădea drumul, ochii lui se puseră pe inelarul pe care purta verigheta lui David.

— Mă numesc Cherry Simson, preciză ea cu un surâs șters.

— Atunci, bun venit în echipa noastră, doamnă Simson, răspunse el pe un ton ironic.

Ea îi mulțumi politicos, în ciuda cuvintelor sale, președintele o judeca fără indulgență. Părea ca o evaluează, cufundându-se în ochii ei violeți, ca pentru a-i citi în suflet. Stânjenită, Cherry încercă să se liniștească. Era imposibil!

Ea se întoarse pentru a reveni în biroul ei. Nu prea era satisfăcută de ea însăși. Era clar că Leon Silver nu o aprecia. Ar fi vrut să-i arate că nu se lăsa ușor intimidată, între altele, nu era deloc vinovată de incidentul de la prima lor întâlnire. Ea a avut eleganța să nu vorbească despre asta; dar nu putu să-și ascundă tulburarea.

Trebuia să dovedească prin munca și atitudinea ei ireproșabilă că merita postul care-i fusese încredințat.

Ea suspină. Leon Silver reușise să-i strice prima ei zi de birou. Să se ducă la naiba! gândi ea deodată, exasperată.

Se așeză la locul ei și îl clasă mintal pe acest personaj printre rarele care îi displăceau.

Un minut după aceea își reproșa intoleranța. Ea se străduia să-și schimbe părerea în ceea ce îl privea. Era pueril să condamne atât de repede. Ea va aștepta să-l cunoască mai bine, înainte de a-l respinge.

Cherry închise ochii și revăzu instantaneu înalta siluetă a președintelui. Cât de amenințător părea! Trebuia să aibă cam aceeași vârstă ca Alec Moore, în jur de patruzeci de ani. Dar era departe de a poseda farmecul acestuia.

Nu era frumos. Cu tenul mat, cu părul negru ca abanosul, presărat de fire argintii, cu trăsături ascuțite, dure. Se cutremură. Nu-i plăcea acest gen de bărbat. Un

adevărat macho¹. Total lipsit de sensibilitate. Ușa care dădea spre culoar se deschise ca împinsă de vânt și Alec își făcu apariția, îi adresează un larg surâs care îi dădu curaj.

— Bună ziua, Cherry! Bine ai venit printre noi! Iansă el vesel.

— Mulțumesc, răspunse ea înseninată.

Ai petrecut un bun weekend?

— Excelent. Am fost la Paris. Un oraș fantastic. Ai fost și dumneata?

Cherry rămase impasibilă. Trebuia să viziteze această frumoasă capitală în timpul lunii sale de miere. Dar viața a hotărât altfel.

— Nu, niciodată, spuse ea în sfârșit.

Alec pătrunse în încăperea alăturată și Cherry îl urmă.

— Bine! exclamă el. Prima duminică sarcină constă în prepararea cafelei de dimineață!

— E gata, răspunse ea surâzând. Poți s-o deguști într-un moment.

— Perfect...

Ea îi fu imediat simpatcă tinerei femei. Era evident că patronul o teroriza...

— Ah! Domnule, iat-o pe doamna Simson. Ea este noua secretară a lui...

— Nu-ți mai da osteneala Anne, o întrerupse el brusc. Doamna Simson și eu ne-am întâlnit deja.

Ochii săi verzi se cufundară o clipă în ochii ei înainte de a se întoarce. Mirată, Anne o privi pe Cherry care surâdea fără să spună nimic.

Leon Silver părăsi imediat biroul și trânti ușa în urma lui.

— V-o prezint pe asistenta mea, continuă Anne. Se

---

¹ Macho – mascul.

numește Penny Davies.

Este la noi de trei luni...

Cherry ascultă distrată cuvintele Annei. Erau atâtea lucruri despre care ar fi vrut să întrebe. Dar ea nu îndrăzne. Domnul Silver era întotdeauna un urs, sau luna era o zi grea pentru el? Era ranchiunos? O să-i poarte pică pe viață pentru ciocnirea lor de pe scări?

Musafirul lui Alec plecă la ora unsprezece patruzeci, în același moment interfonul lui Cherry începu să clipească. Ea răspunse:

— Da, Alec?

— Am câteva scrisori care trebuie să plece în seara asta. Vrei să-ți aduci bloc-notesul? Și poți...

În timp ce Alec vorbea, Leon Silver dădu buzna în încăperea în care se găsea Cherry.

— Alec e singur? Întrebă el fără preambul.

Cherry făcu un semn afirmativ din cap. Apoi își reluă munca. Era inutil să meargă la Alec, în timp ce domnul Silver se afla acolo.

Deodată, ea surprinse o conversație între cei doi bărbați. Fiind întrerupt de președintele său, Alec uitase să decupleze aparatul.

— De unde vine ea? îl auzi Cherry întrebând pe Leon Silver. Micuța brunetă zăpăcită, de afară.

— Vrei să spui Cherry?

Alec era vizibil surprins.

— Pot găsi zeci de adjective să calific această tânără persoană dar cu siguranță nu pe cel pe care l-ai folosit, Leon...

Cherry surâse fericită că Alec o apăra. Ea se duse să închidă interfonul pentru a nu mai asculta convorbirea, când o remarcă a președintelui o opri.

— Credeam că nu doreai să angajezi o femeie măritată ca secretară, Alec. Cum de ți-ai schimbat politica dintr-

odată? Să îndrăznesc să-mi imaginez din ce motiv?

— Ea este văduvă, Leon. A lucrat trei ani pentru Bob Sangley, la Bristol. De la moartea soțului ei.

— Cum? exclamă interlocutorul său, vizibil stupefiat. Dar ce vârstă are ea?

— Douăzeci și patru de ani.

Se lăsă o tăcere.

— Ea este, în orice caz, plăcută la vedere, nu-i așa Leon? spuse în sfârșit Alec.

— Sper că pentru tine ea va fi tot atât de eficace pe cât e de drăguță, replică sec P.D.G.-ul². Bine, continuă el cu o nuanță de nerăbdare în glas, îți amintești că voi lipsi săptămâna viitoare? Vreau să conduci ședința de marți dimineață.

— N-am uitat. Pleci cu copiii în vacanță? Unde mergeți?

— Fetele vor să le duc în Spania. Nu mă întreba de ce. O idee pe care au clocit-o în căpușoarele lor.

— Dar tu ești de acord?

— Da, bineînțeles, încuviință Leon Silver. Ele aleg.

Chiar în acel moment, Cherry închise interfonul. Auzise destul. Iritată la început de cuvintele marelui șef, ea descoperi cu surprindere că acesta avea spirit de familie și că era gata să se supună dorințelor odraslelor sale. Era o veste bună. Poate nu era atât de detestabil cum părea la prima vedere.

Cu toate că începuse rău, săptămâna de lucru a feței decursese foarte bine. Datorită lui Alec, trebuia să recunoască. El o lăuda deseori pentru munca ei, îi mulțumea întotdeauna pentru promptitudinea ei și nu întârzia s-o încurajeze de fiecare dată. Ea căpătă astfel

---

² P.-D.G. – prescurtare de la Președinte-Director General.

încredere în ea însăși.

Alec răspundea cu răbdare la întrebările sale. Foarte repede, orice sentiment de nesiguranță dispăru și ea se obișnuiește încet, încet, cu metodele cel puțin originale ale șefului ei.

Biroul acestuia era literalmente înecat de un val de hârtii, fără o ordine aparentă, în ziua în care se hotărî să le aranjeze, Alec pierdu o groază de timp să găsească dosarele pe care le căuta. Ea nu mai încercă niciodată să facă ordine.

Ea află de asemenea că el trata mai multe afaceri în același timp, trecând fără greutate de la una la alta.

Pe plan personal, ea descoperi că el era celibatar și dorea să rămână! Avea o părere excelentă despre el însuși, era ușor superficial și zbura din floare în floare. De două ori, Cherry trebui să trimită flori la două femei diferite.

Vineri, Anne Meilor o invită să mănânce împreună. Vorbiră mult despre companie. Anne lucra aici de paisprezece ani. Fusesse întotdeauna secretara lui Leon Silver. Mai întâi când el ocupa actualul post al lui Alec Moore. Apoi tatăl său îl numise Director General, nepăstrând pentru el decât funcția de Președinte, în final, bătrânul se retrăsese complet din viața activă, și fiul său îi succedase în fruntea întreprinderii lor.

— Este un șef agreabil? întrebă Cherry.

Ea își aminti cuvintele lui Karen Black.

— Am înțeles că nu e prea ușor să lucrezi cu el, adăugă ea.

În cursul săptămânii care trecu îl întâlnise de nenumărate ori pe Leon Silver, dar se limitaseră la strictul necesar.

Lui Leon îi plăcea să fie la curent cu lucrările lui Alec. Astfel, ea a trebuit să-i transmită mai multe dosare. Amândoi se întâlneau frecvent, deseori în biroul lui Alec. Îi cereau atunci tinerei femei să ia notițe. Dar Leon Silver o

ignora total.

Anne Meilor ridică din sprâncene, cu un aer indignat.

— Domnul Silver nu are timp de pierdut, declară ea cu vehemență. Este un perfecționist. De altfel, el încurajează mereu oamenii să aibă inițiative. În pofida poziției sale, el nu are nimic dintr-un dictator.

Cherry o privi stupefiată. Anne o pusese fără menajamente la punct! Loialitatea față de șeful ei era într-adevăr admirabilă. Totuși Karen vorbise de o problemă, în legătură cu plecarea iminentă a Annei. Era un lucru stabilit. Doar dacă, aceasta nu spusese în întregime adevărul.

— Este un om formidabil, continuă Anne. Știe exact ce vrea și nu-și menajează forțele pentru a reuși, începe la ora șapte dimineața. Știați? și rămâne mult după ceilalți, seara.

Cherry știa lucrul acesta. Pentru a nu se lăsa copleșită de noua ei slujbă ea efectuase numeroase ore suplimentare. Avea atâtea de învățat! De mai multe ori l-a întâlnit pe președinte pe culoar. Erau cu siguranță singurii de pe etaj!

Dacă Anne nu-și permitea nicio critică la adresa domnului Silver, ea nu era atât de indulgentă față de Alec.

— Nu vă invidiez că lucrați pentru el, declară ea. Este atât de dezordonat. Cum vă descurcați?

— El are propriile sale metode, replică Cherry.

Ea nu uitase cum a apărut-o Alec, cu căldură, în fața lui Leon Silver.

— Și dau rezultate continuă ea. Asta contează, nu-i așa?

— Domnul Silver îl apreciază, remarcă Anne.

Lăsa să se înțeleagă că dacă așa stăteau lucrurile, îl tolera și ea. Era mulțumită doar că nu se află în preajma lui.

As putea spune același lucru despre domnul Silver, gândi Cherry. Ideea că el ar dezaproba prezența ei în cadrul societății, o tracasa în permanență. Ea îi puse întrebarea colegei sale, simulând indiferența.

— Domnul Silver v-a vorbit despre mine? întrebă ea.

Anne se încruntă.

— În ce fel? întrebă ea mirată.

— Eu... Aveam impresia că... că nu mă place deloc, explică Cherry roșind.

Interlocutoarea ei izbucni în râs.

— Draga mea, făcu ea aplecându-se spre Cherry, dacă acesta ar fi fost cazul, nu ați mai fi fost astăzi aici! Credeți-mă, ați fi fost deja concediată.

— Dar... Domnul Moore este cel care m-a angajat și el este director la vânzări, protestă tânăra femeie, cu o voce tremurândă.

— Cherry, Leon Silver controlează societatea. El are puteri depline. Fiți încredințată că dacă...

— Ce este? se neliniște Cherry, văzând fața, devenită palidă dintr-odată, a Annei.

Va simțiți rău?

Aceasta se îndreptă cu greutate în scaun.

— E bine, eu... sunt doar obosită, articula ea cu greutate.

— Pot să vă ajut? întrebă Cherry plină de compasiune. Vreți un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc. Mă voi simți bine într-o clipă. Ascultați, continuă ea, îmi pare rău că v-am vorbit puțin cam dur și că nu v-am ajutat mai mult săptămâna aceasta.

Am fost aglomerată până peste cap.

— Nu vă neliniștiți, mă descurc foarte bine, o asigură Cherry.

Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare, înainte de a-i destăinui că este însărcinată. Cherry avu impresia că fusese supusă unui examen, în timpul mesei, și că reușise la el.

— Este primul? întrebă ea, deși cunoștea deja răspunsul.

— Da. După ani de așteptare.

Fața Annei se iluminează deodată. Dar asta nu dură.

— Speram să lucrez până la sfârșit, spuse ea suspinând, dar mi-e frică că nu voi reuși.

Domnul Silver nu va avea nevoie de mine în după-amiaza aceasta continuă ea, aruncând o privire la ceas. În acest moment ia masa cu doamna Heidi Reynolds...

— În biroul său? întrebă Cherry, mirată.

— Nu. În apartamentul său.

— Nu înțeleg, Anne.

— Domnul Silver locuiește la ultimul etaj al clădirii, explică colega sa.

— Oh! Nu știam, murmură tânăra femeie.

— El termină de obicei devreme vinerea, reluă ea. Se duce să-și ia copiii de la internat. Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

— Vreți să vă însoțesc?

— Nu, e inutil, sunteți amabilă. Voi lua un taxi. Puțină odihnă mă va pune pe picioare. Mulțumesc lui Dumnezeu, am o săptămână de concediu. Puteți să-mi faceți totuși un serviciu. Domnul Silver va reveni la birou peste două ore și jumătate. Așteaptă un telefon de la Roma. Ați avea amabilitatea să-i explicați absența mea?

— Eu... Bineînțeles, acceptă Cherry. Îi era greu să refuze.

Când tânăra fată își reluă serviciul, Alec își citea corespondența. Ea îl informă despre indispoziția Annei.

— Sărmana! spuse el compătimitor. Ea trece printr-o perioadă critică. Sper că totul va reveni la normal.

Cherry se îndreaptă spre biroul lui Leon Silver, ușor nervoasă.

Ca de obicei era impecabil. Avea două ferestre mari în fața cărora trona o canapea de piele neagră, înconjurată de mai multe fotolii asortate, între ele era o masă joasă de sticlă fumurie. Pe perete erau agățate portretele fraților

Silver, fondatorii companiei. Când Cherry intră, Leon Silver era în picioare, în fața ferestrei. Privea forfota de mașini din stradă. Ținuta sa era total neobișnuită, în locul costumului pe care îl purta în celelalte zile, își îmbrăcase un pantalon maro și un pulover de aceeași culoare. Asta îi dădea un aer diferit, fără a-i răpi totuși nimic din prestața sa. Soarele se juca în părul lui, care strălucea pe alocuri, cu o sclipire argintie.

— Am urcat-o pe Anne într-un taxi, anunță Cherry.

Ochii lui verzi se cufundară în ochii ei. Nu arăta nici surpriză, nici simpatie. Aprobă doar, printr-un semn al capului.

Cherry se întoarse să plece. De ce era ea atât de tulburată în prezența lui?

— O clipă, doamnă Simson. Vocea autoritară a președintelui o opri. Ușor agasată, ea făcu stânga împrejur. El traversă încăperea cu pași mari și o privi de la înălțimea sa. Ea îl privi cu pupilele ei mari, violet, afectând impasibilitatea.

— Sunteți aici de o săptămână, începu el.

Aș vrea să cunosc impresiile dumneavoastră.

Dacă nu ar fi privit-o cu atâta insolență, ea ar fi răspuns de bunăvoie. Dar se simți jignită de modul în care îi detalia silueta, fără cea mai mică jenă.

Reușea într-adevăr să o facă să se simtă stânjenită. În ciuda eforturilor ei de a învăța să-l aprecieze, ea îl detesta profund acum. Din instinct, ființa ei se contracta în prezența acestui bărbat atât de sigur pe el.

— Ar fi mai bine să-l întrebați pe Alec, spuse ea în final. El este mai...

— Mă interesează părerea dumată, o întrerupse el, cu răceală.

Ochii verzi ai lui Leon Silver o străpungeau pur și simplu. Cherry era paralizată de frică.

— Fără comentarii, doamnă Simson? insistă el. Trebuie să înțeleg că nu veți rămâne cu noi?

— Da... Nu, bâlbâi ea. Eu... sunt foarte mulțumită de munca mea.

— Credeți că veți putea să vă adaptați la ritmul casei? întrebă el cu un aer de îndoială.

Încerca s-o exaspereze? În ce scop? Ea suspină de nerăbdare. De ce nu o lăsa în pace?

— Domnule Silver, declară ea calm, îmi vor fi necesare șase luni pentru a descoperi diferitele aspecte ale noii mele slujbe, în consecință, vă sugerez să-mi puneți întrebarea în acel moment.

Un ușor surâs curbă colțurile gurii lui. Înclină capul, vizibil amuzat.

— Voi urma sfatul dumneavoastră, doamnă Simson, răspunse el pe un ton ironic. Dacă veți mai fi printre noi.

Telefonul începu să sune. El se întoarse pentru a lua receptorul.

— Scuzați-mă, spuse el brusc.

Cherry profită pentru a se îndepărta. Ea ajunsese la ușă, când el îi întrerupse cursa.

— Doamnă Simson... chemă el.

Puse mâna pe emițător și-și descoperi dinții strălucitori de albi într-un surâs fermecător. Fața îi era iluminată și mult mai senină, remarcă tânăra femeie.

— Vă urez un weekend plăcut, murmură el, cu blândețe.

Încurcată, Cherry nu putu decât să încuviințeze. Apoi ieși cât putu de repede din încăpere. Când ajunse pe culoar, auzi cum el izbucnea în râs.

Se juca de-a pisica și șoarecele cu ea? Simți cum o cuprinde furia. Ce om neplăcut, cum a putut Anne să-l suporte paisprezece ani?

Se întreba neliniștită dacă va reuși să-și păstreze noul

loc de muncă. Antagonismul ei cu Președintele – Director General, risca să-i dăuneze considerabil.

Va merge el până acolo, încât s-o concedieze?

CAPITOLUL III

Tot weekend-ul, această idee o chinui pe Cherry. Vineri seară, ea se mută în noua sa locuință. Proprietarii urcaseră în pod obiectele care puteau s-o stânjenească. Ea se apucă deci, să aranjeze puțin camerele, după gustul ei.

Adusese de la Bristol bibelourile ei preferate, două veioze și trei tablouri, îl puse de-o parte pe cel pe care voia să-l ducă la birou.

După ce-și aranja lucrurile, tânăra femeie se plimbă prin casă. Ce noroc, să locuiască într-un loc atât de agreabil! gândi ea.

Bucătăria era mică, dar perfect echipată: un frigider, o mașină de spălat, un uscător de rufe, un aragaz. Salonul era spațios, frumos decorat. Draperiile de catifea bleumarin se armonizau cu fotoliile de culoarea cerului. Covorul avea mici motive complicate și aducea o notă caldă atmosferei pașnice a încăperii.

La ora nouă, ea se instala confortabil pe canapea și contemplă focul pe care îl aprinsese. Da, îi plăcea aici. Și chiar dacă va avea greutăți la serviciu, nu-i va fi deloc greu să-și găsească altă slujbă, la Londra. Oricum, ea nu va părăsi capitala. Se simțea bine aici.

Părinții îi telefonaseră în ajun pentru a întreba dacă vine acasă. Le-a răspuns că preferă să se odihnească.

Sâmbătă dimineață, spre ora unsprezece, nu mai avea nimic de făcut. Continua să fie neliniștită din cauza relațiilor dificile cu Leon Silver. Se gândi să-și sune părinții să le ceară un sfat obiectiv, dar se gândi că trebuie să-și dovedească competența și să se descurce singură.

Se gândi la fratele ei care locuia în Țara Galilor, apoi renunță să-l deranjeze cu problemele ei.

Cherry hotărî să se plimbe pe dealul din Hampstead. Asta îi va ordona ideile. Era prea sensibilă, prea emotivă.

Președintele folosea același ton sarcastic cu toți funcționarii lui. De ce ar trata-o altfel pe ea?

În orice caz, ea se înțelegea de minune cu Alec. Nu ăsta era esențialul?

Cu obrajii roșii de vânt se întoarse la noua locuință.

În timp ce-și lua masa de seară singură, se gândi la scumpul ei David. Pentru prima oară îi ieșise din gând o zi întreagă. Se simți vinovată. De obicei soțul ei o obseda mereu, închise ochii și imaginea tânărului vesel care fusese, îi reveni în minte.

De câte ori nu-i spusese el că era prea neliniștită?

El o îmbărbăta, o înconjura cu iubirea lui. Era adorabil. Chiar din primul moment se îndrăgostise de el.

Nu-și plângea soarta. După trei ani lungi de singurătate, nu mai avea lacrimi. La început, se revoltase împotriva cruzimii destinului care i-l smulsese pe David pentru totdeauna. Dar de atunci se resemnase. Furia era atât de inutilă!

Îi rămâneau amintirile și regretul că nu a avut timp să profite de prezența sa. Că nu a cunoscut niciodată fericirea de a fi din plin și total soția lui.

Era prea târziu. Poate într-o zi se va convinge că regretele erau sterile, că erau o pierdere de timp și de energie.

Săptămâna care urmă a fost atât de încărcată încât ea nu-și dădu seama când a trecut. Absența lui Leon Silver îi dădu un surplus de muncă lui Alec Moore, care se repercuta asupra feței.

Penny Davies, asistenta Annei Meilor, trebui să facă față telefoanelor șefului ei.

Între altele, acesta îi lăsase o listă întreagă de sarcini de terminat, înainte de întoarcerea lui.

Cherry coborî în Țara Galilor la sfârșitul săptămânii. Își întâlni părinții la fratele ei, care sărbătorea cei patru ani

ai fiului său. Toată familia se bucura în jurul unei mese încărcate de prăjituri și jeleuri multicolore. Cherry se simțea fericită în mijlocul lor.

Necazurile începură miercuri după-amiază. Anne Meilor anunță că nu va veni. Nu era deloc de mirare: avea o mină obosită, trăsăturile alungite.

La ora opt și cinci, Cherry intră în biroul ei. Abia își agățase paltonul, că telefonul începu să sune. Nu putea fi decât Leon Silver. Cine altul ar fi putut fi atât de matinal?

— Doamnă Simson, spuse o voce bine timbrată, doresc să-ți vorbesc.

Alarmată, Cherry stătu un timp să se pieptene. Părul îi cădea în valuri pe spate. Ea îl atașase doar cu o bentiță de catifea.

O ploaie rece de octombrie cădea neconținut.

Se îmbrăcase călduros, pentru a parcurge drumul până la Silver & Silver. Ajunsă înăuntru, temperatura era plăcută datorită climatizării. Sub paltonul de lână, purta o ținută ușoară.

În dimineața aceasta, optase pentru o fustă neagră și o cămașă de mătase de un roșu aprins. Hainele îi puneau în valoare silueta alungită, curbele ușoare ale coapselor și pieptul frumos conturat.

Leon Silver o măsură cu privirea, invitând-o să se așeze. Fără îndoială, verifica dacă era corect îmbrăcată.

După tenul său bronzat, părea a fi petrecut o săptămână însoțită în Spania. Penny Davies spusese că asta îl făcea „încă și mai frumos”.

Chestiune de gust! replicase Cherry

— Tocmai am vorbit cu Anne la telefon.

Ea nu va veni azi. Mă gândeam că...

Se întrerupse cu ochii la Cherry. Stânjenită, aceasta roși. El o fixa fără să o vadă, aparent.

— Spuneai, domnule? întrebă ea.

— Da, declară el brusc. Vei lucra pentru mine. Asta nu-l va afecta pe Alec pentru că e la Birmingham.

Ca de obicei, el ordona, fără să-i ceară feței părerea. Cu inima grea, ea trebui să renunțe să-și pună corespondența la zi. În ciuda eforturilor și a bunăvoinței ei, ea era în întârziere.

— Eu... Ei... Nu-mi convine deloc, domnule. Am de bătut numeroase scrisori care trebuie să plece neapărat în seara aceasta.

— Sunt confidențiale? Întrebă el pe un ton sec.

— Nu, răspunse ea încet.

Președintele își ridică ochii spre cer.

— Atunci trimite-le echipei de dactilografe, ordonă el cu o răbdare exagerată.

Asta se numește delegare, doamnă Simson.

Bine! Cunoști stenografia, presupun? Spre deosebire de Alec, eu nu folosesc niciodată dictafonul.

Roșie de rușine, Cherry încercă să protesteze timid.

— Da, evident, încuviință ea, pentru a răspunde la întrebarea lui. Dar...

— Dar ce?

„N-am chef să lucrez pentru dumneavoastră!” spuse ea în gând. Dacă acest om nu ar fi atât de odios ea ar fi bucuroasă să-l ajute.

În stadiul actual al relațiilor dintre ei, totuși, ideea de a lucra o zi întreagă cu el o irita.

— Doamnă Simson, reluă brusc președintele, pierdem timp. Te sfătuiesc să vii aici cu un blocnotes, dacă nu ai obiecțiuni. Cherry se conformă fără niciun chef. Îl găsea agresiv și prost crescut. Dar nu voia să-și piardă slujba. La urma urmelor, mâine, va scăpa de el...

Leon Silver începu să-i dea o listă lungă de apeluri telefonice, îi dictă apoi directive destinate diferiților șefi de servicii. Stiloul feței zbura efectiv pe hârtie.

Când fură întrerupți de un apel exterior, ea era epuizată nervos. Cu tactul ei obișnuit se ridică pentru a părăsi biroul, dar domnul Silver îi făcu semn să se așeze. Ea îl ascultă, când pe o altă linie, un telefon începu să sune.

Trebui să se repeadă în camera alăturată pentru a ridica receptorul.

— Sunteți la domnul Silver, spuse ea. Vă ascult.

— Cine e? întrebă o voce gravă. Anne?

— Nu, mă numesc Cherry. Pot să vă fiu de folos?

— Dă-mi-l pe Leon, te rog.

— Îmi pare rău, este la alt telefon...

Nu! Ea văzu pe standardul telefonic că el tocmai închisese.

— Oh! reluă ea cu o voce nervoasă, Vi-l dau. Pe cine să anunț?

— Leon Silver.

— Da, răspunse politicos Cherry, gândind că interlocutorul se înșelase. Și care este numele dumneavoastră?

Ea auzi un râs scurt.

— Leon Silver tatăl.

— Bine, domnule Silver. Nu închideți, vă rog.

În emoția ei, greși butonul și întrerupse convorbirea, îngrozită, așteptă fulgerele președintelui.

El veni în persoană.

— Crezusem că tatăl meu dorea să-mi vorbească, făcu el privind-o cu atenție.

— Eu... scuzați-mă, se bâlbâi ea, roșie de zăpăceală. Nu cunosc bine acest aparat și...

Dar dacă îmi dați numărul îl sun imediat!

— Las-o baltă, spuse el întorcându-se. Mă ocup eu de asta.

Cherry rămase pe loc gata să izbucnească în lacrimi. Cum putuse să se comporte atât de prosteste? Era o bună

secretară, cu experiență, atunci de ce-și pierdea toate calitățile în fața acestui bărbat? Nu avea decât să fie Președinte – Director General, era un om ca toți ceilalți!

Telefonul sună din nou. De data aceasta era o femeie, cu un ușor accent străin în glas.

Ea dorea să vorbească cu Leon Silver.

— Îmi pare rău. Vorbește la alt telefon, răspunse Cherry. Pot să-i transmit un mesaj?

— Spuneți-i să mă sune, sunt doamna Reynolds, Heidi Reynolds, preciză ea cu o voce răgușită.

Cherry mai auzise undeva acest nume, dar nu putu să-și amintească imediat.

— În ce serviciu lucrați? întrebă ea politicos.

— Cum? exclamă aceasta pe un ton superior. Sunt o prietenă a domnului Silver. Spuneți-i să-mi telefoneze imediat ce va putea. Știe unde să mă găsească.

Numai bine puse aparatul în furcă și acesta începu să sune din nou. Și nu era decât ora nouă!

De data aceasta, notă cu grijă instrucțiunile interlocutorului său. Apoi se îndreptă spre biroul noului său șef și-i puse foaia de hârtie în fața ochilor.

— O oarecare doamnă Reynolds ar dori să vorbească cu dumneavoastră, anunță ea.

Vă las deci, câteva minute.

Era gata să plece când el i se adresă cu o răbdare exagerată.

— Poate vei avea amabilitatea să-mi traduci asta? spuse el întinzându-i însemnările. Din nefericire nu pot să le citesc.

Cherry se făcu stacojie. Ea scrisese în steno și uitase să transcrie informațiile pe curat! Niciodată nu mai comisese o asemenea greșală, în toată cariera ei!

Dar era din cauza lui Leon Silver! Atitudinea lui detestabilă ar fi făcut pe oricine să-și piardă capul.

Pe când părăsea încăperea sub privirea resemnată a P.-D.G.-ului, acesta îi aruncă o ultimă săgeată.

— Sper să nu continui în stilul acesta, doamnă Simson. Mă întreb dacă ești total incompetentă sau definitiv neatentă.

Mută de stupefacție, Cherry deschise ochii mari. Cum îndrăznește? Fierbând de mânie se întoarse brusc și părăsi încăperea cu demnitate. Acestui bărbat nu-i lipsea tupeul! La început îi acordase beneficiul îndoielii. Ei bine, se terminase!

Ea era mult prea amabilă, și credea încă în bunătatea altora. Avea încredere în natura umană. Dar în privința lui Leon Silver, părerea ei era acum formată. Era un mitocan!

Mândria ei era rănită, îi va arăta că se înșela complet în privința ei.

Fusesse o zi îngrozitoare. Cherry era copleșită de treburi. Pe seară o dureau umerii.

Alec sosi la ora șaisprezece treizeci. Semnă în grabă scrisorile bătute de echipa de dactilografe și plecă din nou, ca o vijelie, la masorul lui.

La ora șapte fix, Cherry puse pe biroul președintelui sarcinile pe care le efectuase. El dispăruse. Bucuroasă să-l evite ea își aranja lucrurile, își îmbracă paltonul și se îndreptă spre lift.

Când se deschiseră ușile fata păli. Leon Silver era înăuntru.

Îmbrăcat în haine de seară, era superb. Cămașa albă îi scotea în evidență pielea bronzată.

— Ai terminat deja, doamnă Simson?

Întrebă el cu un dram de ironie în glas.

— Se întâmplă că trebuie să mă ocup și de casa mea, replică ea pe un ton acid.

El nu spuse nimic și apăsă pe butonul de parter.

Cherry îl observă cu atenție în oglinda care acoperea o

latură a liftului. Nu știa ce vârstă are, dar părea dintr-odată mult mai tânăr și într-adevăr distins. Firele argintii, în părul său bogat, se adăugau farmecului pe care-l degaja.

Ea își întoarse privirea. Dar silueta președintelui o atrăgea ca un magnet.

El poseda un magnetism incredibil. Statura lui înaltă impunea respect. Stătea foarte drept, vizibil încântat de el însuși. Se simțea că era total sigur pe el.

Felul în care își ținea capul era și mai elocvent.

Cherry trebui să admită că era un bărbat frumos. Ce păcat că această aparentă era atât de înșelătoare!

Nu se putu împiedica să se întrebe cum îl putea suporta soția lui. De altfel, unde era ea acum? Unde mergea Leon Silver, îmbrăcat astfel, fără soția lui?

— În ce cartier locuiești? o întrebă deodată cel pe care-l examina pe furiș.

Se întoarse brusc spre ea și-i surprinse privirea în oglindă. Cherry simți o roșcată urcându-i-se în obraji.

— La Hampstead, răspunse ea în grabă.

Spre marea ei ușurare, ușile se deschiseră în sfârșit. Ea dorea să rămână cât mai departe posibil de acest individ dezagreabil. Se îndreptară spre ieșirea principală.

— Bună seara, domnule Silver.

Paznicul de noapte era la postul său.

Cherry îi surâse. Președintele se opri să-i vorbească, blocând trecerea celei care-l însoțea.

— Ce mai face familia dumitale? întrebă el.

— Foarte bine, mulțumesc. Dar a dumneavoastră, domnule?

— Minunat, îți mulțumesc. Pe curând.

Ei bine! Câtă politețe gândi Cherry mirată. Portarul își privea patronul ca și cum acesta ar fi fost Mesia. Hotărât lucru, nu-l cunoștea deloc!

Ajunsă afară, o așteptă o altă surpriză. Leon se

întoarse pe când ea își încheia paltonul. Vântul se oprise, dar ploua în continuare.

— Unde, la Hampstead, chiar acolo? întrebă el.

Un Rolls Royce negru se opri lângă bordură. Ea îl recunoscuse, dar nu avu niciun chef să pună piciorul în el. Totuși tonul lui Leon Silver era fără replică.

— Urcă, ordonă el. Te conduc.

— Sunteți foarte amabil spuse ea hotărât.

Am de făcut cumpărături.

— În acest caz, bună seara doamnă Simson, spuse el urcând în somptuoasa mașină.

Fusese proastă că-i refuzase oferta, dar a fost peste puterile ei. Vehiculul se îndepărtă încetîșor. Ea nu intrase niciodată într-un astfel de automobil. Mândria o împiedica totuși să accepte să se așeze alături de acest bărbat atât de arogant.

Cherry dădu din umeri și-și ridică gulerul. Deodată, își dădu seama să și-a uitat umbrela în birou.

— Nu vă întoarceți să lucrați, sper? glumi paznicul cu amabilitate.

— Nu, Bill. Bineînțeles că nu!

Era tot la postul lui când ea coborî, cu umbrela în mână.

— Noul dumneavoastră serviciu vă place? întrebă el binevoitor. Este o companie bună. Lucrez aici de unsprezece ani.

Cherry se opri un moment. El era simpatic și ea avea timp. Nimeni nu o aștepta acasă.

— Deunăzi, îi spuneam lui Graham O'Connell că...

— Cine este? întrerupse tânăra fată.

— Șoferul domnului Silver. Omul său de încredere, ca să fiu mai exact. El locuiește cu șeful, la ultimul etaj, de când i-a murit soția. El este fermecător, nu-i așa?

— Cine?

— Domnul Silver, bineînțeles. Ca tatăl său de altfel. Evident, îl cunosc și pe el. Ce personaj. Creierul feței nu reușea să înregistreze pălăvrăgelile paznicului. Ea era atât de obosită... Totuși, o frază a lui Bill o intrigă.

— Cine și-a pierdut soția? întrebă ea profitând de o întrerupere în valul de cuvinte ale portarului.

— Leon Silver, acum cinci ani. O tragedie! Copiii erau foarte mici. Pe vremea aceea, ei nu locuiau aici, ci într-o casă din Buckinghamshire, nu departe de cea a bătrânului domn Silver.

Deci Leon era văduv. Un val de compasiune urcă în ea.

— S-a recăsătorit? întrebă ea curioasă.

— Nu, răspunse cu tristețe paznicul. Și e păcat. Aceste biete copile ar avea mare nevoie de o mamă. Ele sunt atât de drăguțe. Le-ați văzut deja?

— Nu, răspunse încet Cherry.

— Sunt gemene, preciză el. Cred că acum au opt ani.

Și sunt deja la internat, gândi Cherry.

— Dar domnul Silver le aduce acasă în fiecare weekend, răspunse Bill, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ele îl însoțesc de obicei la Buckinghamshire, în locuința familială. Li se întâmplă totuși, deși rareori, să rămână aici, la ultimul etaj. Veți avea cu siguranță ocazia să le întâlniți. Seamănă atât de mult între ele, încât e greu să le deosebești!

Începură să râdă amândoi. Câteva minute mai târziu, Cherry își lua rămas bun.

Bietele micuțe, își spuse, trăiau fără un cămin!

Căldura maternă le lipsea, probabil, grozav.

Ea ieși din metrou și merse cu un pas alert spre domiciliul ei. Simpatia sa fugară pentru Leon Silver își luase zborul. Nu dorea să se ocupe de propriii săi copii. Prefera să lucreze treisprezece ore pe zi. Ce individ oribil, lipsit de inimă!

CAPITOLUL IV

— Presupun că aștepți cu nerăbdare concediul, Alec! exclamă Cherry.

— După părerea ta?

Alec se răsturnă în fotoliu și-și întinse picioarele sale lungi. Avea mii de lucruri de terminat înainte de a părăsi biroul, în seara aceasta. Or, dejunul său cu Cherry va dura probabil mai mult de o oră. O invitase, căci ea lucrase din greu de două luni de când era la ei și dorea să-și arate mulțumirea.

Surâse ușor. Acesta nu era singurul motiv. Ea îl interesa. Nu reușea să-i descifreze personalitatea. Oh! bineînțeles, învățase s-o cunoască mai bine. Nu era chiar atât de rezistentă pentru postul pe care-l ocupa. Era prea sensibilă, prea emotivă și îi lipsea încrederea în ea însăși.

Ea se străduia să-și ascundă punctele slab, e și credea că nimeni nu le vede. Era o persoană adorabilă, atât în interior cât și la exterior. Și inteligentă. Ce importanță avea dacă trebuia s-o încurajeze cât mai des posibil? Lucrul acesta nu-l deranja.

El o găsea superbă. Dacă măcar ar fi fost mai tânăr... își bătea joc de el însuși. Niciodată nu va avea nici cea mai mică șansă, cu Cherry Simson. Sexul așa zis tare o lăsa complet indiferentă. Ea își va iubi mereu soțul, biata micuță. Alec își dădea seama, chiar dacă ea nu menționa niciodată numele lui.

De nenumărate ori, el încercase s-o întrebe despre povestea ei. Dar ea se închidea complet, ca o scoică.

Ea nu ieșea prea des, nu părăsea niciodată biroul înainte de ora șapte. De două ori l-a informat că a fost la un spectacol, singură, în timpul weekendului își făcea curățenie prin casă sau cobora în Țara Galilor să-și vadă familia. Câtă irosire! gândi Alec.

— Ai schiat deja? îl întrebă tânăra femeie, cu o sclipire de veselie în ochii ei violet.

Alec era cu spatele la fereastră. Soarele de dimineață se revărsa în încăpere, învăluind-o pe Cherry. Cât de drăguță era, în lumină! Își imagina fata ei, luminată seara de lumânări. Trebuia să fie absolut fermecătoare. „Ce siluetă” îi atrăsese el atenția lui Leon Silver, cu două săptămâni în urmă.

Ea purta atunci o rochie neagră, în picioare, aplecată asupra mesei, oferea un tablou încântător.

Leon aruncă dosarul pe care tocmai îl apucase.

— Devii lubric la bătrânețe, murmură el printre dinți. Dacă te distrage de la muncă, nu trebuia s-o angajezi niciodată. Ascultă sfatul meu, nu se amestecă afacerile cu plăcerea.

— Ce ți s-a întâmplat? exclamă Alec, stupefiat. Nu mai ești capabil deci, să apreciezi o femeie drăguță?

Lucrul acesta nu-l caracteriza deloc pe președintele lui Silver & Silver. Se sculase probabil cu fața la cearșaf și simțul umorului îi rămăsese sub pernă.

Nu avea totuși de ce se plânge. Heidi Reynolds era foarte atrăgătoare. După două divorțuri, părea hotărâtă să se mărite pentru a treia oară cu Leon Silver. Ea nu era o partidă proastă, din niciun punct de vedere!

— Cherry, răspunse el în sfârșit, ai în față un campion. După două săptămâni în Elveția, voi fi apt pentru jocurile olimpice!

Ea izbucni în râs. El era atât de simpatic! Avea noroc că lucra cu el. În aceste două luni el a sprijinit-o, a încurajat-o. Ea a acumulat o cantitate incredibilă de informații. Acum, ea simțea că stăpânește situația și că Alec o aprecia!

Nu acesta era, poate, cazul Președintelui – Director General. Se întoarse spre acesta cu un rictus pe buze.

— Exact, răspunse cu răceală Alec.

— O masă de afaceri, bineînțeles? ironiza Leon Silver.
Alec era iritat și nu se temea să i-o arate.

— Absolut deloc, replică el sec. Este pentru ca să-i mulțumesc secretarei mele pentru asiduitatea în muncă, din aceste două luni.

— Evident, râse Leon.

— Sunt foarte satisfăcut de ea, continuă Alec, și puțină destindere este întotdeauna binefăcătoare.

— S-ar spune. Dar există riscul ca gestul să fie rău interpretat. Nu crezi, Alec?

Descumpănită, Cherry îi privea pe cei doi bărbați. Simțea că anumite subînțelesuri îi scăpau și nu vedea decât o singură explicație pentru atitudinea lui Leon Silver: el nu o aprecia ca secretară. „Ce personaj oribil, gândi ea, fixându-i ceafa cu mânie. Cum îndrăznește să mă judece? În ziua în care o înlocuisem pe Anne nu m-a lăsat nici măcar să respir, îl detest!” Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Leon Silver se întoarse brusc spre ea.

— Poftim, doamnă Simson, ai spus ceva? întrebă el cu o voce suavă.

— Nu, declară ea calm.

Perspicacitatea acestui personaj odios era înspăimântătoare. Alec și Cherry își reluară conversația întreruptă, ca și cum nu ar fi fost vorba de nimic. Niciunul nu menționa numele președintelui. Integritatea lor nu le permitea acest lucru.

— Scumpa mea, ne-ai mai povestit toate acestea acum o jumătate de oră! protestă tatăl feței, își terminau masa în familie.

— Îmi pare rău, tată, nu pot să mă împiedic să mă gândesc la omul acesta.

Este atât de exasperant!

Își puse ceașca de cafea pe masă și se strădui să fie

obiectivă.

— Ar fi trebuit să spun că, personal, el mă irită, se corectă ea. Nimeni altcineva nu se plânge de el. Dar se pare că el mă antipatizează.

— Cum așa? se miră mama ei.

Cherry le descrie atitudinea lui Leon Silver, chiar din ziua respectivă, în lift. Dar părinții credeau că ea interpretase greșit cuvintele lui. Ea era prea sensibilă.

Cherry se hotărî să nu-i mai plictisească cu problemele ei și schimbă subiectul.

— Vine Crăciunul. Ce-ați hotărât? spuse ea puțin mai târziu. Mergem la Kevin și Iulie, sau îl sărbătorim la voi?

Era rândul lui Kevin să-i primească, dar soția sa era însărcinată în șase luni.

— Veți veni toți acasă, declară doamna Marshall.

— Bănuiam, răspunse Cherry, surâzând.

Ca de obicei voi avea o săptămână de vacanță.

— Vii cu cineva? întrebă cu amabilitate mama ei.

Cherry făcu nu, din cap.

— Dar pentru Anul Nou? insistă ea.

Presupun că ești invitată la Londra, la niște prieteni.

Soțul ei și ea știau perfect de bine că nu era cazul. Cherry fixa fața de masă din dantelă. Aluziile lor erau uneori prea clare. O întrebau practic dacă îl întâlnise pe cel care-l va înlocui pe David.

— Nu, suspină ea. Michael Marshall fu mai direct.

— Ai ieșit cu cineva? întrebă el. Nu încerca să mă faci să cred că nu te-a invitat nimeni.

— Nu, bineînțeles, răspunse Cherry, învingându-și iritarea. Mai mulți colegi de serviciu mi-au propus să mergem la teatru sau la restaurant. La fel și vecinul meu de palier. E manechin, preciză ea cu o lucire de amuzament în ochii ei mari de culoare violet. E prea infatuat ca să-mi placă!

Părinții rămaseră pe gânduri.

— Dați-mi timp, reluă ea încetișor. Va veni o zi, poate...

Aparent mulțumiți, ei schimbă complet subiectul.

Când Cherry rămase singură pe fotoliul – pat din salonul ei, puțin mai târziu, se gândi din nou la această conversație. Părinții ei vor reîncepe cu siguranță, îi vor aminti că e tânără, că niciodată nu avusese de gând să sacrifice totul pentru o carieră. Ea avea nevoie de un cămin, de copii.

Ei aveau dreptate. Dar ea sperase să-și realizeze acest vis cu David. Ea refuza categoric să-l înlocuiască. Ea era femeia unui singur bărbat, or, acesta murise.

Înainte de a adormi, imaginea lui Leon Silver i se profila în minte. Cherry o respinse cu forță. Dar ea o chinuia încă. Acest personaj odios o va urmări și în somn?

Epuizată, fata adormi.

Lunea următoare, Cherry sosi la birou la nouă și jumătate. Următoarele două săptămâni vor fi relativ liniștite, Alec fiind în concediu.

Își umplu cu apă vaza, pentru florile pe care tocmai le cumpărase. Ea le schimba cu regularitate, pentru a da încăperii o notă de veselie.

O bătrânică le vindea la ieșirea din metrou, pe orice timp.

Ea își aranja crizantemele galben-aurii pe birou, fredonând un cântec, când se simți observată. Se întoarse brusc și tresări la vederea lui Leon Silver. În picioare, în fața ușii lui Alec, el o examina cu atenție.

Bucuria feței se topi de îndată.

— Bună ziua, domnule Silver, îl salută ea.

— Spune-mi, doamnă Simson, răspunse el cu încetineală, de ce fermecătorul dumitale surâs dispăre, imediat ce pui ochii pe mine?

— Eu... eu nu înțeleg, se bâlbâi ea, ferindu-și privirea.

— Chiar așa? spuse el pe un ton ironic. Vino aici, vreau să-ți vorbesc.

Neliniștită și curioasă în același timp, ea îl urmă în biroul lui Alec. În mod cert lucrase de curând la dosarele acestuia.

— Șeful dumitale mi-a telefonat sâmbăta aceasta, începu președintele. Regret că trebuie să te informez, că a avut un accident.

— Oh, nu! exclamă ea, alarmată. E grav?

— Destul. Și-a fracturat o claviculă, trei coaste, două degete și un picior, enumera el fără cea mai mică emoție.

Îngrozită, Cherry își duse mâinile la față.

— Dar mi-a spus că este un excelent schior! strigă ea.

În pupilele verzi ale lui Leon Silver scliffea o licărire de amuzament.

— Se întâmplă că dragul nostru Alec nu era încă pe pistă. El a... ratat prima treaptă a pasarelei, la ieșirea din avion, sâmbătă dimineață.

— Ce? exclamă fata, nevenindu-i să creadă. Nu se poate.

— Ba da, din păcate! replică interlocutorul său. El a coborât într-un mod mai curând neobișnuit, trebuie să recunosc.

Sper că e bine asigurat, îngrijirile medicale sunt foarte scumpe în Elveția.

Fără îndoială, gândi Cherry, stupefiată: acest accident îl amuza! Leon Silver reușea să nu râdă pe față, dar abia se stăpânea! Ce individ oribil! se gândi ea furioasă. Colegul și prietenul lui avusese un grav accident și el găsea lucrul acesta nostim? Era aproape incredibil!

Ea își încrucișa brațele, neliniștită brusc de viitorul ei imediat. Avea dreptate.

— El va fi imobilizat un oarecare timp, continuă

președintele, îl voi înlocui deci la direcția vânzări și dumneata, doamnă Simson, vei continua să-ți îndeplinești în mod normal, sarcinile.

Ea deschise gura să protesteze, dar nu-i ieși niciun sunet. Cum ar putea lucra pentru Leon Silver? îl va vedea toată ziua, fără nicio posibilitate de a-l evita.

— Bine, continuă el. Pentru că nu ai nimic de obiectat, propun să ne înhălmăm la muncă.

Din contră, Cherry avea multe de spus. Dar se reținu. Nu avea de ales.

Leon Silver aruncă o privire la ceas.

— Dimineața a trecut deja pe jumătate, doamnă Simson, declară el cu un dram de nerăbdare în glas. Du-te să iei corespondența din dulapul Annei. Ad-o aici și pe a dumatile și noi... Ce este? Ai vreo problemă?

— Ei bine, eu... începu ea. Ea încerca să găsească un motiv valabil pentru ca el să împrumute secretara altcuiva, dar nu-l găsi.

Ea lucra pentru directorul vânzărilor, or, pe timp nelimitat, acesta era Leon Silver.

— Nu, totul e bine, spuse ea în sfârșit.

El se răsturnă în scaunul său rotativ, își încrucișa nonșalant brațele deasupra capului și o fixă cu insistență.

— Doamnă Simson, spuse el cu acel aer obosit care o exaspera pe Cherry, dacă nu ești capabilă să faci față unei situații deosebite, acum este momentul s-o spui!

O provoca. Cât de mulțumit ar fi fost, dacă ea ar fi admis că e incapabilă să-l ajute! Ea știa că e competentă și că singurul obstacol de trecut era doar el. Ultima lui frază era un avertisment: nu va tolera o eschivare din partea ei la jumătatea cursei. Asta însemna că își risca postul.

Se ridică brusc și îl privi drept în ochi.

— Veți fi surprins, domnule Silver, să descoperiți cât de multe resurse posed, afirmă ea calm.

Spunând acestea, făcu stânga împrejur și ieși demn din încăpere.

Penny bătea o scrisoare când Cherry luă corespondența.

— N-am îndrăznit s-o deschid, se scuză ea față de Cherry. Domnul Silver preferă ca Anne să se ocupe de asta. Ea nu a sosit încă, și nici nu a anunțat că nu va veni.

— Șeful dumitale mi-a spus să i-o aduc.

Este în biroul lui Alec. Ai aflat de accidentul lui?

— Ce accident? se auzi vocea Annei.

Ea tocmai intrase și auzise ultimele cuvinte ale lui Cherry.

— Bună ziua la amândouă. Îmi pare rău că am întârziat atât de mult azi, dar nu eram în plină formă la scolare!

Se lăsă să cadă în fotoliul ei.

— E atât de frig azi, declară ea. Mi-a venit tare greu să ies afară!

Luna decembrie începea cu cortegiul ei de averse și vânturi reci. Totuși nu era încă atât de rău. Anne era vizibil fragilă. Părea înghețată.

— E cafea fierbinte, spuse Penny.

— Mulțumesc, făcu Anne cu un surâs recunoscător. Vorbeați de un accident?

Întrebă ea.

— Da, încuviință Cherry. E vorba de Alec.

— Nu-i deloc de mirare, începu Anne, fără a-i lăsa timp să continue. El schiază bine, dar ar trebui să-și dea seama că are cincizeci și unu de ani, nu douăzeci și cinci!

Cheltuiește deja o avere la masor, ca rezultat al primei sale căderi pe pistă. Sincer, mă întreb ce are în cap!

Lipsa ei de compasiune nu fu cea care o izbi mai întâi pe Cherry.

— Cum? exclamă ea. Chiar are vârsta aceasta? îi

dădeam patruzeci, ca domnului Silver.

Anne consideră această ultimă remarcă ca pe un afront personal.

— Pardon! se revoltă ea. Domnul Silver nu are decât treizeci și șapte de ani!

— Oh! strigă Cherry, nevenindu-i să creadă. Arată mai bătrân.

— Ba deloc! protestă cu căldură secretara acestuia. Sunt de acord că Alec are o alură tinerească, dar acest lucru nu e dificil când cheltuiești atâția bani și timp să maschezi aparențele! Nu vă spun nimic nou, Cherry. E ușuratic, este evident, în fine! Ce-a mai reușit să-și facă?

Cherry era iritată din cauza lipsei totale de simpatie a Annei față de șeful ei.

— Nu s-a rănit schiind, spuse ea pe un ton ușor agresiv.

A fost și mai rău, când ea a explicat împrejurările în care s-a produs accidentul. Anne a explodat efectiv în râs. Era, într-adevăr, la fel de îngrozitoare ca Leon Silver.

Lucrând de atâta vreme cu el, începuse să-i semene. Doar dacă acesta nu o alesese tocmai pentru că era ca el, rece și dură.

— A căzut de pe pasarelă! repetă ea, pufnind din nou în râs. Băuse prea mult, cu siguranță! Vă puteți imagina scena? îi mulțumește stewardesei pentru agreabila călătorie, cu cel mai frumos surâs al său și pu fi ratează o treaptă...

— Scuzați-mă vă rog, o întrerupse sec Cherry, am de lucru.

Ea puse corespondența Annei pe biroul acesteia și ieși demn din încăpere.

Ziua trecu ca fulgerul. Din fericire, Leon Silver fu ocupat multă vreme într-o ședință cu directorul economic. Cherry îl văzu puțin, deci.

Era deja târziu, când vocea lui gravă o făcu pe Cherry

să tresară. Ea profita de liniștea creată pentru a-și rezolva grosul sarcinilor.

— Ai probleme, doamnă Simson? întrebă el.

— Eu... nu chiar, bâigui ea. Încercam doar să descifrez scrisul lui Alec.

— Mărturisesc că nu e citeț, recunosc Leon Silver. Lasă-mă să te ajut.

Se aplecă peste umărul ei, atât de aproape încât tânăra femeie îi simți respirația pe gât. Ea se crispa și păstră ochii fixați cu încăpățănare pe foaia de hârtie.

Tăcută, în timp ce el interpreta pentru ea scrisul imposibil al șefului ei, ea tremura interior. De ce-i sărea așa inima în piept?

— Mulțumesc, spuse ea când el sfârși. Chiar și vocea îi era ciudată.

— Ai un aer obosit, doamnă Simson remarcă Leon Silver.

— Nu, eu...

Ea se opri incapabilă să continue. „Aș vrea atât de mult ca el să plece” gândi ea. Să mă lase în pace!

El îi apucă deodată bărbia și o obligă să-l privească.

Ochii săi verzi se cufundară adânc în pupilele ei violet, mărite din cauza fricii pe care o simțea.

— De ce ești speriată? întrebă el încet.

Aveam impresia că mă urăști, dar ceea ce văd acum e nou. Pari să te temi de mine, acum. Ce ți-am făcut să merit asemenea sentimente?

Îngrozită, ea încercă cu disperare să se elibereze. El citea cu atâta ușurință în ea și contactul pielii sale pe a ei o tulbura într-un mod inexplicabil.

— Nu înțeleg despre ce vorbiți, articula ea cu greu. Nu vă detest și nici nu mă tem de dumneavoastră.

Bărbatul se îndreptă, cu o umbră de surâs pe buzele sale frumoase.

— Dacă spui, doamnă Simson. Bună seara.

Cherry începu să bată la mașină înainte chiar ca el să treacă pragul biroului. Nu se opri decât atunci când auzi liftul urcând la etajul șase. Încă sub soc, ea fixă proteste caracterelor pe care le bătuse la întâmplare. Smulse apoi foaia de hârtie devenită inutilă și o aruncă la coș.

Îl ura într-adevăr? Nu, nu atât de tare. Și nici frică de el nu-i era. Ea era doar... hipersensibilă în prezența lui, cu toate simțurile în alertă.

Ea nu știa ce gândea el. Avea impresia că el ar vrea ca ea să plece, să demisioneze. Dar nu, era imposibil. El avea puterea de a o da afară, dacă ar fi vrut.

Degeaba își răsuci această problemă prin cap, nu reușea să-l înțeleagă pe Leon Silver. Rămânea pentru ea tot atât de misterios ca-n prima zi.

Cherry își puse paltonul, gânditoare. De ce apropierea acestui bărbat o tulbura atât de mult? Asta se datora probabil taliei lui uriașe. El producea desigur același efect și asupra colegilor săi.

Oare? murmură o mică voce interioară.

În seara aceea, când fu în vârful patului ei, instalată confortabil, surâse în sfârșit când își imaginea căderea bietului Alec. Cunoscându-l, el flirtase cu siguranță cu stewardesa. Ocupat s-o facă pe fantele, el ratase prima treaptă și se rostogolise de-a lungul pasarelei.

Va lipsi deci de la serbarea pe care Silver & Silver o organiza mereu de Crăciun. După Anne, care se ocupa să comande bufetul, era de obicei foarte reușită.

Ceea ce îi aminti feței de un alt incident. Găsise în corespondența de după-amiază invitațiile clienților și furnizorilor la diferite cocteiluri, cu ocazia sărbătorilor de sfârșit de an.

Leon Silver i-a arătat pe care să le accepte.

— Telefonează acestor oameni, spusese el, și anunță-i

că Alec nu va fi disponibil.

Dar eu îl voi înlocui și dumneata mă vei însoți, adăugase el.

— Poftim? exclamă ea. Presupun că aceasta nu are nimic de-a face cu munca mea?

— Bineînțeles că da, răspunsese președintele pe un ton brusc. Dacă Alec ar fi fost aici, ai fi mers cu el. Datorită împrejurărilor, vei merge cu mine... Ai bunătatea să faci o altă față, doamnă Simson! E vorba de obligații legate de atribuțiile dumitale de serviciu. Atunci va trebui să arborezi cel mai frumos surâs al dumitale.

Ea nu avea de ales. Dar se va supune fără tragere de inimă.

CAPITOLUL V

— Într-adevăr, tată, mă răsfeți mult, spuse Cherry surâzând.

Ea admiră restaurantul elegant unde o invitase tatăl său. Dacă ar fi știut, și-ar fi luat la birou o ținută mai potrivită, să se schimbe. Domnul Marshall își petrecuse ziua la Londra. El telefonase fiicei sale, de dimineață, pentru a o invita la cină, înainte de a pleca la Bristol.

Cherry îi explică noua situație în care se găsea la Silver & Silver.

— Săptămâna trecută, președintele mi-a făcut viața absolut infernală, spuse ea.

„Doamnă Simson, cită ea, ai bătut această scrisoare? Ce s-a întâmplat cu apelul meu la Nairobi? Unde e cafeaua pe care ți-am cerut-o acum zece minute? învață să distribui sarcini, doamnă Simson! Trebuie să fii liberă să răspunzi solicitărilor mele. Te sfătuiesc să-ți schimbi metodele, sau să abandonezi!”

Fata suspină și se servi cu un apetitiv.

— Acum, totuși relațiile noastre s-au îmbunătățit. Nu mă mai hărțuiește deloc chiar m-a felicitat astăzi de două ori! nu-mi vine să cred! Domnul Marshall îi aruncă o privire indulgentă fiicei sale. Ea nu-l aprecia deloc pe Leon Silver, dar de când lucra cu el era transformată.

Fata ei frumoasă își găsisese în sfârșit vioiciunea, strălucirea.

— Draga mea, nu trebuie să-ți faci griji, o asigură el. Domnul Silver a fost puțin mai dur cu tine la început, pentru a te obișnui cu noile tale atribuții, și tu ai învățat remarcabil de repede.

— Nu-i chiar așa simplu, tată. Acest bărbat rămâne un adevărat mister pentru mine.

— În orice caz, insistă domnul Marshall, atitudinea lui

față de tine s-a schimbat. Dar tu trebuia să discuți cu propria lui secretară. Ea ți-ar fi dat cu siguranță niște sfaturi bune.

— Nu este prea sociabilă. Ea organizează recepțiile particulare ale domnului Silver, pe lângă munca de birou și cred că, din cauza aceasta, are un anumit sentiment de superioritate, între altele, ea nu vorbește despre el decât ca să-l ridice în slăvi...

Reține, adăugă Cherry, trebuie să recunosc că el este extraordinar. De două săptămâni rezolvă sarcinile lui Alec pe lângă ale sale. Este dinamic, neobosit. Și ușa lui este deschisă întotdeauna oamenilor. Chiar de la început mi-a spus că rolul meu nu constă în a îndepărta oamenii care doresc să-l vadă. Este un director fără seamăn. Nu are egal în rezolvarea dificultăților. Este arhitect de formație și chiar mecanic!

Se întrerupse și își scutură capul cu un surâs pe buze. În ajun o amuzase un incident surprinzător. Ca de obicei, sosise devreme și îl descoperise pe Leon Silver pe jos, în genunchi, înconjurat de piesele pline de unsoare ale mașinii de foto-copiat!

— Domnule! exclamase ea. Ce faceți acolo?

— Bună ziua, doamnă Simson, răspunsese el vesel. Dumneata ce crezi?

— De ce nu ați chemat mecanicul de întreținere s-o repare?

— Ei bine, pentru că sunt încântat să mă ocup chiar eu de treaba aceasta! afirmase el cu o lucire de malițiozitate în ochii săi de culoarea smaraldului.

Râseră ca doi școlari de o glumă bună.

Michael Marshall lăasă cuțitul și furculița, satisfăcut de mâncarea delicioasă și încântat de verva fiicei sale. Să fi fost o licărire de admirație care dansa în ochii ei violet? Pentru misteriosul ei președinte?

— Draga mea, mă bucur să constat că vă înțelegeți atât de bine, în prezent, declară el.

Cherry își recapătă imediat seriozitatea.

— Nu am spus asta, tată! Nu înțelege greșit. Nu-mi place de el, dar a devenit mai suportabil. Asta-i tot.

Tăcu, visătoare. Astăzi s-a întâmplat un lucru ciudat. Leon petrecuse toată ziua la uzina din Southampton... și biroul păruse tare gol, fără el. Cherry era copleșită de treburi, ca de obicei, dar... șeful ei îi lipsea. Era ridicol, bineînțeles.

Terminând ce avea în farfurie, ea se întreba ce-o fi acest sentiment ciudat. După amiaza i se păruse monotonă, lipsită de scânteia vie care o anima când Leon era acolo...

Scutură capul, supărată pe ea însăși. De ce imaginea acestui bărbat o obseda atât?

— Dacă ai rămâne cu mine în seara aceasta? sugeră ea. Ai putea pleca mâine dimineață la Bristol...

Se întrerupse brusc și coborî privirea la fața de masă. Leon Silver tocmai intra în restaurant!

— Din nefericire, nu pot, răspunse tatăl său. Am pacienți la ora nouă, ca de obicei.

Dar îți mulțumesc pentru invitație, Cherry... Ce e? Nu te simți bine?

— Ba da, eu... Nu te întoarce acum, murmură ea. Domnul Silver este aici.

...La brațul unei frumuseți blonde, foarte înaltă, în rochie de mătase verde. Dădea impresia că e în largul ei. Și Leon îi surâdea...

Cherry se simți brusc nervoasă, încercă să se stăpânească. Era victima unei emoții ciudate; necunoscute. Mai degrabă neplăcută.

Leon Silver o va zări, or, tocmai lucrul acesta dorea să-l evite. De ce o adusese tatăl ei într-un loc atât de elegant?

Ușurată, constată că șeful de sală plasase cuplul la

celălalt capăt al încăperii, într-un colț.

Dar ea nu se mai gândea decât cum să plece mai repede.

Nu fu posibil. Chelnerul se apropia cu un cărucior încărcat cu delicioase produse de patiserie. Era exclus să-l jignească pe tatăl său, refuzând să guste ceva.

— Ce bogăție corneliană, spuse ea surâzând. Cred că o să aleg profiterolul.

— Excelentă idee! aprobă o voce, în spatele ei.

Ea fremăta și ridică ochii. Leon Silver o fixa cu o umbră de amuzament în pupilele sale verzi.

— Cu silueta dumitale, poți să-ți permiți, reluă el galant.

— Domnule Silver, ce surpriză! exclamă cu ipocrizie Cherry. Cum a decurs vizita la Southampton? Pot să vi-l prezint pe tatăl meu, domnul Marshall? Tată, iată-l pe domnul Silver, președintele nostru.

Cei doi bărbați se salutară politicos. Domnul Marshall se comportă perfect.

— Încântat, domnule, făcu el, înclinându-se. Fiica mea mi-a vorbit de dumneata...

Ce mai faci?

— Vă mulțumesc, bine, răspunse Leon Silver. Cu ce ocazie la Londra? Sunteți dentist, nu-i așa?

— Exact. Am asistat la un congres. Foarte interesant, de altfel.

— Nu-mi amintesc să vă fi informat în legătură cu profesia tatălui meu, se miră Cherry.

Leon Silver se aplecă spre ea.

— Memoria dumitale nu te înșală, declară el, malițios. Bine! Vă rog să mă scuzați, sunt așteptat. Sper să vă revăd, domnule.

Cherry nu putu rezista tentației, în timp ce Leon Silver se îndepărta, ea aruncă o privire fugară celei care îl însoțea.

Aceasta consulta lista de bucate, ignorând înadins persoanele pe care însoțitorul ei le salutase.

— Ce înfățișare! exclamă domnul Marshall, entuziasmat. Nu mi-ai spus că e atât de tânăr. Nici cât este de frumos, de altfel!

Fata roși, ridicând din umeri.

— Are treizeci și șapte de ani, tată, adică cu șaisprezece ani mai puțin decât tine. O vârstă avansată, deci.

— Îți mulțumesc! Cherry pufni în râs.

— Îmi pare rău, se scuza ea. În fine, îl consider ca pe cineva foarte matur... Și vag atrăgător poate, termină ea, ezitantă.

— În niciun caz nu aș alege acești termeni ca să-l descriu pe acest băiat, răspunse tatăl său, pe un ton ce nu admitea replică.

Cherry schimbă imediat subiectul.

Leon Silver poseda un magnetism deosebit și domnul Marshall nu întârzie să se lase impresionat.

Vineri, Cherry se sculă devreme. Ziua urma să fie mai încărcată ca de obicei. Anne trebuia să efectueze niște consultații prenatale și deci lipsea iar Leon Silver era invitat după-amiază la un cocteil la care Cherry trebuia să-l însoțească.

Ea își suspenda rochia pe care o adusese pe un umeraș, când șeful ei ieși din birou.

— Bună ziua, doamnă Simson, începu el. E ceea ce vei purta după-amiază?

— Da.

Ea scutură rochia și o băgă cu atenție în dulap. Era o rochie de cocteil decoltată, din jersey negru cu fir auriu și se potrivea de minune pentru această ocazie.

O notă deosebită în vocea lui Leon Silver trezi totuși îndoiala în sufletul feței.

— Nu o găsiți... potrivită? întrebă ea.

Se întoarse spre el. Așezat în fotoliul Annei, el pusese picioarele pe birou. Umerii săi largi se ridicară cu dezinvoltură.

— Te preocupă într-adevăr părerea mea? întrebă el nonșalant.

— Da, bineînțeles. Dacă nu aprobați...

— Forma este perfectă, întrerupse el, dar porți prea mult negru, după părerea mea. S-ar crede că ești tot timpul în doliu.

Cherry își strânse buzele, iritată.

— De cât timp e mort soțul dumitale, doamnă Simson?

— De aproape patru ani, răspunse ea cu fermitate. Dar îmi plac nuanțele închise, adăugă ea cu un aer încăpățânat.

— Într-adevăr? Am fost foarte surprins să te văd aseară la restaurant, continuă el.

Interesant, mi-am zis: Cherry preferă bărbații în vârstă.

Ea îl fulgeră efectiv cu privirea.

— Și ați descoperit apoi că era vorba de tatăl meu, spuse ea cu răceală.

— Exact.

Un surâs lent invada trăsăturile lui Leon Silver. Pupilele de smarald începură să scânteieze de malițiozitate.

— Spune-mi atunci, doamnă Simson, ce gen de bărbat îți place?

— Niciunul, domnule.

Își dădu seama că ceea ce o exaspera cel mai mult, era felul în care el îi pronunța numele. Foarte des și cu o insistență exagerată.

— Chiar așa? Iansă el, examinând-o atent. Ceea ce înseamnă că nu ai trecut încă peste dispariția soțului dumitale.

Maxilarele i se contractară. Nu vorbea niciodată cu străinii despre David. Și, cu siguranță, nu-și va schimba acest obicei pentru nimeni.

— Domnule, spuse ea calm, am mult de lucru în dimineața aceasta.

El nu replică, își plimbă privirea pe silueta ei suplă, fără cea mai mică jenă, apoi se ridică cu surâsul pe buze și părăsi încăperea.

Incidentul reuși să-i strice ziua tinerei femei. Apoi, necazurile se înlănțuiră. Mama lui Penny telefona să anunțe că aceasta nu va veni la birou, fiind puternic gripată. Cherry trebui să ceară serviciului personal să i se trimită o dactilografă.

Își pierdu apoi o jumătate de oră să-i explice ce avea de făcut. Evident, fură deranjate de apeluri telefonice din exterior, care nu mai conteneau.

Cherry începu să caute apoi un dosar care se rătăcise și Leon Silver se miră că nu era la locul ei când avu nevoie de ea!

Spre prânz, ea avu un moment de liniște. Se pregătea să meargă la masă, când ușa se deschise și în încăperea pătrunse o bătrână doamnă încărcată de pachete. Ea purta un lung mantou de zibelină și o pălărie de lână roșie, complet deformată! Excentricitatea ținutei sale era accentuată de niște galoși negri din plastic, care protejau pantofii, accentuându-i slăbiciunea picioarelor.

Cherry reuși să suradă politicos, în ciuda perplexității ei. Ea o salută pe necunoscută în timp ce spiritul ei înregistra diferite fapte neobișnuite: recepționera nu o anunțase pe bătrână doamnă, aceasta intrase fără să bată; mantoul ei era din blană veritabilă; pe degete purta diamante. Cu siguranță era o obișnuită a casei. Totuși, Cherry nu o cunoștea.

— Bună ziua, doamnă, spuse ea cu amabilitate. Cu ce

pot să vă ajut?

— Draga mea, trebuie să fii Cherry Simson! exclamă interlocutoarea ei. Sunt încântată să te văd.

Vorbea cu ușurință, cu o voce uimitor de tânără și de distinsă. Era probabil octogenară, dar se vedea că fusese fermecătoare.

Trăsăturile sale erau fine, rasate. Ochii albaștri, luminoși, sclipeau de curiozitate și de o poftă de viață pe care anii nu o slăbiseră.

Ea îi plăcu imediat feței.

— Eu sunt, într-adevăr, răspunse ea întinzându-i mâna.

— Anne nu este aici? Întrebă fermecătoarea musafiră. Mi-ar plăcea s-o felicit personal. O să mă așez. El e ocupat?

Cafeaua aceasta e caldă? Ce cămașă drăguță! Negrul îți stă de minune, copila mea!

Cherry se strădui să rămână serioasă.

— Anne este la spital, azi, explică ea.

Domnul Silver este cu directorul său economic. Cred că nu mai au mult. Pe cine să anunț?

— Oh! Sunt bunica lui. Nu m-am prezentat? Nu, într-adevăr. Vin deseori la Londra. Numele meu este Helena Silver.

„A”-ul este în plus, nu crezi? Helene ar fi fost mai elegant...

Cherry izbucni în râs.

— Vreți o cafea? reuși ea să articuleze.

Bătrâna doamnă se afundă în fotoliu.

— Hm! Nu găsești că e prea frig pentru asta? spuse ea pe un ton atât de serios, încât Cherry trebui să-și muște buzele ca să nu pufnească din nou.

— Ce v-ar plăcea să beți? întreabă ea, amuzată.

— O picătură de whisky, răspunse imediat adorabila bunicuță. Din cel care se află în dulapul acela, din

apropierea biroului lui Leon: este excelent.

Cherry se grăbi s-o mulțumească pe Helena Silver.

— Preveniți-mă când trebuie să mă opresc, spuse ea cu un pahar într-o mină și cu sticla în cealaltă.

— ... Atât! Ai apă caldă în acest ceainic?

Și o bucățică de zahăr, poate? Și o felie de lămâie? continuă vesel musafira.

— Nu, o informă Cherry cu o mină veselă, dar pot să trimit...

— Nu te deranja. Sunt perfect mulțumită...

Ușa se deschise brusc și Leon Silver apărură pe prag.

— Bunico! exclamă el, stupefiat. Ce vânt te aduce în oraș? Și de ce porți pălăria asta ridicolă? Sincer, nu te avantajează deloc!

— Se poate, replică ea fără să clipească.

Dar mă apără de intemperii. Bună ziua, totuși, Leon! Nu mi-ai descris-o pe Cherry, ea este absolut fermecătoare!

— Păstrez câteva secrete numai pentru mine! răspunse vesel nepotul său.

Ochii săi scânteiau de malițiozitate și de iubire pentru ea.

În tăcere, Cherry îi observa. Ea uită dintr-odată duritatea și sarcasmele lui Leon Silver. Era evident că își adora bunica. Tânăra femeie avu un elan de tandrețe pentru acest om impunător și atât de iubitor totuși.

— Gemenele sunt în vacanță, de aceea, sunt aici, explică bătrâna doamnă. Voiam să le arăt pe Moș Crăciun.

— Dar ele nu mai cred de multă vreme în asta! exclamă Leon Silver. Sper că nu ai condus mașina până aici?

— Nu fi prost, Leon. Știi bine că nu mai conduc de douăzeci de ani.

— Bunico! Ai memoria scurtă! Amintește-ți de automobilul tatii! L-ai făcut zob, iarna trecută!

— Da, într-adevăr, făcu Helena fără să se tulbure câtuși de puțin. O să continui să mă tot cerți? Cherry, și cu dumneata este tot atât de dezagreabil?

— Uneori, răspunse aceasta fără să-și privească șeful.

— Și te tratează cu aceeași grosolanie? insistă ea.

— Da.

Cherry simți ochii pătrunzători ai lui Leon Silver ațintiți asupra ei. Ea se făcu că nu-i observa.

— Te sfătuiesc să fii prudent, Leon, declară Helena, pe un ton fără replică.

Cherry este pește. Dacă o iei în răspăr, vei avea probleme.

— Ah! Bunico, te rog, scutește-mă cu scornelile tale! strigă nepotul ei.

Cherry deschise gura de uimire.

— Doamnă, cum ați ghicit semnul meu zodiacal? întrebă ea.

— Doamnă Simson, imploră Leon Silver, fie-ți milă, nu o introduce în subiectul ei favorit. Nu vreau să-ți umple capul cu balivernele astea. Bunico! exclamă el deodată. Dacă fiicele mele sunt cu tine, ce-ai făcut cu ele?

Helena Silver bău o înghițitură de whisky și ridică din umeri.

— Oh, nu ți-am spus? răspunse ea fără grabă. Sunt în lift, urcă și coboară. Știi cât de mult le place...

Leon își ridică brațele spre cer, în semn de disperare.

— Pe toți sfinții, strigă el. Cherry, du-te imediat să le cauți!

Tânăra femeie se conformă, împărțită între mânie și bucurie. Pentru prima oară îi spusese pe nume, dar îi vorbise ca unui câine!

Bunica lui era într-adevăr delicioasă. Cu surâsul pe buze, Cherry apăsă pe buton. Ușile se deschiseră dând la iveală două fete vesele.

— E timpul să mergeți la tatăl vostru, copii! anunță ea vesel.

Ea remarcă atunci ochii gemenelor. Avu un șoc: erau exact ca cei ai lui Leon Silver. De un verde profund, mărginiți de gene negre, incredibil de lungi, magnifici.

— El v-a trimis? întrebă o voce subțirică.

— E supărat? întrebă o alta.

— Sunteți noua sa secretară? întrebările țâșneau din toate părțile.

Cherry scoase un suspin, depășită de evenimente.

— Eu sunt... factotumul tatălui vostru, declară ea în sfârșit.

— Ce-i aia? întrebare în cor cele două fete.

Cherry își regretă pe loc cuvintele. Două mutrișoare curioase să afle un cuvânt nou, așteptau răspunsul ei. Ea simți că ele nu vor uita acest termen, cu spiritul lor curios!

— Asta înseamnă doar că sunt foarte ocupată, explică ea. Hai veniți, sunteți așteptate.

Ascultătoare, gemenele o urmară până la biroul tatălui lor. Helena dispăruse.

— Copiii dumneavoastră, domnule, anunță Cherry.

El ridică ochii, cu un aer sever.

— Bună ziua la amândouă, începu el. Nu vreau nicio sarabandă cu liftul fără permisiunea mea, e clar?

Căpșoarele se înclină la unison.

— Bine! V-ați prezentat doamnei Simson?

Tot în tăcere, ele făcură semn că nu. Leon se ridică.

— Iat-o pe Rachel și pe Veronica, pe care noi o numim de obicei Ronnie.

Toate trei își strânseră mâinile cu gravitate.

— Aveți ochi foarte frumoși, doamnă Simson! exclamă deodată Rachel.

— Nu se fac observații personale oamenilor pe care abia i-ai cunoscut, o informă tatăl ei. Așezați-vă, acum.

Imediat ce apare bunica, urcăm în apartament să mâncăm.

Presupun că tu ești cea care ai sugerat această călătorie cu trenul, Rachel?

El se întoarce spre Cherry.

— Pentru un motiv care rămâne obscur, ele adoră taxiurile, lifturile și trenurile.

— Și scările rulante, tată! strigă Rachel.

— Ah! da, într-adevăr, suspină Leon Silver.

Cherry surâse. Rachel era mai dezghețată decât sora sa. Din fericire, ele erau îmbrăcate diferit, căci fețele lor erau absolut identice!

Se întoarce la biroul ei. „Să sperăm că după-amiaza va fi mai calmă!” gândi ea.

Când Helena reveni, nepotul își condusesse familia spre lift.

— Doamnă Simson, iau masa de prânz la mine. Sun-o pe doamna Morrison și roag-o să-mi trimită mâncare pentru patru persoane. Să nu uite înghețatele copiilor!

Telefonează-i mai întâi lui O'Connell pentru a-l preveni că noi urcăm.

— De ce nu vii cu noi, îi propuse deodată Helena tinerei secretare.

Aceasta își privi șeful, nehotărâtă.

— Ar fi o plăcere pentru noi, aprobă el.

— Dar... am de lucru, înainte de cocteil.

— Nu te neliniști, poate să rămână pe luni. Anne ți-a lăsat cheile?

Era vorba de trusa ce permitea accesul la etajul șase.

— Da, le am.

— Perfect, în acest caz spune centralistei să comute toate comunicările urgente în apartamentul meu. Și ia-ți rochia, adăugă el, autoritar. Te vei schimba în una din sălile de baie.

Câteva momente mai târziu, șoferul domnului Silver o

introducea pe Cherry într-o cameră de oaspeți. Ea își lăsa aici trusa de machiaj și rochia de seară.

Domiciliul președintelui era spațios, luminos și extrem de elegant. El ocupa tot etajul și avea o vastă terasă însoțită.

O'Connell servi masa. La ora două, Leon dădu semnalul de plecare.

— Bunico, vrei ca O'Connell să te ducă la gară, sau preferi să te organizezi singură?

— Eu și gemenele nu am terminat cumpărăturile. Vom lua deci un taxi, după peregrinările noastre.

— Bine, aprobă nepotul. Rachel și Ronnie, să fiți cuminți, să nu o obosiți pe bunica! Cherry se ridică.

— Merg să mă schimb, anunță ea. Am fost încântată să vă cunosc, copiii!

— Ne vom revedea, nu-i așa, doamnă Simson? întrebă Ronnie.

Rachel își scutura frenetic capul în semn de aprobare.

Helena răspunse personal la această întrebare.

— V-o promit eu! afirmă ea.

— Mulțumesc pentru amabilitatea dumată, Cherry. Și amintește-ți, adăugă ea într-un suflu, mușcătura acestui bărbat este tot atât de grozavă ca și cuvintele sale. El este scor pion, știi. Îți va afla toate secretele și...

— Bunico! Ce-i povestești? întrebă Leon, bănuitor.

— Nimic, răspunse cu demnitate bătrâna doamnă, îi spuneam pur și simplu la revedere.

Cherry se duse să-și facă un duș și să-și retușeze machiajul. Puțin înainte de ora trei, gata de plecare, ea îl găsi pe Leon în salon. Era extrem de elegant în costumul gri deschis, cu o cămașă de mătase crem.

Fără să scoată un cuvânt, el își plimbă o privire admirativă pe silueta feței. Rochia ei neagră care se mula pe piept și pe coapse, se evaza spre picioarele frumos modelate, își ridicase părul într-un coc din care scăpau câteva șuvițe

buclate, în jurul gâtului grațios strălucea un lanț de aur roz. Cu cerceii săi asortați, ea era perfectă, radiind de prospețime și simplitate. Leon o ajută să-și pună mantoul și mâinile lui întârziară pe umerii ei.

— Dacă ești gata, spuse el cu o voce ușor răgușită, putem coborî.

Luară liftul. Ușor stânjenită, Cherry începu să vorbească, să umple tăcerea.

— Copiii rămân la bunica lor în vacanță? întrebă ea.

— Da, în locuința familiei, la Bucks.

Acolo locuiesc și tatăl meu cu mama mea vitregă.

— Este de necrezut, continuă Cherry.

Are cel puțin optzeci de ani, nu-i așa?

— Optzeci și patru, de fapt, preciza Leon. E o excentrică. Nu înțelege decât ce vrea. E foarte șireată și intuitivă. Nu-și prea alege cuvintele...

Lumina se stinse brusc și ei se treziră suspendați între cer și pământ, într-un întuneric beznă.

Cherry scoase un strigăt de spaimă. Faptul că era blocată într-un spațiu închis o îngrozea.

— Oh! Dumnezeule, gemu ea.

Instinctiv îl apucă pe Leon de mânecă.

— Calmează-te, spuse el pe un ton convingător.

O înconjură cu un braț protector.

— Nu este decât o pană de curent, într-o clipă, vom porni din nou, continuă el.

— Nu se poate! exclamă Cherry complet îngrozită.

Începu să tremure din cap până în picioare. Leon o strânse mai tare și ea se lipi de el.

— Dar ți-e chiar frică, Cherry, strigă el stupefiat. Tremuri.

— Nu pot să mă opresc.

— Atunci ascultă-mă. El îi vorbi încetișor, cu blândețe, explicându-i că erau în siguranță, că luminile se vor aprinde

în curând, că liftul va porni. Muncitorii localizaseră deja pana și se preocupau s-o repare.

Din păcate, nimic nu putea s-o liniștească pe Cherry.

— Nu suport să fiu suspendată în aer, spuse ea, în pragul lacrimilor.

— Draga mea copilă, noi nu ne legănam la capătul unui fir de bumbac!

El se lansă într-o descriere tehnică a mașinăriei, fără succes. Cherry tremura de-a binelea.

— Oh! Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el.

O trase deodată spre el, îi răsturnă capul pe spate și o sărută.

Cherry, prea tulburată ca să-și dea seama ce i se întâmpla, nu reacționa imediat. Când în sfârșit își veni în fire, ea încercă să se elibereze.

— Lasă-mă, îl imploră ea.

— Taci din gură, îi ordonă Leon. Îi caută din nou buzele.

O clipă mai târziu, Cherry uita de situația în care se găseau. Buzele lui Leon se făcură mai exigente.

Profund emoționată, Cherry răspundea acum mângâierilor lui. Ea îl înconjură cu brațele, era atât de aproape de el încât își simțea tot corpul lipit de al lui.

Becul se aprinse brusc, tulburând neplăcut intimitatea lor.

Leon se îndepărtă încet, cu fața impasibilă. Fără un cuvânt, ajunseră la parter.

Cu obrajii roșii de tulburare, Cherry îl privi acuzator.

— De ce ai procedat așa? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Dragă doamnă Simson, răspunse el cu nonșalanță, a trebuit să găsesc un mijloc să-ți combat criza de isterie.

Cherry rămase mută tot timpul cât dură călătoria lor la Corydon, unde se dădea cocteilul. Era zguduită și asta nu

avea nimic de-a face cu pana de curent!

Își păstră ochii ațintiți asupra peisajului care defila prin fața geamului mașinii. Cât de rușine îi era de ea însăși!

Sărutările lui Leon îi treziseră o emoție a trecutului pe care ea o credea moartă pentru totdeauna. Ea înțelegea acum de ce prezența lui o afecta atât de mult: el o atrăgea fizic.

Ea se simți vinovată. Era ca o trădare la adresa lui David. Faptul că soțul îi dispăruse pentru totdeauna nu-i ușura în niciun fel remușcărilor.

De altfel, avea certitudinea că bărbatul de lângă ea era de marmură. Nu o sărutase decât pentru a o distrage de la spaima de care fusese cuprinsă. Și reușise lucrul acesta. Cum de putuse fi atât de proastă să răspundă avansurilor sale!

— Doamnă Simson, declară deodată vecinul ei, dacă binevoiești să te smulgi din contemplarea unui peisaj pe care îl cunoști deja pe de rost, mi-ar plăcea să-ți vorbesc despre programul pentru săptămâna viitoare.

Ea se întoarse spre el, străduindu-se să pară indiferentă.

— Ascult, domnule, spuse ea cu răceală.

— De ce nu-mi spui ce ai pe inimă? spuse el furios. Mă fulgeri efectiv cu privirea!

— Te înșeli, replică ea pe un ton egal.

Aștept instrucțiunile pentru săptămâna viitoare.

— Am vorbit cu directorul general de la societatea „Berea Cooper”, în dimineața aceasta. Vor utiliza arhitecții pe care eu i-am recomandat la Nairobi. Sunt obișnuiți să construiască în Kenia. Pe scurt, vom lua, marți, prânzul cu ei. Va urma apoi o ședință care va dura probabil toată după-amiaza.

Miercuri, avem o agapă la birou și joi... ești liberă pentru cină? Anne a organizat în apartamentul meu un

dineu și mi-ar plăcea să joci rolul de gazdă.

— Are vreun raport cu serviciul? Întrebă pe un ton rece Cherry.

Ea își regretă imediat cuvintele. Fața șefului ei se înăspri. Totuși, ea voia să știe. Dacă era vorba de o petrecere între prieteni, nu avea decât să-i ceară ajutorul blondei înalte și arogante.

De altfel, el avea probabil de unde alege printre nenumăratele femei care îl râvneau. Întrebarea ei era de prisos. Răspunsul era evident.

— Doamnă Simson, răspunse el cu o răbdare exagerată, am înțeles foarte bine că nu te încântă deloc compania mea. Dacă solicit prezenta dumitale în această ocazie precisă, este că primesc parteneri de afaceri: trei bărbați, două soții și o amantă. De acord?

— Da, aprobă ea. Dar cine te ajuta înaintea mea? insistă ea fără chibzuință.

— Soția mea, doamnă Simson, spuse el cu o voce dură. Numai că ea a murit acum șase ani, în caz că nu știai. De atunci, secretara mea a încercat să joace rolul de stăpână a casei la recepțiile de afaceri, înainte de a-mi pune întrebarea, te informez că, Anne fiind însărcinată, m-a anunțat că nu poate să-mi mai facă acest serviciu.

Ești satisfăcută?

Tulburată, Cherry tăcu.

— De altfel, ea nu va mai veni, probabil, multă vreme la birou, reluă el. Am vorbit la telefon cu soțul ei alaltăieri. Consideră, ca și mine de altfel, că ea ar trebui să înceteze să mai lucreze.

— Dar... credeam că dumneata doreai ca ea să rămână până în ultimul moment? se miră tânăra femeie.

— Bineînțeles că nu. Ea voia. Mărturisesc că voi găsi cu greu o secretară atât de devotată și de competentă, în fine! Pentru că ești complet liberă, vei avea extrema

amabilitate să suporti compania mea joi seara, pentru motive profesionale?

Furioasă pe sarcasmele lui, Cherry îi adresează cel mai încântător surâs al ei.

— Domnule, voi fi încântată să-ți fiu de folos, spuse ea cu o voce suavă. Vezi vreun inconvenient, continuă ea, să lipsesc în dimineața de vineri? Prevăzusem să fac cumpărăturile de Crăciun, dar...

— Îți acord cu plăcere toată ziua, o întrerupse el.

Conversația lor se termină aici.

Dispoziția lui Leon Silver se înrăutățește. Câteva ore mai târziu, o depuse pe Cherry în fața casei ei și o salută din vârful buzelor. Niciun comentariu despre cocteilul care avusese loc.

Cherry se hotărăște să-și facă un sandwich și să se instaleze într-un fotoliu lângă foc. Se simțea îngrozitor.

În cursul seratei, ea îl văzuse pe Leon râzând cu clienții, dar de îndată ce se urcase în mașină, păstrase o tăcere ostilă.

Ea era de vină. A fost atât de neîndemânatică! Toate eforturile ei pentru a ameliora situația fuseseră reduse la zero.

Leon Silver avea reale calități. Era un om de afaceri desăvârșit și ea descoperise astăzi și alte fațete ale personalității lui. Își adora vizibil bunică și copiii. Știa să fie sever iar gemenele aveau pentru el o afecțiune profundă și un mare respect.

— Unde o fi el acum? în locuința familiei din Buckinghamshire, sau cu frumoasa blondă care-l însoțise la restaurant?

Ea își interzise aceste gânduri ridicole. Nu o interesa ce face Leon, absolut deloc.

O oră mai târziu, se băgă în pat. Ezitase să iasă, să se plimbe pe deal, cerul fiind deja întunecat.

La miezul nopții, ea regretă că nu ieșise la plimbare.

Era incapabilă să doarmă. Incidentul din lift o obseda. Mai ales felul în care ea reacționase. Din fericire, Leon rămăsese de piatră!

Ea încerca să se convingă că era mai bine așa. Și totuși... în sufletul ei domnea o confuzie totală. Pe de o parte Leon o fascina, pe de alta, el o exaspera, în fine... nu de tot.

Un lucru era sigur: ea refuza să se lase copleșită de o atracție fizică. Niciodată nu-l va trăda pe David.

CAPITOLUL VI

Cherry inspectă o ultimă dată masa, aranjă florile și plecă să se schimbe în camera de oaspeți.

Recepția nu o neliniștea, dar se simțea într-adevăr nefericită. Și cu toate acestea, era joi; a doua zi începea vacanța de Crăciun, căci Leon îi acordase ziua de vineri, între altele, săptămâna fusese bogată în distracții: cocteiluri, agapa companiei, care durase până noaptea târziu și chiar în dimineața aceasta, petrecerea de la „etajul cinci”.

Motivul tristeții sale era atitudinea lui Leon Silver. Nu-și mai vorbeau decât dacă era strict necesar. De două ori, după reuniuni târzii, o condusesese acasă. Dar nu descleștase gura decât ca să-i ureze sec „noapte bună”.

Aceste relații erau teribil de neplăcute. Și totuși ea era de vină. Leon nu o mai provoca. Părea preocupat chiar atunci când discuta cu un client. O femeie mai puțin sensibilă ca Cherry poate nici nu și-ar fi dat seama, dar nu se mai îndoia: el îi purta pică.

Alec Moore trebuia să se întoarcă la sfârșitul lui ianuarie. Slavă domnului. El îi telefonase acasă de mai multe ori. Totuși mai rămâneau patru săptămâni pe care trebuia să le petreacă cu Leon Silver. Dacă măcar atmosfera ar fi fost mai puțin încărcată între ei!

Își termină machiajul, se parfumă ușor și se privi în oglindă. Rochia de cașmir ivoar pe care o purta, îi scotea în evidență curbele grațioase. Era decoltată și destul de elegantă.

Cheltuise o avere pe această rochie. O alesese ca să-i placă lui Leon, nu era neagră!

Își ondulase părul lung și negru care-i cădea în cascadă pe umeri. Oare lui Leon îi va plăcea această coafură? Va remarca schimbarea?

Câteva bătăi discrete în ușă îi întrerupseră cursul

gândurilor. În prag apăru șefa restaurantului.

— Scuzați-mă că vă deranjez, doamnă Simson, sunteți sigură că nu mai vreți să rămân?

Cherry surâse; doamna Morrison era un ajutor prețios.

— Mulțumesc, nu, răspunse ea. Ați lucrat deja destul de mult. Cum nu va voi vedea mâine, vă doresc un Crăciun fericit.

— Și dumneavoastră la fel, doamnă Simson. La revedere!

Anne Meilor alesese meniul, doamna Morrison îl pregătise, iar Cherry urma să-l prezinte.

— Doamnă Simson, chemă o voce gravă.

Vocea venea din salon. Cherry se îndreptă spre Leon Silver cu un mers ușor.

— Sunt aici, îl informă ea.

Ea îi lăasă timp să-i aprecieze toaleta, ceea ce el făcu. Dar nu emise niciun comentariu.

— Este bine așa...? întrebă ea timid.

— Îți pasă deci?

Ea suspină.

— Da, domnule, părerea dumitale mă interesează.

— Atunci, efectiv, ținuta dumitale îmi place enorm, recunosc eu. Și felul în care ți-ai aranjat părul în seara aceasta, la fel.

El se îndreptă spre bar.

— Ce-ai vrea să bei? întrebă el.

— Ceva tare.

— Ai vreo problemă?

— Nu... Da, spuse ea mușcându-și buzele.

Această tensiune dintre ei o îmbolnăvea!

— Domnule, nu mă pot împiedica să...

— Crezi, o întrerupse el, că ți-ar fi posibil să-mi spui Leon, cel puțin în afara orelor de birou?

Cherry închise ochii o clipă. Era mulțumită că-i ceruse asta.

— Da, cred că ar fi o bună idee. As merge chiar până la a aprecia această seară, dacă nu mi-ai fi atât de ostil.

— Cum? Dumneata mă acuzi de...

Sonerie telefonului îi întrerupse fraza.

— Invitații noștri au sosit, anunță el. Totul e gata?

— Bineînțeles!

Cherry se așează pe canapea, în timp ce Leon coborî să-și primească oaspeții.

Așa deci, el o consideră rece în ceea ce îl privea? Ea bău o înghițitură de whisky sec. Emitea poate niște unde negative, la adresa lui, pentru a se proteja... De ce? Leon părea perfect indiferent. O considera măcar drăguță?

În orice caz, sărutările schimbate în lift nu-l emoționaseră deloc.

Pentru a suta oară, ea analizează caracterul lui Leon. Acasă sau la serviciu, imaginea lui o obseda.

Masa fu o reușită totală. La început, când toți erau în salon, avu loc un ușor incident.

Veteranul serii, directorul unei importante companii cu care trata Silver & Silver, băuse o bună cantitate de vin.

— Ți-ai găsit secretara ideală, Leon, spuse el deodată, cu ochii la Cherry. Te felicit pentru alegerea dumitale, ea este absolut fermecătoare. Păcat că e căsătorită. V-ați completa de minune! Leon luă un aer malițios.

— Ce zici, Cherry? întrebă el șiret.

Cherry îi surâse cu multă amabilitate bătrânului.

— Formăm efectiv o bună echipă de lucru, răspunse ea...

— Soțul nu are obiecțiuni că vă întoarceți atât de târziu acasă? întrebă femeia despre care Leon spusese că e „amanta”.

— Acest gen de reuniune este rar, răspunse Cherry pe

un ton ușor.

Refuză să mărturisească că e văduvă. Nu ar fi făcut decât să alimenteze o conversație căreia dorea să-i pună capăt!

— Mă mir totuși că el le acceptă, insistă interlocutoarea ei. Sunteți tânără. De cât timp sunteți măritată?

— Cherry e văduvă, declară brusc Leon Silyer. În încăpere se lăsă tăcerea.

— Încă un punct comun între voi, comentă în final respectabilul P.-D.G.

Apoi, schimbă brusc subiectul. Serata se desfășură apoi în mod agreabil.

În jurul orei unu noaptea, invitații își luară rămas bun, încântați de primirea gazdelor.

Leon îi conduse la parter. Când reveni, Cherry debarasase masa și aranja farfuriile în mașina de spălat vase. Vocea lui gravă, în spatele ei, o făcu să tresară.

— Cherry...

O privi lung. Intimidată, tânăra femeie nu scoase un cuvânt.

— Te conduc, declară el într-un târziu.

Cherry își strânse cu tristețe lucrurile. Un zid părea că se ridicase din nou între ei.

Făcură traseul până la Hampstead în tăcere. O dată ajunși în fața casei ei, Cherry nu mai rezistă.

— Leon...

— Îți mulțumesc pentru această seară, o întrerupse el impasibil. Datorită duminică, a fost o reușită. Scuză-l pe bătrânul Felix, băuse cam mult, dar e adorabil și nu avea intenția să te jignească.

— Știu... Leon, mi-ar plăcea să intri să bei o cafea cu mine.

Vorbise repede adunându-și tot curajul.

— Ei bine, doamnă Simson...

— Oprește-te! strigă ea enervată, fulgerându-l cu privirea. Vreau să discutăm, continuă recăpătându-și calmul. Accepți sau nu?

— Are vreo legătură cu serviciul? întrebă el ironic, dorind s-o tachineze.

Cherry era gata să se sufoce de indignare, dar își dădu seama deodată că el râdea. Dezarmată, suspină adânc.

— Se întâmplă că da, admise ea.

— Atunci te urmez.

Dinții săi albi sclipiră în lumină. Cât de frumos era, își spuse în gând Cherry.

El o complimentă pentru interiorul ei. Orice jenă dintre ei părea că dispăruse. Cherry pregăti cafeaua și îi explică cum obținuse acea locuință încântătoare.

Ea pălăvrăgea pe nerăsuflăte iar el, în picioare, lângă ea, în bucătărie, o asculta.

Luă apoi platoul și-l duse în salon, apoi avu ideea să stingă plafoniera și să aprindă două aplice mici, care dădură încăperii un aer intim și călduros. Flăcările dansau vesel în cămin.

Timp de o clipă, Cherry se înspăimântă de îndrăzneala ei. Fusese oare rezonabil să invite un bărbat la ea, la o oră atât de târzie?

Atitudinea lui Leon o liniști. Așezat în fața ei, într-un fotoliu mare, el își întinsese picioarele și părea să se simtă perfect. Ea remarcă totuși că avea trăsăturile trase. Lucra prea mult. În tăcere, băură o ceașcă de cafea.

— Cât timp ai fost căsătorită? întrebă el deodată.

— Soțul meu a murit într-un accident, în călătoria noastră de nuntă. Chiar în ziua căsătoriei, ca să fiu mai exactă. La zece ore după ceremonie.

— Dumnezeule! E oribil, murmură el.

Ea citi în ochii lui cât de mult îl afecta această veste.

— Dar dumneata? întrebă ea.

— Andreea a fost soția mea timp de șase ani, declară el cu o voce egală.

Gemelele aveau trei ani la moartea ei.

Ele abia și-o mai amintesc. A avut cancer. Dar în cazul dumitale ce s-a întâmplat?

— Noi tocmai sosisem în Franța. Hotelul în care trebuia să înnoptăm era la vreo treizeci de kilometri. A doua zi am fi mers la Paris. Am fi rămas aici o săptămână, înainte de a coborî în Italia, în fine, ploua și presupun că David era obosit. El a luat o curbă prea repede, în mijlocul șoselei...

Pentru prima oară, ea era capabilă să descrie accidentul fără prea mari emoții.

— Ciocnirea a fost teribilă. Am avut încheietura mâinii fracturată și nenumărate contuzii. David a murit pe loc, precum și conducătorul celui alt vehicul.

Ea continuă să vorbească povestindu-i cele câteva amănunte care-i reveneau în minte.

— Nu știu ce e mai rău, spuse ea în final, să-ți pierzi soțul după șase ani, sau imediat.

Pentru mine a fost poate mai bine așa.

Durerea mea ar fi fost de nesuportat dacă...

— Nimeni nu poate răspunde la această întrebare, Cherry. Dragostea nu se măsoară în timp, nici în cantitate.

Ea surâse blând și Leon o privi intens, incapabil să-și ia ochii de la fața ei încântătoare.

— Sunt sigur că te vei recăsători, continuă el. Vei descoperi din nou fericirea, crede-mă.

— Mă îndoiesc, replică ea, resemnată. Crezi că dumneata o vei face, Leon?

— Absolut, declară el ferm.

Râse în fața aerului ei stupefiat. Vorbiră încă multă vreme, fiecare povestindu-și viața celui alt. Orele se scurseră, fără ca ei să-și dea seama.

— Dumnezeu! Te-am reținut atât de mult, mă tem! exclamă Cherry.

— Nu e grav, o asigură el, voi dormi mai târziu, asta-i tot.

Se ridică să plece.

— Mă tem că te-am plictisit, se scuză Cherry. Pari dintr-odată grăbit să pleci.

El o privi intens, profund tulburat de adorabilul tablou pe care ea îl oferea. Cât de frumoasă era cu opulenta ei coafură neagră, cu picioarele lungi, îndoite sub ea, cu ochii violeți ca oceanul.

Trebuia să plece. Acum, încet, sângele rece care-l caracteriza, îl părăsi.

O dorea pe această femeie de atâta vreme! De zeci de ori pe zi o contempla și dorința lui de a o lua în brațe creștea neîncetat.

— Vorbește-mi! Tăcerea dumitale îmi confirmă cuvintele.

— Chiar așa? Te înșeli, Cherry.

Îi luă mâinile. Ea se ridică fremătând la contactul pielii sale. El era atât de seducător, de mare, de puternic.

— De ce mă privești așa? murmură ea cu o voce tremurătoare.

Î se păru că o eternitate se scursese înainte ca el să-i răspundă. Ea se îneca în pupilele lui mari și verzi, încât aproape că o cuprindea amețea.

— Cherry, spuse el într-un târziu cu emoție, dacă mai rămân o clipă mi-e frică că nu mă voi mai putea controla. Te doresc atât de mult.

Cuvintele lui îi tăiară respirația. Cherry deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși niciun sunet.

— Ascultându-te, articula ea în final, s-ar crede că părerea mea nu contează!

El îi surâse tandru, o trase spre el, și o sărută cu

pasiune. Ea nu se feri. Ardoarea lui o îmbăta. Copleșită de fericire ea îi întoarse toate sărutările, îi lipsise atât de mult. Buzele lui erau atât de dulci și el era atât de seducător.

Începu să tremure de dorință. O parcurgeau senzații delicioase în timp ce Leon o mângâia cu tandrețe. Câtă nevoie avea de el!

Ea se abandona complet în brațele lui. Copleșit de dorință, Leon încerca zadarnic să se stăpânească. O strânse și mai mult la piept, iar Cherry începu să geamă de plăcere.

Cu prețul unui efort supraomenesc, ea se îndepărtă brusc de el. Niciodată un bărbat nu o tulburase atât de mult. Fără un cuvânt, ei se devorară din priviri.

Palpitând, Cherry încercă să-și vină în fire. O ușoară mișcare a lui Leon o înspăimântă.

— Nu, te rog, îl imploră ea.

Dacă o mai atingeai, n-ar mai fi putut să-i reziste, simțea asta. Greșise că-l invitase la ea. Ce, va crede el, acum?

— Eu... nu te-am invitat aici pentru asta, bâigui ea.

— Știu, Cherry.

Întoarse capul lui frumos și suspină.

— Din nefericire, suspină el trist, sunt conștient de lucrul acesta.

— Voiam numai să ameliores relațiile dintre noi, se scuza ea.

El izbucni în râs. Teribil de jenată, ea înțelese motivul veseliei lui.

— Nu asta voiam să spun, Leon! De la început există o atât de mare animozitate între noi... Săptămâna aceasta, tensiunea mi-a devenit insuportabilă. Speram să-i pun capăt.

Ea lăsă capul în jos, descurajată. Se simțea proastă. Dacă ar fi ghicit finalul acestei serate...

— Cherry... murmură el. Cherry, ascultă-mă. Și

privește-mă, te rog.

Ea se conformă, în tăcere.

— Pentru o femeie tânără, de douăzeci și patru de ani, care a mers până la altar cu un bărbat, ești incredibil de naivă. Nu a existat niciodată vreo animozitate între noi. Cea la care te referi dumneata este o puternică atracție fizică, pe care am simțit-o amândoi, chiar de la început. Cât despre... tensiunea de care vorbeai, ea este reală.

Leon râse fără bucurie.

— Cred că e inutil să spun mai mult, cunoști remediul la problemele noastre.

Inima feței bătea cu putere. Tocmai aflate adevărul și asta o cutremura.

— Nu știi multe, nu-i așa? strigă ea.

— Cu timpul, ar fi trebuit să mă cunoști, răspunse el cu blândețe. Cherry, David e mort. Dumneata ești vie, tânără și grozav de atrăgătoare. Dorința pe care o simțim unul față de celălalt este foarte puternică, minunată. Numai că, dumneata crezi că nu ai dreptul să te abandonezi. Nu-i decât o chestiune de timp. În curând vom fi amanți. Voi ști să aștept. Dar când voi considera că ești pregătită, nu mă vei mai opri, ți-o jur.

Își luă paltonul și se îndreptă spre ușă.

— Noapte bună, Cherry, adăugă el încetișor, îți doresc un Crăciun fericit.

O clipă mai târziu motorul Rolls-ului demară. Tulburată puternic, Cherry rămase nemișcată, în picioare, în mijlocul salonului.

CAPITOLUL VII

— Ce nu-i în regulă, Cherry? Ce te tracasează?

Fata era în picioare, lângă fereastră, în casa părinților ei de la Bristol. Gheața desena fiori pe ferestre și copacii se înălțau sub un cer greu de nori.

Leon îi lipsea atât de tare, încât o durea. Vacanța de Crăciun era într-adevăr prea lungă. Era în douăzeci și șase decembrie. Avea încă multe zile interminabile de așteptat până îl va vedea din nou!

Bărbații familiei ieșiseră la plimbare cu nepotelul. Așezată într-un fotoliu, doamna Marshall tricota, în timp ce Julie citea un magazin.

— Nu, mamă, răspunse ea. Mă gândeam, numai...

— Ești sigură? insistă mama ei. De la sosirea ta aici, ai un aer atât de preocupat!

Ai probleme la serviciu?

— Nu, eu...

— E șeful tău, nu-i așa? întrerupse Julie. Tatăl tău spune că e grozav de atrăgător.

Nu cumva ești îndrăgostită de el, din întâmplare?

— Ce prostie! exclamă Cherry.

— Inutil să te înfurii, voiam doar...

— Scuză-mă, Julie, spuse încet Cherry.

O privi cu un aer dezolat. Julie era drăguță de obicei, suplă și fină. Dar talia ei era deformată acum de o a doua sarcină.

— Cred că Julie exagerează, declară doamna Marshall, care nu-l cunoscuse încă pe Leon Silver. Dar te înțelegi mai bine cu el, acum?

— Da, mamă. Relațiile noastre au devenit foarte... amicale. Ies și eu puțin la plimbare, să-mi fac poftă de mâncare. Poate reușesc să-i prind pe bărbați din urmă.

Cinci minute mai târziu, părăsea casă, înfoclită bine

în haina ei de blană. Nu avea de gând să se întâlnească cu fratele și tatăl ei. Dorea să fie singură.

Chipul lui Leon se contura în fața ochilor ei. Imaginea lui o obseda zi și noapte. Părusese sigur de el când îi afirmase că în curând vor deveni amanți. Cum de știa asta? Și de ce această perspectivă o umplea de neliniște și de nerăbdare în același timp?

Cu capul plecat, cu mâinile afundate în buzunare, ea mergea încet prin parc, cufundată în gânduri. El avea dreptate. Dacă el se hotăra într-adevăr să facă dragoste cu ea, nu vedea cum i-ar putea rezista; ar fi incapabilă.

De asemenea, ghicise că ea avea nevoie de timp. Totuși era văduvă de multă vreme. Dar asta era! Dacă se hotăra să devină amanta lui, trebuia să-și clarifice sentimentele față de el.

De un lucru era totuși sigură, de faptul că el îi lipsea. Fără el zilele i se păreau groaznic de monotone.

— Cherry? Cherry. Ea ridică privirea, în mod prostesc se îndreptase spre groapa cu nisip, locul de distracție al copiilor. Resemnată, făcu un semn celor trei siluete masculine, grăbindu-se spre ele.

În timpul nopții ninsese. A doua zi, ea construi un om de zăpadă pentru nepotul ei.

Își petrecu revelionul în pat, cu o gripă puternică. Zgomotele petrecerii se auzeau de la parter, până la ea. Se simțea nefericită și cu moralul scăzut. Trebuia să-și reia lucrul peste două zile. Or, era puțin probabil că se va vindeca până atunci! Ce noroc!

— Cherry, ești trează? murmură încetișor o voce lângă pat, în dimineața următoare.

Era Julie cu un platou pe care era ceainicul și o ceașcă.

— La mulți ani! spuse ea cu un surâs. În sfârșit mă auzi, adăugă ea cu simpatie.

Trebuie să-ți mărturisesc că arăți tare rău, biata mea Cherry.

— Mă doare tot corpul, glăsui Cherry, ridicându-se. La mulți ani, Julie, făcu ea, cu o față nefericită.

— Alo, Penny? Sunt Cherry. Domnul Silver este acolo?

Tremurând de nerăbdare, ea puse mâna pe receptor. Ideea de a vorbi cu Leon îi tăia respirația. Rămăsese în pat o săptămână, la părinții ei. Tatăl ei telefonase la birou, s-o scuze. Vorbise cu Leon. Când domnul Marshall îi transmisese urările sale de însănătoșire grabnică, Cherry fu cuprinsă de o bucurie ridicolă.

Cu o zi în urmă, Cherry se întorsese la Londra cu mașina. Ea își cruțase forțele, totuși. Bunul simț i-a dictat să se odihnească încă o zi.

— Cherry? Cum te simți? Mai bine, sper? întrebă cu amabilitate Penny. Domnul Silver este ocupat. Cei de la „Cooper” sunt la el și ședința va dura, cred, ore în șir.

— Oh! exclamă Cherry, decepționată. Nu-l deranja. Spune-i doar că vin mâine.

Tu te descurci, Penny?

— Aproape, răspunse fata. Dar începutul acesta de an e fertil în evenimente.

Anne tocmai și-a prezentat demisia și...

— Cum? Din ce cauză? E bolnavă?

— Nu, nu cred. Ea este foarte discretă, știi. Oh! Sună celălalt telefon. Te las! Pe curând, Cherry!

Gânditoare, aceasta își pregăti o ceașcă de ceai. Cine o va înlocui pe Anne?

Ea dormi cea mai mare parte a după-amiezii. Seara, se uită la televizor până la miezul nopții.

De dimineață nu prea era în formă, dar se simțea destul de bine ca să-și reia serviciul. De altfel nu mai putea să amâne.

La ora nouă fix, ea se afla la intrarea societății Silver &

Silver. Ajunsă la etajul cinci, se opri direct la toaletă să se pieptene, îi bătea inima și nu știa din ce cauză. Nu era pentru prima oară când era îndrăgostită...

Încercase să se convingă totuși, că nu simțea pentru șeful ei decât o atracție fizică, nimic mai mult. Dar intuiția ei îi spunea contrariul.

Îi era frică. Frică să nu sufere din nou, să nu-l piardă pe cel pe care-l iubea. Căci dacă Leon o dorea, îi va oferi și altceva decât o scurtă legătură?

Când pătrunse în birou, Anne era așezată lângă Leon Silver, cu un blocnotes pe genunchi. Amândoi o salutară pe Cherry și se arătară bucuroși să o revadă.

Cherry avu o decepție enormă. Sperase atât de mult să-l vadă pe Leon singur! El purta costumul pe care ea îl prefera, bleumarin cu o dungă fină, albă. Cămașa îi era descheiată la gât, lăsând să se vadă gâtul puternic. El era mereu așa, în absenta musafirilor.

Cherry simțea nevoia să se bucure de prezența lui, să admire pe îndelete frumoasa lui față virilă, părul său des și negru, îi lipsise atât de mult! Dar ea trebui să se așeze ascultătoare și să aștepte instrucțiunile președintelui.

— Bine, începu el. Preferi să auzi mai întâi veștile bune sau pe cele rele?

— Întâi pe cele rele, răspunse politico tânăra femeie.

— Anne ne părăsește vineri.

— Deja? exclamă Cherry. Ce s-a întâmplat Anne, sunteți bolnavă?

— Am tensiunea prea mare. Cîstit, nu mă simt prea bine. Voiam să lucrez până la capăt, dar soțul meu se opune formal și trebuie să recunosc că are dreptate.

Ea avea un aer trist. Leon surâse dar nu făcu niciun comentariu. Tăcerea lui o încuraja pe Anne să continue.

— E ciudat, declară ea cu o voce obosită. Doream atât de mult copilul acesta. Sunt căsătorită de zece ani, Cherry și

în tot acest timp am sperat că vom avea un copil. Azi, această dorință se realizează în sfârșit... și mie mi-e frică să abandonez stilul de viață cu care eram obișnuită. La nașterea primului meu copil... voi avea patruzeci de ani.

Recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o acorda Anne vorbindu-i deschis despre problemele sale, Cherry spuse cu căldură:

— Știți, Anne, propria mea mamă avea vârsta dumneavoastră când m-a născut. Fra tele meu s-a născut înainte, dar situația este practic asemănătoare!

— Vezi, interveni Leon Silver, și Cherry, nu-i chiar atât de nereușită.

O învălui pe fată cu o privire tandră care o tulbură profund.

— Mulțumesc, domnule! Care este vestea cea bună?

El deveni imediat serios.

— Ieri, Karen Black l-a vizitat pe directorul personalului. Ți-o amintești? Ea era secretara lui Alec și el o aprecia mult.

— Dar... O credeam în Noua Zeelandă, măritată! se miră Cherry.

Leon ridică din umeri.

— Nu știu, răspunse el. Am impresia că n-a mai plecat. De fapt ea este tot la Londra actualmente și caută de lucru. Alec mi-a telefonat ieri. Vine săptămâna viitoare și...

Cherry își coborî privirea. Știa ce va urma și voia să-și ascundă bucuria, îi va cere să devină secretara lui permanent și ea va accepta cu cea mai mare bucurie!

El nu-i dădu posibilitatea să-și exprime părerea.

— Alec și cu mine considerăm că, dat fiind împrejurările, este preferabil ca dum neata să rămâi cu mine, spuse el. Cunoști acum metodele mele și Karen a lucrat șase ani cu Alec. Presupun că nu ai obiecțiuni.

— Nu, spuse ea calm.

— Perfect. Anne a organizat călătoria noastră la Nairobi. Plecăm duminică, continuă el, ca și cum ar fi fost un lucru obișnuit. Vom sta acolo o săptămână.

Cu nervozitate, Cherry își presă mâinile una de alta. Nu se așteptase la asta. Ideea unei călătorii în Kenia o încânta, bineînțeles, dar era atât de neașteptată! Probabil că Leon se hotărâse cu o zi înainte, în urma întrevederii cu Cooper.

Poate trebuia să dea instrucțiuni arhitecților care construiau o braserie la ieșirea din Nairobi.

— Ceva nu-i în ordine, Cherry? întrebă Leon cu o voce ușor amuzată.

— Eu...

Ea era tulburată. Va fi atât de diferit să lucreze cu el în străinătate. Vor fi împreună tot timpul, chiar și seara... Oare Leon pune ceva la cale? O va antrena într-o idilă pe care ea nu era sigură că o poate stăpâni?

Anne se ridică.

— Dacă nu mai aveți nevoie, de mine, domnule, am plecat, declară ea.

— De acord, Anne. Poate ai putea lua masa de prânz cu Cherry. Ai pune-o la curent în legătură cu Nairobi.

— Tocmai voiam să-i propun, răspunse ea. Se întoarse spre Cherry.

— Sunteți liberă azi? întrebă ea. Vă propun să ieșim la restaurant ca să nu fim deranjate.

— Îmi convine.

Fixară o întâlnire și Anne părăsi încăperea. Telefonul sună. Leon ridică receptorul.

— Nu pleca, Cherry, ordonă el.

Fata rămase nemișcată, profund tulburată. Ar trebui să-și cumpere haine de vară, sâmbătă. Va fi cald, în Africa. Și să-și prevină părinții... O săptămână cu Leon!

Acesta puse telefonul în furcă și își cufundă privirea în

cea a feței.

— Cum te simți, Cherry? întrebă el cu amabilitate.

— Aproape bine, răspunse ea cu un surâs.

— Oh! Nu vorbeam de starea dumitale fizică. Dar mărturisesc că ai o mină obosită, întoarce-te devreme acasă, și odihnește-te.

El își aplecă capul într-o parte.

— Anunțul călătoriei noastre în Kenia părea să te îngrozească, continuă el. De ce?

— Era... numai din cauza surprizei, replică ea. Niciodată nu mi-ai spus că voi merge și eu.

— Doar nu credeai că mă va însoți Anne, în situația ei?

— Nu.

— Atunci? insistă el. Cherry rămase tăcută și pe fața președintelui se așternu amuzamentul. Deci el cunoștea perfect motivele reticenței ei!

Deschise sertarul și scoase un plic lung.

— Copiii mei sunt sus, o informă el. Îi voi conduce la internat în după-amiaza aceasta. Va începe un nou trimestru. Săptămâna trecută, Ronnie și Rachel m-au însărcinat să dau asta... factotumului meu.

Tânăra femeie roși.

— Era o glumă, explică ea.

— Gemenele au fost certate, în orice caz.

— Oh, nu! Ele nu cunoșteau semnificația cuvântului!

— Am descoperit asta... după ce le-am certat. Cherry a fost dezolată.

— Urc să mă scuz față de ele, declară ea.

Luă plicul, îl deschise și găsi un calendar, confecționat de mâini de copil. Ele decupaseră imaginii din reviste și le lipiseră cu grijă. Cherry fu mișcată de atâta drăgălășenie.

— Este pentru biroul dumitale, explică Leon, dacă nu-ți displace prea tare.

— Bineînțeles că nu! exclamă ea. Este adorabil.

Ea îl va suspenda chiar azi, pentru ca gemenele să-l vadă când vor veni data viitoare. „Copiii sunt atât de sensibili la genul acesta de atenții!” gândi ea.

— Îmi permiți, Leon, să urc să le mulțumesc? întrebă ea.

— Te rog. O'Connel este cu ele.

Salonul elegant al domnului Silver servea de teren de joacă. Cherry fu imediat iertată și admiră cadourile de Crăciun ale fetițelor.

O jumătate de oră mai târziu, toate trei erau în mijlocul unei bătălii navale, îndrăcite. Cu regret, Cherry se gândea că locul ei era la birou, când Leon în persoană li se alătură.

Iar el nu vorbea absolut deloc despre lucru! Propuse, din contră, tinerei femei, să-i însoțească după-amiază la căminul copiilor. Entuziasmate, fetițele o forțară pe Cherry să accepte, ceea ce ea făcu. Dejunul cu Anne a fost o pierdere de vreme, în mod vizibil, ea începuse s-o considere pe Cherry egala ei, ceea ce o amuza teribil pe aceasta din urmă.

Ea îi descrie obiceiurile șefului ei, metodele sale de lucru. Dar Cherry descoperise deja majoritatea acestor particularități. Aceste informații i-ar fi fost de un mare ajutor cu câteva luni în urmă. Nu acum!

Anne își puse apoi colega la curent cu aranjamentele pentru Kenia. Leon călătorea întotdeauna cu clasa întâi!

Ele se pregăteau să plece când Cherry află un amănunt care, el singur, valora greutatea lui în aur.

— Oh! Dumnezeu! exclamă Anne, îngrozită. Am uitat să-i transmit mesajul doamnei Reynolds, înainte de a pleca de la birou! Mi-am pierdut cu siguranță capul zilele acestea. Ea l-a rugat s-o sune înainte de plecarea ei la Paris, la două și jumătate.

— Doamna Reynolds? se miră Cherry.

— Da, prietena lui: Heidi Reynolds.

Cherry își puse paltonul evitând privirea colegei sale.

— Ah! da, făcu ea, simulând indiferența.

Am vorbit cu ea la telefon, într-o zi. De fapt, am zărit-o chiar. E blondă, nu-i așa? Și foarte înaltă?

— Exact. Am cunoscut-o la domnul Silver, la dineuri. Ea voia întotdeauna să aleagă meniul, dacă juca rolul de stăpână a casei.

— Dar... credeam că domnul Silver nu amestecă afacerile cu plăcerea, remarcă Cherry.

— Așa e, confirmă Anne. Dar era vorba de petrecerile particulare. Ei își invitau prietenii intimi.

Cuvintele acestea o răniră profund pe Cherry. Așa deci, Heidi și Leon formau un cuplu.

— Ea e văduvă? întrebă Cherry.

— Nu, o informă Ann. Divorțată. De două ori. Ea este elvețiancă, dar soții ei erau... în fine, sunt englezi.

Nefericită, Cherry reuși să suradă.

— Ei sunt de mult timp împreună?

Domnul Silver și ea? întrebă fata.

— De aproape un an, mi se pare. Dar el nu o vede prea des. Din când în când îi rezerv locuri la teatru, sau la restaurant și presupun că pe ea o invită. Dar știu două sau trei femei din anturajul lor, capabile să-i ia locul! adăugă ea râzând. De fapt, doamna Reynolds este o femeie de afaceri. Ea are un lanț de magazine care îi iau mult timp.

Presupun că ei se înțeleg perfect. De fapt, asta nu mă privește.

Cu moartea în suflet, Cherry nu se putu împiedica să nu pună o ultimă întrebare.

— Crezi că relația lor e serioasă, Anne?

— Cinstit, nu știu nimic. Domnul Silver e foarte ascuns. Degeaba am lucrat cu el paisprezece ani, anumite

fațete ale personalității sale îmi scapă încă. Mă îndoiesc că există cineva care să-l cunoască foarte bine. În familia sa, poate...

Cherry digera în tăcere aceste informații. Anne îi spusese, în mod vizibil, totul. Ceea ce nu-i satisfăcea total curiozitatea feței.

Ea era foarte supărată. Leon și Heidi ieșeau împreună de un an. Chiar dacă relațiile lor nu erau ideale, Cherry nu era atât de naivă să creadă că ele se limitau la raporturi platonice! Atunci drept cine se credea el când afirma că ea va fi în curând amanta lui? Să creadă el asta!

Ea hotărî să nu se întoarcă imediat la birou. Leon nu pleca la Hertfordshire înainte de ora patru. Avea timp să meargă puțin, ca să-și calmeze furia.

Cum de a fost atât de proastă să spere... mai mult decât o atracție fizică din partea lui? Anne se exprimase clar: Leon era capabil să joace pe mai multe fronturi. Ei bine, să nu conteze pe ea!

„Ce tupeu”! Își repetă ea cu vehemență. Ești într-adevăr un mitocan, domnule Silver!” Ea a crezut că era imposibil să se îndrăgostească din nou. Ei bine, a greșit. Și ce-a ales, în nebunia ei? Un seducător.

„Vei vedea, Leon Silver, își promise ea, care dintre noi doi, va avea ultimul cuvânt”!

CAPITOLUL VIII

El o privea dormind, fascinat de genele ei lungi și negre. Cât de frumoasă era, abandonată lângă el.

Rămase perfect nemișcat. Dacă s-ar trezi, s-ar îndepărta de el. Or, el nu mai putea suporta răceala ei.

Leon aruncă o privire la ceas. În curând avionul va ateriza la Nairobi. Cerul era colorat în portocaliu și purpuriu, în timp ce soarele cobora la orizont.

Tot timpul călătoriei s-a gândit la Cherry. De ce îl făcea să sufere? Uneori ea se apropia de el și el spera că în sfârșit i se va dărui. Dar deodată, ea dădea înapoi, pentru a deveni și mai distantă. De ce se temea ea? Poate își bătea joc de el? El o dorea atât, încât imaginația s-ar fi putut să-l însele.

El respinse această idee: marea lui luciditate nu-i permitea niciodată să-și facă iluzii.

Se arătase atât de veselă cu copiii, zilele trecute, în mașină. Dar la întoarcere, rămăsese mută. El a fost grozav de necăjit. Aceste două săptămâni fără ea, în timpul vacanței de Crăciun și a gripei ei, i se păruseră interminabile!

Dorise cu ardoare s-o țină, în sfârșit, în brațe. Dar ea refuzase clar, invitația lui la cină.

A doua zi, spre marea lui surpriză, era mai senină și mai eficace ca niciodată; ea acceptase cu bucurie să-l însoțească la restaurant, seara.

De-a ce se juca ea?

El privi cu tandrețe silueta fină a tinerei femei, înainte de a se opri în dreptul gurii. Ea avea noroc; el știa să se arate răbdător când dorea cu adevărat ceva. Oh! era obișnuit cu capriciile feminine. O va lăsa să se amuze cu el, un anumit timp. Dar nu prea mult.

— Cherry? Trezește-te, apusul soarelui e minunat. În

afară de asta, aterizăm peste douăzeci de minute, declară el.

Fata se trezi dintr-un somn profund. Ea își dădu imediat seama că se sprijinea de umărul lui. Furioasă pe ea însăși, se îndepărtă imediat.

Până în prezent, totul se desfășurase bine. Ea reușise să-i ascundă că era îndrăgostită de el. Noutatea legăturilor lui cu Heidi Reynolds o supăraseră grozav. Cum îndrăzneala să se comporte astfel? Să-i facă avansuri în timp ce avea deja o metresă?

A doua zi totuși, ea acceptase invitația lui la cină, ca să nu-i trezească bănuiele. Dar nu-l mai invitase să intre, când el o condusesese acasă. Și nici el nu făcuse nicio tentativă.

Lucrul acesta o tracasa. Ea nu-l înțelegea. El rămânea pentru ea un mister.

— Merg să-mi dau cu puțină apă rece pe față, Leon, spuse ea ridicându-se.

Propriile ei emoții o deranjau. El o exaspera și în același timp, ea era teribil de îndrăgostită de el. Toate eforturile ei pentru a se detașa de el erau zadarnice.

El era atât de seducător, atât de irezistibil, de atrăgător...

Un taxi îi aștepta la aeroport și îi conduse la celălalt capăt al orașului. Cât dură traseul, Cherry admiră fascinată, peisajul. Ce de culori, aici! Hainele viu colorate ale indigenilor, vegetația luxuriantă, de un verde profund, cerul imens, aprins de razele strălucitoare ale apusului de soare.

Hotelul imaculat unde sosiră, dispărea aproape printre copacii și tufișurile care îl înconjurau. Flori somptuoase smălțuiau frunzișul cu vii culori: purpuriu, portocaliu, auriu, violet... Cherry era fermecată de atâta splendoare.

La intrare, arbuștii cu flori stacojii răsăreau din ghivece enorme, de ceramică.

Din camera ei, vederea era de o frumusețe care-ți tăia

respirația. Se zăreau în depărtare dealurile Ngong, pierdute într-o ceață albăstrie. Sub ele, se întindeau grădini tropicale, pe care le va vizita cu Leon!

Încântată, Cherry rămase multă vreme pe balcon, mirosind aerul minunat de parfumat. Ea aprecia din plin tăcerea, în aceste locuri paradisiace. În mijlocul palmierilor, strălucea o piscină turcoaz, ca o piatră prețioasă în cutia ei.

Un frison îi străbătu tot corpul. Ce noroc a avut. Viața era într-adevăr fantastică!

Leon bătuse la ușă, ceea ce puse capăt bucuriei. Ea îi strigă să intre, cu o voce vibrând de fericire.

— Ai nevoie de ceva, Cherry? întrebă el.

El se schimbase deja, după un duș bun. Părul, încă umed, se bucla ușor în spatele urechilor. Purta pantaloni de tencel albastru și o haină albă ca zăpada. Ea îi surâse, fericită să-l admire, să-l găsească atât de atrăgător. Cât de mult îl iubea. Ar fi vrut să-l atingă, să-și treacă degetele prin părul lui întunecat, să-i înconjoare gâtul cu brațele.

Ea se întoarse spre fereastră, cu inima palpitând. Trebuia să fie atentă, altfel va ceda dorinței nebune pe care o avea pentru el.

— Mă simt perfect, Leon, răspunse ea.

El se apropie pentru a admira peisajul care se întindea la picioarele lor. Profund tulburată de prezența lui, Cherry se îndepărtă ușurel.

Leon se întoarse brusc spre ea, prinzându-i mâinile.

— De ce nu te relaxezi, Cherry? întrebă el blând.

Ea schiță un surâs. El nu trebuia să-și dea seama de zăpăceala ei.

— Nu-ți fă griji, continuă el cu o voce ușor ironică. Nu am altă intenție decât să-ți dau mult de lucru, săptămâna asta! Ascultă, te las să-ți aranjezi lucrurile și să te schimbi.

Voi fi la bar cu Don Bennet, directorul firmei de arhitecți, și cu soția lui. Vom cina împreună.

Zilele următoare fură efectiv foarte încărcate. Luni dimineața, au vizitat sediul noii braserii, în compania lui Don Bennet.

După aceea, Cherry și-a petrecut timpul transcriind cantitatea impresionantă de notițe pe care le luase.

Ea bătea la mașină în camera ei și biroul îi era acoperit de planuri, dosare și clasoare. Din când în când își ridica ochii spre grădinile încântătoare ale hotelului.

După masa de prânz, miercuri, ea se instala într-un șezlong, pe balcon, și profită puțin de soare.

Leon îi promisese că o va duce să cineze la cel mai bun restaurant unde va putea aprecia bucătăria locală. Pentru această ocazie își va îmbrăca rochia albă pe care o cumpărase la Knightsbridge înainte de a pleca. Ea nu-și va ridica părul.

Încerca să-i placă lui Leon. În aceste două zile ea se simți total destinsă în prezenta lui. Să fi fost clima, sau atmosfera speciala a Africii? N-ar fi putut să spună. Dar petrecuse cu el niște seri minunate.

Spre marea ei surpriză, Leon nu încercase nicio singură dată s-o seducă. Cu o seară înainte când o condusesese până la ușa camerei, ea trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu-l sărute. Să se strângă la pieptul lui.

Când Leon veni după ea la șase și jumătate, Cherry era impecabil machiata, pieptănată și îmbrăcată. El îi luă mâinile.

— Cât de frumoasă ești, Cherry, murmură el.

Inima feței făcu un salt. Niciodată el nu o mai complimentase astfel.

— Mulțumesc, răspunse ea cu un surâs.

La restaurant, Cherry mănăcă puțin, cu toate că meniul era excelent. Dar ea nu avea ochi decât pentru bărbatul așezat în fața ei. Magnetismul lui o hipnotiza pur și simplu.

Ea îl găsea minunat de seducător, irezistibil.

În taxiul care-i conducea la hotel, Leon o atrase spre el. Vibrând de dorință ea se sprijini de pieptul lui.

Aștepta cu nerăbdare ca el să-și pună gura pe a sa, dar nu se întâmplă nimic!

Odată ajunși, ea îi propuse o plimbare în grădină și începu să vorbească, nehotărându-se să-l părăsească. Când ajunseră în fața camerei sale, Cherry nu mai rezistă.

— Leon... îl strigă ea, în timp ce el se îndepărta deja.

El se opri și se întoarse cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Leon, eu... aș vrea să mă săruți, spuse ea în sfârșit, mirată de propria ei îndrăzneală. Te rog...

Ea își strecură brațele în jurul gâtului lui și se lipi de el. El îi luă gura, într-un sărut prelung, pasionat. Extaziată, Cherry răspunse cu ardoare îmbrățișării lui. Ea își abandonează corpul în mâinile sale, arzând de dorință. Orice noțiune a timpului zbură și Cherry fu invadată de o căldură plăcută. El se îndepărtă brusc de ea și își cufundă privirea în a sa. Ochii lui exprimau o dorință violentă, devastatoare.

— Cherry... spuse el cu o voce răgușită.

Ea închise ochii, subjugată de acest bărbat, pe care-l iubea atât. Ea înțelegea perfect ce voia el. Se simțea mai aproape de el ca niciodată. Leon avea o personalitate irezistibilă, îndrăgostită de absolut. Sentimentele lui erau profunde, intense. Cu el nu mergeau jumătățile de măsură. Dacă va intra în camera ei, va fi totul sau nimic. Ar fi trebuit să meargă până la capăt.

Ea își veni în fire.

— Noapte bună, Leon, murmură ea, îndepărtându-se. El nu răspunse și plecă cu un surâs trist, întipărit pe buze.

A doua zi seara, Cherry și Leon fură invitați la Don Bennet și soția lui. Masa se prelungi până noaptea târziu, în compania altor paisprezece persoane. La întoarcere, pica de

somn.

Leon o anunțase că nu va lucra vineri. La micul dejun, el o anunță că trebuie să-și facă bagajele înainte de amiază.

— De ce? exclamă Cherry.

Ea se delecta cu fructe de mango și papaia.

— Credeam că avionul nostru nu pleacă până duminică, continuă ea, decepționată, – Așa e, confirmă el, cu un surâs amuzat. Dar trebuie să-ți arăt ceva, înainte de a părăsi Kenia.

— Ce? strigă ea, murind de curiozitate.

Leon nu răspunse nimic și păstră o față enigmatică.

— Nu vrei să-mi spui, nu-i așa? întrebă ea, cu ochii sclipind de nerăbdare.

El îi privi pieptul frumos pe care îl ghicea fără sutien, sub tricoul de bumbac.

— Pe curând, frumoasă Cherry, murmură el, ridicându-se.

Complimentul lui îi însenină tinerei femei toată dimineața, încântată, ea își făcu bagajele, înainte de a se duce să se întindă la marginea piscinei.

Ea profita de soare, în bikini negru, când simți prezenta lui Leon. Ea deschise imediat ochii. El o admira.

— Mărturisesc că de data aceasta, culoarea neagră nu mă deranjează! spuse el tachinând-o.

— Oh! Nu te așteptam așa repede! exclamă Cherry, roșind.

— Am reușit să scap mai devreme, spuse el vesel. Dacă ești gata putem pleca la drum.

O oră mai târziu, Cherry urca într-un Mercedes decapotabil.

— Avem noroc, declară Leon. Când Don Bennet a aflat unde mergem, a insistat să ne împrumute această mașină.

— E splendidă, aprobă Cherry.

Pe întreg traseul, ea respiră cu deliciu vântul care-i

sufla în păr. După mari spații libere, urmară arborii fructiferi împodobiți cu vii culori. Se apropiau din ce în ce mai mult de ecuator.

Leon opri în sfârșit mașina în fața unui hotel din apropierea rezervației de animale sălbatice din Solio unde puteau fi admirați lei, leopardzi, rinoceri...

— O să ne răcorim aici, anunță el, apoi vom merge la Treetops. Ai auzit despre el?

— Bineînțeles! exclamă Cherry fermecată, însăși regina a descins aici. Camerele sunt efectiv în vârful copacilor, nu-i așa?

— Așa e. Sunt niște castani gigantici.

Sub ei, este un lac precum și plăci de sare.

Animalele vin să se adape și vizitatorii le admiră din posturile lor aeriene.

— Vom dormi acolo? întrebă fata, entuziasmată.

— Nu, răspunse el cu un surâs larg. Dar ne vom opri la întoarcere.

Hotărât lucru, Leon dorea să păstreze secretul până la capăt! Intrigată, Cherry îl urmă, neavând încotro.

La intrarea în clădire, un războinic imens, din lemn, stătea de pază. Era și mai mare decât Leon! Cu fața pictată, el își agita lancea.

Leon o luă pe Cherry de mână și o duse spre el. Ajuns în fața lui, îl salută politicos. Când acest personaj impunător îi răspunse cu aceeași politețe. Cherry făcu un salt înapoi.

— Nu se poate! strigă ea. E viu!

Leon izbucni în râs. Negrul se întoarse spre Cherry, făcându-i cu ochiul! În culmea veseliei, Leon o duse pe Cherry în interior.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă aceasta.

— Mi-ai fi stricat bucuria și pe a lui! pufni el. Și eu m-am păcălit prima dată!

O oră mai târziu, se urcau în Mercedes. A fost cea mai frumoasă zi a tinerei femei. Niciodată Cherry nu visase să se plimbe într-o țară atât de fantastică. Ea își umplea privirile de peisajele unice, colorate, verzi, fabuloase. Era și un munte enorm în apropiere. Era muntele Kenia!

În curând, mașina urcă pe coastele sale și ei ajunseră în sfârșit la destinație. Safari Club. Situat în plin ecuator, la mai mult de două mii de metri deasupra nivelului mării, era un adevărat paradis.

— Oh, Leon! exclamă Cherry, cu sufletul plin de bucurie.

El îi explică exact unde se găseau, în timp ce se îndreptau spre clădirea principală, sclipitor de albă. În fața lor se întindea o vastă peluză, apoi o piscină și mai departe, un lac mare.

— Acest loc este imens, declară Leon.

El conține hectare de teren, un aerodrom, un teren de golf, un teren de tenis... Vei descoperi în curând toate acestea. Așteaptă-mă. Merg la recepție, după cheie.

Ocupată să admire peisajul care o înconjură, Cherry nu dădu atenție ultimelor cuvinte ale lui Leon. Dar când el o duse puțin mai târziu spre unul din bungalow-urile ascunse de vegetație, ea deveni bănuitoare.

— Leon, spuse ea alarmată, pe când el deschidea ușa uneia din aceste fermecătoare căsuțe. Trebuie să înțeleg că vom împărți această locuință, că noi...

— Absolut, Cherry, răspunse el surâzând, nicidecum tulburat de ochii ei de jărat care îl priveau acum cu mânie. Ce e? Nu-ți ajung deci două camere?

— Oh! Ei bine, eu...

— Nu fi neliniștită, doamnă Simson, spuse el ironic. Nici măcar nu va trebui să împărțim sala de baie. Convinge-te singură!

Leon Silver nu mințise. Locul era de un lux incredibil

și cuprindea un salon frumos, mobilat cu gust, în mijlocul căruia trona un șemineu, cu lemne de foc înăuntru. Nu trebuia decât un chibrit.

Cherry putu să-și aleagă camera în care urma să doarmă. Leon o lăsă să-și desfacă bagajele și să facă un duș.

CAPITOLUL IX

Ea se desfătă multă vreme într-o cadă spațioasă, înainte de a se înfășura într-un prosop gros și moale.

Ce loc de vis... Atâtea posibilități erau oferite vizitatorilor, printre care și cea de a se destinde după pofta inimii.

Își îmbracă o rochie de un albastru intens, aproape de culoarea ochilor ei și se duse în sufragerie unde o aștepta Leon. Fusta se legăna în jurul picioarelor ei bronzate în timp ce traversa încăperea spațioasă cu un pas vioi.

— Ești mulțumită de cameră, doamnă? întrebă cu amabilitate Leon.

El o privea cu admirație și Cherry citi în ochii lui verzi cât de mult o dorea.

La cină, mâncară somon afumat, languste și fragi... Ea simți din nou cum i se topește inima pentru frumosul ei cavalier.

Haina lui de catifea verde închis contrasta cu cămașa albă care îi scotea de minune în evidentă tenul bronzat. Cât de mult îl iubea!

Trebuia să fie de două ori mai atentă...

Leon ieși un moment din încăpere și Cherry căzu pe gânduri. Aceste locuri erau fermecătoare. Plantele tropicale, blândețea aerului... bărbatul care o însoțea. Ea se ridică, ca și cum ar fi vrut să-și întărească voința care îi slăbea. Nu trebuia să uite că Leon avea deja o amantă.

Sub un cer presărat de stele, ei se întoarseră puțin mai târziu la bungalow. Leon o înlănțuia tandru, iar Cherry se simțea ușor neliniștită.

Ea tremură deodată și Leon o strânse mai mult lângă el.

— Ți-e frig, draga mea?

Inima feței tresări. Dacă măcar ar fi sincer! gândi ea.

Tremurând de dorință, ea se întoarse spre el. Leon o sărută cu patimă. Sărutul dură mult și fu arzător.

— Te doresc, Cherry, îi murmură el la ureche.

Când se apropiară de bungalow, un servitor care tocmai ieșea, le ură noapte bună.

Ei intrară în salon și tânăra femeie se simți din nou copleșită de spaimă. Focul era aprins, mici veioze dădeau încăperii un aer romantic și, lângă canapea, îi aștepta o sticlă de șampanie în găleata ei cu gheață.

— Leon... începu ea, alarmată. El nu o lăsă să continue. O atrase spre el și-i șopti cu buzele lipite de ale ei:

— Cherry, frumoasa mea, iubita mea...

Printr-un efort supraomenesc, ea reuși să se elibereze.

— Leon, oprește-te! îl rugă ea.

— De ce te temi, Cherry?

— Eu... lasă-mă, bâigui ea.

Fără un cuvânt, el se îndreptă spre măsuța joasă și turnă lichidul spumos în cele două cupe. Îi întinse una, atingând-o ușor cu degetele. Contactul o făcu pe Cherry să tremure și ea își cufundă privirea în a lui.

— Așază-te, Cherry, îi ordonă el și încetează să mă minți. Cea mai neînsemnată reacție a ta îmi arată că mă dorești tot atât cât te doresc și eu.

— Taci! exclamă ea. Plec la Nairobi mâine dimineată, dacă dumneata...

— Dacă cu ce?

— Dacă nu-mi respecti condițiile!

— Despre ce vorbești? întrebă el, amuzat. Nu-mi amintesc de nicio condiție.

El râdea acum de furia feței.

— Scena dumată de seducție a fost într-adevăr foarte reușită, trebuie să recunosc, spuse ea, cu răceală. Numai că, nu sunt nici proasta, nici inocenta pe care o crezi, îmi dau perfect seama unde vrei să ajungi.

— Scumpa mea prietenă, nu ai nimic comun cu o găscă, răspunse el, redevenind serios. Cât despre bănuielile dumitale privind intențiile mele, ele sunt perfect fondate. Nu ți-am ascuns niciodată lucrul acesta. Decorul nu schimbă cu nimic faptele. Știi că te-aș putea avea chiar aici, acum. Posed aceasta putere.

Își trecu încet mâna pe fața tinerei femei și ea începu să tremure, împotriva voinței ei, atingerea lui o tulbură profund.

— Ți-e frig din nou, Cherry?

Ea se îndepărtă de el.

— Leon, încetează! strigă ea.

— Cu toate acestea, tu ești cea care m-ai rugat să te sărut, într-o anumită seară...

Ea roși.

— Nu te-ai jucat încă destul cu mine, Cherry? Sunt foarte răbdător, dar am început să mă satur de capriciile tale.

— Nu înțeleg! protestă ea.

— Chiar așa?

Își coborî încetișor mâna de-a lungul decolteului ei și-i atinse ușor pieptul, între timp, o fixa cu privirea, pândindu-i reacțiile. Incapabilă să-l respingă, Cherry scoase un suspin, fremătând la mângâierile lui.

— De ce-mi rezști, Cherry? întrebă el. Mă dorești, inutil să negi. Atunci de ce?

Am încercat în zadar, nu te înțeleg.

Pentru el, totul era atât de simplu! În ochii săi ei erau un bărbat și o femeie care se doreau nebunește unul pe altul.

Această atracție fizică era naturală. Dar pentru Cherry însemna mult mai mult! Ea îl iubea, cu disperare.

— Suntem într-adevăr foarte diferiți, spuse ea respingându-l deodată. Eu... noapte bună, Leon...

Ea fugi în camera sa, unde se aruncă pe pat. Profund nefericită, trebui să lupte cu lacrimile, îi venea să se ducă să bată la ușa lui, să i se arunce în brațe.

Încercă să-și stăpânească simțurile și bătăile inimii. Rațiunea îi dicta cum să se poarte: trebuia să rămână acolo unde era.

Dar o mică voce interioară îi șoptea să ia ceea ce Leon voia să-i ofere. De ce să refuze bucuria de a i se dăruir?

Măcar de-ar putea spera un viitor alături de el. Dar era prea lucidă să-și facă iluzii. Dacă îi va ceda, vor trăi împreună o aventură, minunată fără îndoială, dar care se va destrăma cu timpul. Și ea va fi zdrobită.

Nu, se apăraseră de el până acum și va continua să se apere. Suferise destul. Printre altele, niciodată nu va putea lucra alături de el, când va trece la cucerirea următoare.

Ea se convinsese că avea numai de pierdut dacă ceda farmecului său. Slujba ei, echilibrul fragil dobândit după atâția ani de singurătate, erau în pericol.

Ea va găsi forța să-i descurajeze avansurile.

Cherry ieși din piscină și se întinse pe prosop. Era epuizată. Era aproape ora mesei.

De dimineață, Leon o dusese în parcurile cu animale. Ceea ce văzuse o umpluse de încântare.

— Ți-e foame, Cherry? întrebă el când fură din nou în sala mare a restaurantului.

Aveau un bufet incredibil. Zeci de salate, fructe de mare, pesti, vânat, erau prezentate artistic vizitatorilor, în mijlocul mesei, trona un berbec, în întregime sculptat în gheață.

— Cum e posibil, Leon? se miră ea. Ar trebui să se topească!

Un servitor îi povesti că era opera unuia dintre șefi. Era sculptat în unt și păstrat la rece, între mese. Își luară farfuria pe terasă și mâncară sub palmieri, bănd vin alb.

— Cherry, privește! exclamă deodată Leon.

Îi arată un păun, cu coada răsfirată în evantai. Culorile străluceau în soare, luminoase, splendide.

— E minunați aprobă Cherry, entuziasmată.

După-amiază, mai târziu, ei admirară un stol de flamingo roz, care făceau ca cerul să capete nuanțe violet.

Apoi, un indigen coborî de-a lungul peluzei, aruncând boabe în jurul lui. Îl înconjurară mii de păsări, de cele mai variate specii.

Extaziată, Cherry contempla acest fantastic tablou viu. Nu sperase să vadă vreodată peisaje atât de somptuoase.

Râzând de fericire, se îndreptă spre Leon. El o observa cu o intensitate care o emoționa. Ochii săi vorbeau, îi comunicau cât de mult o dorește.

O străbătu un fior. Îi venea să se cuibărească la pieptul lui, să-l sărute cu patimă.

Dar se întoarse, fără să-i dezvăluie nimic din emoțiile care o agitau.

Spre seară, o antrena spre bar și comandă cocteiluri. Se instalară pe terasă.

— În curând vei descoperi și altceva, Cherry, o anunță el.

— Ce? întrebă ea curioasă.

— Ai răbdare, iubita mea.

Ea fremăta. De data aceasta, el spuse aceste cuvinte tandre spontan, cu naturalețe, ca și cum ar fi fost cu adevărat sincer.

Un grup de indigeni, care năvăliră pe peluză, îi întrerupseră firul gândurilor. Începură să bată tam-tamul, într-un ritm obsedant, din ce în ce mai puternic.

— Cât e de frumos, Leon! spuse ea cu entuziasm. Cine sunt ei?

— Ciuka. Aparțin unui trib care trăiește în munți. Lasă-te în voia muzicii.

Într-o clipă, ea fu subjugată de cadența lor îndrăcită. Bătăile pătrundeau în ea, umplând-o de o beție delicioasă.

Fascinată, nu scăpa din ochi corpurile negre și nervoase, fețele pictate. Erau atât de serioși, concentrați total asupra muzicii lor.

O jumătate de oră mai târziu, Cherry se întorcea singură la bungalow. Voia să se spele pe cap înainte de cină. Rochia purpurie întinsă pe pat, o opri în pragul camerei. Lângă ea, Leon pusese un bilet cu următoarele cuvinte: „Îmbrac-o în seara aceasta, fără comentarii”.

Ea surâse, mângâind încet țesătura mătăsoasă. Era toaleta pe care o admirase în vitrina unui magazin în după-amiaza aceasta. Nici nu se gândise s-o cumpere, căci era prea scumpă. Prima sa reacție a fost să refuze s-o poarte. Dar Leon n-ar fi fost mulțumit. Și când el hotăra ceva...

Cufundată în apa parfumată, ea se destinse.

Douăzeci de minute mai târziu, era așezată lângă șemineu, cu părul încă umed, când intra Leon. Ea nu-l aștepta atât de devreme și era îmbrăcată încă cu un neglijeu din satin alb.

— Leon, exclamă ea, alarmată. Nu mi-am terminat coafura. Nu credeam că vei veni atât de repede...

— Mă plictiseam fără tine, răspunse el.

Se instala pe canapea, lângă ea.

— Ești foarte frumoasă, spuse el atingându-i ușor fața cu un deget.

O privi intens.

— Leon, eu... începu ea tulburată, în legătură cu rochia...

Nu avu timp să-și termine fraza. El îi prinse capul în mâini și îi acapara gura. Ea nu rezistă. O sărută cu o gingășie, cu o tandrețe care o mișcă profund. Plină de iubire, ea îi răspunse la sărut, îl cuprinse cu brațele și el îi deschise buzele cu limba. Cherry încercă slab să protesteze,

dar el o strânse și mai mult în brațe. Simțurile feței se aprinseră ca o torță.

— Leon, nu, îl imploră ea.

El o ridică și o așează pe genunchii săi. Ea încercă să-i scape, dar nu făcu decât să agraveze situația. Țesătura alunecă, dezvelindu-i picioarele bronzate.

— Leon, te implor...

El nu păru s-o audă, îi săruta tandru gâtul și-i desfăcu partea de sus a neglijoului. Înălță capul s-o contemple.

— Iubita mea, ești atât de frumoasă, repetă el, cu emoție în glas.

Cherry simți cum voința o abandonează. Era aproape goală în brațele lui și era atât de tulburată, încât nu mai reușea să reacționeze. El își aplecă fața spre sânii ei. Copleșită de plăcere, Cherry începu să geamă ușor. El îi săruta vârfurile ieșite în afară, cu o artă care o făcu să-și piardă orice control.

Extaziată, îl atrase și mai aproape de ea. Ar fi vrut să nu înceteze niciodată s-o sărute așa. Corpul ei întreg vibra de dorința ei pentru el. Leon o mângâia peste tot. Cherry își strecură cu spontaneitate degetele sub cămașa lui, atingându-i pielea netedă și caldă.

Gâfâind, el îi murmură fără încetare cât de mult o dorea, câtă nevoie avea de ea.

Încet, îi mângâia coapsele... Cherry reuși să protesteze. El își ridică atunci ochii spre ea. O lumină întunecată dansa în pupilele sale arzătoare.

— Am așteptat destul, Cherry, șopti el.

O ridică, fără să se desprindă de ea, și o duse fără efort, în camera ei, așezând-o pe pat.

Speriată, Cherry încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu voie. Fără să-și slăbească îmbrățișarea, se întinse lângă ea. Cherry se aprinse din nou.

Pericolul îi trezi totuși, puțin câte puțin, spiritul amorțit. Simțea corpul lui Leon întărindu-se lângă al său și se gândi în trecere la celelalte femei pe care el le posedase... la Heidi Reynolds.

El câștigase aproape, când se întoarse iute să-și desfacă cureaua, într-o tresărire, Cherry își dădu seama de situația în care se găsea. O va poseda, dacă ea nu va reacționa repede...

— Ieși de aici, Leon! strigă ea, pentru ca el să înțeleagă că ea nu glumește. Lasă-mă! Nu vreau, nu!

El o prinse din nou în brațe, o sărută, incapabil să creadă ce auzise, să accepte.

Suspînând, Cherry încerca să-și încheie neglijoul. Era îngrozită. Dacă el... va abuza de ea? începu să plângă, înnebunită de frică.

Leon își ridică capul și o privi în ochi. Expresia feței sale se schimbă, când o văzu pe cea a feței. O furie imensă i se zugrăvea pe chip. O mânie care o îngrozi pe Cherry. Plângând în hohote, își îngropa fața în pernă. Leon înjură violent și se îndepărtă de ea.

Părăsi încăperea trântind ușa.

Distrusă, îngrozită, Cherry era copleșită de rușine. De ce nu l-a oprit de la început? Niciodată nu o va ierta pentru atitudinea ei. Nu-i mai rămânea decât să moară.

Când îl auzi intrând în bungalow, o oră mai târziu, Cherry era distrusă. Ca un automat, se refugie lângă fereastră, cu părul ciufulit, strângându-și lângă corp poalele neglijoului, ca pentru a se apăra!

Dar Leon dorea să-i vorbească. Ea tremură, când el bătu violent în ușă.

— Cherry! strigă el. Vreau să te văd!

Ea rămase nemișcată, închisese ușa cu zăvorul și era în siguranță.

— Cherry! izbucni el, dacă nu deschizi, intru cu forța!

Ea se grăbi să deschidă, împărțită între frică și mânie.

— Cum îndrăznești? spuse ea indignată. Dacă aștepti scuze, vei fi decepționat.

Dumneata ești cel care mi le datorezi, Leon Silver!

Spre marea ei surpriză, el izbucni în râs. O apucă apoi de braț și o târî spre un scaun.

— Ascultă-mă bine, fetița mea. Răbdarea mea cu tine, s-a sfârșit. Te sfătuiesc să taci.

Ea îl ascultă. Leon nu părea a fi într-o stare normală. Un moment se controla, ca apoi să se lase copleșit de o furie care îl făcea să tremure.

— Ai băut, Leon? întrebă ea calm.

— Nu, am mers și m-am gândit. Pe toți dracii, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Despre ce? întrebă ea. El suspină adânc și-și clătină capul.

— Ești virgină, Cherry, spuse el simplu.

Fata roși brusc.

— Da... de unde știi? bâigui ea.

Leon închise ochii, străduindu-se să fie răbdător.

— Pentru că numai o neinițiată ar fi putut să mă oprească în momentul pe care l-ai ales tu, explică el resemnat. Dacă ai fi știut cât de minunat este să te dăruiești unui bărbat... Ți-e rușine? De ce? Nu e nimic urât în asta, nici condamabil. Este cel mai fantastic act care se poate îndeplini.

— Eu... nu ți-am spus, pentru că nu vedeam motivul, murmură ea, cu ochii în pământ.

— Ah! Chiar așa? Nu ți-a venit ideea că asta m-ar putea ajuta să te înțeleg mai bine?

— Nu, răspunse ea.

— Ei bine, așa s-ar fi întâmplat! Cherry, pentru numele lui Dumnezeu, ai fost măritată! De unde să ghicesc că... Dar ce avea soțul tău de nu a fost capabil să se culce

cu tine?

— Nimic! strigă ea. Era perfect normal! Ți-am spus că a murit în ziua căsătoriei noastre.

— Da, dar mi-ai spus că îl cunoșteai de șase luni și că a fost o dragoste la prima vedere!

Cherry se agită, stânjenită, pe scaun. Știa că nu va scăpa de întrebările lui.

— Nu am avut ocazia, admise ea.

— Îți bați joc de mine? V-ați logodit după o săptămână și n-ați găsit prilejul, în șase luni să...?

— David locuia cu noi, la părinții mei, se apără ea. El era canadian, proaspăt absolvent al facultății. Tatăl meu l-a luat la cabinetul său, pentru că era dentist, ca el.

Trebuia să ne mutăm după nuntă. Familia mea... eu... m-au crescut după anumite principii...

Se întrerupse, copleșită.

— Leon rămase multă vreme tăcut, privind-o și clătinând din cap. Părea profund descurajat.

— Du-te să te îmbraci, ordonă el. E târziu. Vom cina înainte de a ne face bagajele. Vom pleca mâine dimineață, devreme.

Cu un aer obosit își trecu o mână prin păr.

— Ce să mă fac cu tine, Cherry? murmură el ca pentru sine. Sunt descumpănit.

CAPITOLUL X

Zăpada cădea cu fulgi mari, umezi, care se topeau în momentul în care atingeau pământul. Casa mică din Hampstead era bine încălzită, dar afară era foarte frig. Era luna februarie, una dintre cele mai friguroase ale anului.

Cherry se întorsese din Africa de vreo două săptămâni, cu inima zdrobită.

Își puse cizmele și scurta de blană. Azi, ziua urma să fie mai puțin grea. Leon mergea la Uzina din Southampton. De data aceasta, atmosfera va fi mai destinsă.

Activitatea la birou se desfășura normal. Karen revenise și-și reluase postul lângă Alec. Ea vorbise puțin despre ruperea logodnei. Spusese doar că ea și logodnicul ei se înșelaseră.

Cherry îi înțelesese tristețea. Și ea suferea din aceleași motive.

Relațiile ei cu Leon se deterioraseră total. Nu mai comunicau decât pentru strictul necesar. De două ori, în cursul săptămânilor precedente primiseră vizitatori de dincolo de Atlantic. Seratele s-au desfășurat în apartamentul lui Leon, și au fost reușite. Din curtoazie el o condusese acasă. Dar rămăsese mut în mașină și o părăsise cu un scurt la revedere.

Cherry abandonase orice speranță de a-l impresiona, încercase să fie naturală, la început, dar el era într-o dispoziție înfiorătoare, în prezent, ea se limita doar la conversația pe care o necesita funcția ei.

Cât timp va suporta această situație?

Se întreba, căci îl iubea mai mult ca niciodată, în Africa descoperise mai multe fațete ale personalității lui: veselie, umor, dragostea de viață.

De câte ori era împreună cu el, o tortura constatarea degradării relațiilor dintre ei. Vai! Era încă și mai rău, când

ea era departe de el, îi lipsea atât de tare încât o durea.

Vinerea trecută, sperase să regăsească vechea lor complicitate. Fetițele sale veniseră la birou și o invitaseră sa urce, să bea ceaiul împreună cu ele. Ele voiau s-o roage să asiste la petrecerea dată cu ocazia zilei lor de naștere, sâmbăta următoare.

Ea va avea loc la Buckinghamshire, în casa familiei. Cherry nu dăduse un răspuns definitiv pentru că acceptarea sa depindea de atitudinea lui Leon. Ea le explicase gemenelor că cumnata ei era pe punctul de a naște și că trebuia să plece în Țara Galilor s-o ajute.

Fără cel mai mic comentariu, Leon îi acordase săptămâna pe care o solicitase pentru această ocazie.

Dar ea tot nu știa care era părerea lui, despre eventuala ei prezență la aniversarea fiicelor lui...

Vocea lui Alec îi întrerupse șirul gândurilor.

— Cherry, poți să-mi acorzi un minut? spuse el surâzând.

— Bineînțeles! Ea îl urmă în biroul său.

— Uite, am o problemă, începu el.

Trebuie să merg la un dineu, în seara aceasta, pentru o operă de caritate. Doamna care trebuia să mă însorească este bolnavă. Am nevoie de o însoțitoare. Deci... ai putea să o înlocuiești?

Prima reacție a lui Cherry fu să refuze. Această invitație nu avea nimic comun cu munca ei. Dar își schimbă părerea.

— Voi fi încântată, Alec, răspunse ea.

— Oh! Mulțumesc! spuse el, surâzând încântat.

Nu sperase ca ea să accepte. De când se întorsese din Africa, Leon Silver era la fel de amabil ca un urs. Ce se întâmplase acolo? Alec nu știa, dar bănuia că șederea lui acolo fusese cu peripeții.

De altfel, Leon i-o furase pur și simplu pe Cherry.

Karen, cu experiența ei, ar fi fost perfectă ca secretară de Președinte – Director General al lui Silver & Silver. Ea cunoștea compania mai bine decât Cherry. Era familiarizată cu dosarele precum și cu clienții. Dar Leon și-a impus punctul de vedere.

Biata Cherry, aproape nu mai surâdea deloc în ultima vreme, în seara aceasta îi va ridica moralul. Alec simțea, totuși, că această ieșire nu-i va place lui Leon. Cu atât mai rău pentru el.

Ei își dădură întâlnire și Cherry plecă în biroul ei.

Cât de mult îi lipsea Leon! Prefera chiar această atmosferă încărcată, absenței lui. De ce se îndrăgostise de șeful ei? Nu mai exista acum nicio ieșire pentru suferința ei. Personalitatea lui Leon era prezentă peste tot în jurul ei.

Era ora trei după-amiază când Heidi Reynolds pătrunsese în biroul de la etajul cinci.

Înaltă, blondă, îmbrăcată în alb, avea un aer regal. S-ar fi zis că întreaga societate îi aparținea.

Inima Cherryei se strânse.

— Cu ce as putea să vă ajut? întrebă ea politicos. Domnul Silver nu este astăzi aici.

— Știu, spuse ea pe un ton superior. Sunt Heidi Reynolds. Cred că am mai vorbit, la telefon.

Pentru prima dată în viața ei, Cherry cunoscuse gelozia. O ura din tot sufletul pe această femeie frumoasă și prea sigură de ea.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea, străduindu-se să-și ascundă sentimentele.

Heidi Reynolds surâse ușor și se aplecă spre Cherry, cu amândouă mâinile puse pe biroul acesteia.

— Așa deci, dumneata ești Cherry Simson, noua secretară a lui Leon, remarcă ea cu o voce scăzută pentru ca Penny să nu audă.

— Exact, răspunse Cherry stânjenită. Ce voia oare

această ciudată musafiră?

— Te rog să-i transmiți un mesaj din partea mea, domnului Silver, spuse ea. Știi că sunt prietena lui, nu-i așa?

— Da, doamnă Reynolds, încuviință Cherry, ferindu-și privirea.

— Ei bine! spune-i că trebuie să plec într-o călătorie de afaceri. Mă voi întoarce sâmbăta aceasta și-i voi da un telefon. La revedere, doamna Simson!

De cum auzi liftul coborând, Cherry se grăbi spre toaletă unde își dădu cu apă rece pe față. Ardea de furie și revoltă. Ce voia Heidi Reynolds?

Venise doar s-o examineze pe secretara amantului ei? Evident, Cherry nu-i va vorbi lui Leon de bănuielile ei. Ar crede-o nebună.

A doua zi, ea îi transmise comisionul cât putu mai indiferent. El ridică din umeri ca și cum puțin i-ar fi păsat. Perplexă, Cherry se pregăti să părăsească încăperea când el o opri.

— Așteaptă, doamnă Simson! Ronnie și Rachel m-au însărcinat să-ți dau asta.

Îi întinse un plic lung.

— Este invitația oficială la aniversarea lor.

— Chiar voiam să-ți vorbesc, spuse ea repede, cu ochii plecați.

— Cred că nu vrei să le tragi clapa?

Tonul era sec, dar măcar nu se opunea ca ea să asiste la aniversarea fetițelor, gândi Cherry.

— Nu, mă simt foarte flatată de invitația lor, răspunse ea.

— Ele te iubesc mult, Cherry.

Ceva în vocea lui Leon o făcu să ridice privirea.

— Accepți deci... să vin la această mică petrecere? întrebă ea timid.

— Vreau, Cherry.

— Atunci, de acord. Dacă... dacă Julia naște până atunci, mama va petrece weekendul cu ea și eu voi veni după aceea.

— De ce nu poate rămâne mai mult?

Dar familia cumnatei tale? De ce trebuie să pleci o săptămână?

— Julie nu mai are pe nimeni. Cât despre mama, ea îl ajută acum pe tata la cabinetul stomatologic. Ea primește clienții, în afară de asta, ea nu întinerește. Un nou născut și un copil de patru ani sunt o grea povară pentru ea.

— Bine. Dar mai vreau să-ți pun o întrebare, continuă el, pe un ton brusc glacial.

Cherry așteaptă, alarmată. Ce mai voia să-i reproșeze?

— Alec mi-a spus adineauri că ai ieșit cu el, aseară. Ați cinat la Claridge.

— Da, dar nu am fost singuri, preciză ea. Era vorba de o masă în folosul unei opere de caritate, și...

— De când acest gen de festivități face parte din atribuțiile tale? o întrebă el cu răceală, întrerupând-o. Stupefiată, Cherry făcu ochii mari. Nu cumva el era gelos? Prea tulburată să se gândească că nu datorează nicio explicație nimănui, nici chiar lui Leon Silver și mai ales lui, Cherry explică cu răbdare faptele.

— Presupun că te-a condus acasă după asta? întrebă Leon.

— Bineînțeles.

— Ți-a făcut curte? insistă el cu maxilarele încleștate.

Cherry fu atât de surprinsă, încât rămase o clipă mută. Incapabil să se mai controleze, Leon lovi violent masa cu pumnul înainte de a se ridica și de a o apuca pe Cherry de umeri.

— Răspunde-mi! urlă el scuturând-o atât de tare, încât ea fu gata să-și piardă echilibrul.

— Leon! Lasă-mă! strigă ea, îngrozită.

Dar el o strânse și mai mult și ea gemu de durere.

— Nu, bineînțeles că nu! spuse ea în sfârșit. E destul de bătrân, să-mi fie tată!

— Și ce? îi placi enorm și ești conștientă de lucrul acesta!

Furia o copleși deodată. Cum putea s-o judece astfel?

— Nu-i adevărat! spuse ea furioasă. Nu te cred și de altfel nu te privește.

— Ba da! protestă el. O atrase brusc spre el.

— Pentru că te vreau, murmură el deodată la urechea ei. Oh! Cherry, te doresc atât de mult!

Ea se eliberă. Cu siguranță nu-l va înțelege niciodată pe acest bărbat!

— Sunt sigură de asta, spuse ea rece. Și acum, lasă-mă să plec.

Ea îi întoarse deodată spatele, gata să părăsească încăperea.

— Cherry, așteaptă...

Vocea i se frânse. De îndată, tânăra femeie fu lângă el. În picioare, lângă fereastră, cu mâinile în buzunare, el se prefăcea că privește în stradă.

— Vrei să petreci seara cu mine, Cherry?

— Nu.

— Ai ieșit cu Alec, ieri. Atunci de ce cu mine nu?

— Știi.

— Nu vorbesc de noapte, Cherry. Aș vrea atât de mult să te văd.

Ea își mușcă buzele, în pragul lacrimilor, îl iubea! Dar refuza să servească de amuzament înainte de întoarcerea doamnei Reynolds.

— E imposibil... Oricum, am alte proiecte, răspunse ea.

— Cu cine? exclamă el privind-o bănuitor. Alec?

Cherry suspină adânc.

— Tatăl meu, spuse ea pe un ton obosit.

Are un seminar azi, la Londra. Trebuie să ne întâlnim la ora șase.

Spunând acestea, se întoarce în biroul său.

Reacția lui Leon o intrigă. Poate că el ținea totuși la ea? Dacă măcar ea ar conta pe jumătate pentru el cât conta el pentru ea!

O dorea, era clar. Ei și? Ea aștepta de o mie de ori mai mult! Iubirea lui o aștepta ea cu ardoare.

Sâmbăta trecu, monotonă. Ideea că Leon era în compania Heidiei Reynolds o străbătu de mai multe ori, dar o respinse cu dezgust.

Ea hotărî să meargă la cinema pe seară, dar nu putu urmări filmul. Imaginea celor doi pe cale de a se iubi o obseda, o tortura. Nu mai putea continua așa. Luni își va da demisia.

Duminică își schimbă părerea. Niciodată nu va suporta ca Leon să fie definitiv eliminat din viața ei.

În curând va pleca în Țara Galilor pentru o săptămână. Acolo va reflecta cu mintea limpede. Poate va reuși chiar să se desprindă puțin de el.

Ea îl sună pe fratele ei să întrebe dacă copilașul se anunța. Nu, niciun semn despre venirea lui.

El se născu, în sfârșit, miercuri. Entuziasmat, Kevin îi telefonă surorii sale spre prânz. Era un băiețel!

— Ce fericire, Kevin! exclamă Cherry. Felicitări! Sărut-o pe Julie din partea mea.

Când iese din spital?

— Vineri, răspunse Kevin, în culmea bucuriei.

— Dumnezeu, ce repede se petrece totul în zilele noastre! Eu... sunt invitată la o mică serbare, la Buckinghamshire. Sâmbătă după-amiază. Aniversarea gemenelor.

— Nicio problemă. Mama va fi la noi.

— Mă gândesc să vin și eu pe seară, destul de târziu, probabil.

— Nu-ți fă probleme, surioară. Nu te grăbi. De ce să nu vii a doua zi? Suntem perfect capabili să ne descurcăm, până atunci.

— Bine, voi vedea, spuse Cherry. Pe curând, Kevin.

Leon intră în birou în momentul în care Cherry închidea telefonul.

— Ai vești bune? Întrebă el.

— Da. Copilul s-a născut acum patru zeci de minute. E băiat. Kevin e absolut încântat. Ar fi preferat o fată, căci are deja un fiu. Dar e totuși în al nouălea cer.

Pe chipul președintelui se așternu timp de o clipă o expresie stranie.

— Are mult noroc, comentă el. Felicită-l din partea mea. Îl invidiez...

Cherry ridică ochii spre el. Știa că-și adora gemenele, dar... era ultimul dintr-un lung șir de Silveri.

— Ți-ar place... să-ți perpetuezi numele? Întrebă ea blând.

— Mi se pare normal, nu? Dar nu disper. Viitoarea mea soție îmi va satisface probabil dorința...

El puse brusc dosarele pe biroul feței și părăsi încăperea fără să mai adauge nimic. Gânditoare, aceasta îl urmări cu privirea. Ea își amintea, acum, că Leon Silver o informase despre intenția lui de a se recăsători...

CAPITOLUL XI

— Evident, dacă gemenele s-ar fi născut două zile mai târziu n-ar mai fi Vărsători, ci Pești, ca tine, Cherry.

— Dacă astrologia este într-adevăr o știință, cum vă explicați că personalitățile lor sunt atât de diferite?

— Ascendentul, scumpa mea! Și Luna!

Căci sunt născute la o oră una după alta și cerul se schimbă rapid! E clar că planetele lor nu erau în același semn, nu-i așa!

Cherry își mușcă buzele să nu râdă. Helena Silver trata Zodiacul cu o seriozitate amuzantă. Totuși, fata era interesată și o asculta cu atenție.

Bineînțelese termenii folosiți de Helena erau deseori obscure. Ea jongla cu „trigoane”, „opозиții”, „uniuni”... Dar era fermecătoare!

— Hm... doamnă, poate ar trebui să intrăm? Cred că suntem așteptate la masă.

— Oh! Iată de ce mor de foame. Dar vreau să-ți arăt râul, Cherry. Este atât de frumos...

Fata surâse și aprobă din cap.

— Leon o rugase să vină la dejun.

Invitații copilelor soseau după-amiază. De fapt, puțini adulți asistau la mica lor sărbătoare.

Ronnie și Rachel o primiseră cu brațele deschise. Casa familiei era impunătoare. Foarte veche, mare și minunat întreținută. Interiorul era cald și viu, cu antichități frumoase, alese în mod vizibil cu dragoste.

Portretele mai multor generații de Silver erau agățate pe pereți.

Tatăl și mama vitregă a lui Leon o însoțiră cu multă amabilitate și simplitate să viziteze casa și împrejurimile. Cherry vedea acum de unde avea Leon înălțimea aceasta. Bătrânul domn Silver era foarte înalt, cu umeri largi și cu o

abundentă coamă argintie, în schimb, el avea ochii albaștri. Dar, ca și fiul său, avea o privire foarte inteligentă!

Soția sa era cam cu zece ani mai tânără decât el. Era simpatică și părea că-și adoră soțul și nepoatele.

După ce o plimbară prin toată casa, serviră apetitivele în salon. Tocmai atunci apăru și Helena. Imediat o monopoliza pe Cherry și o antrena într-o grădină mare care înconjura casa.

— Oh! este într-adevăr încântătoare! exclamă fata.

La capătul parcului șerpuia leneș un râu frumos, două sălcii plângătoare se aplecau asupra lui. Locul era idilic. Helena Silver surâse.

— Draga mea, te-am adus aici, în realitate, pentru a putea vorbi cu tine, departe de urechi indiscrete.

Cherry o privi cu un aer întrebător.

— Hmm! Mi-ar plăcea să știu cum te înțelegi cu scumpul nostru Leon.

— Ei bine... Hm... Avem relații bune de lucru.

Chiar această afirmație era un neadevăr. Helena ridică din umeri cu nerăbdare.

— Asta nu mă interesează absolut de loc, Cherry! Nu, vreau să spun: ce s-a petrecut în Africa?

— Nu înțeleg... întrebarea dumneavoastră, răspunse ea, stânjenită.

Ea se întoarse spre casă, ca și cum ar fi vrut să fugă. Dar bătrâna doamnă o apucă de braț cu o mână de fier.

— Îl iubești, nu-i așa? întrebă ea brusc.

— Cu siguranță nu! Mă întreb ce vă...

Cuvintele i se opriră în gât și ea nu mai putu continua.

— Draga mea copilă, declară Helena, de ce minți? Nu mă poți păcăli, știi asta.

Îi zâmbi trist.

— Nu i-ai spus nimic? continuă ea scrutând-o cu

privirea ei pătrunzătoare și inteligentă.

Cherry era incapabilă să scoată un sunet. Dacă ar fi încercat ar fi izbucnit în lacrimi. Helena aștepta, înțelegând motivul acestei tăceri.

— Bunico!

Cele două femei tresăriră. La o sută de metri, Leon le chema cu vocea lui de stentor.

— Masa este servită! Ce faceți acolo?

Se îndreaptă spre ele cu pași mari. Îngrozită, Cherry se agăță de Helena.

— Doamnă, vă rog, respectați-mi secretul, o imploră ea.

— St! Drept cine mă iei, copila mea?

Destinde-te, poți avea încredere în mine, îți promit.

Cherry o crezu. Ea se simți deodată foarte slăbită și mina furioasă a lui Leon care se apropia în grabă, nu ușura deloc lucrurile.

— Nu încrunta sprâncenele băiatul meu, îl certă bunică-sa. O să faci riduri, ca mine!

— Ce mai puneți la cale? făcu el fără să se descurajeze. Vă căutam peste tot!

— Nu te privește, dar o să-ți spun totuși, dragul meu, spuse calm Helena. Îi explicam că bărbății Scorpion au un caracter îngrozitor! Profunzi, pasionați, ei sunt deseori foarte grosolani și capricioși și le sperie pe fragilele doamne în vârstă din anturajul lor, cu vocea lor groasă.

— Doamne! exclamă Leon. Ești solidă ca o stâncă și rea ca o maimuță.

O luă afectuos de braț.

— Și te-am rugat, bunico, să nu-i umpli capul lui Cherry cu toate scornelile tale astrologice, continuă el.

Bunica sa pufni cu dispreț și-și ridică nasul mic în vânt.

— Du-o pe Cherry la masă, specie de cinic înveterat,

spuse ea demn. Eu voi mânca la mine în cameră.

Spunând acestea, îi părăsi.

— Acum, chiar că ai ofensat-o! remarcă Cherry.

— Aiurea! spuse Leon pe un ton amuzat. Ea pune la cale ceva. Nu cumva te-a întrebat – din întâmplare – care e data și ora nașterii tale și unde te-ai născut?

— Nu, eu... Ba da!

Cherry izbucni în râs. Helena era într-adevăr abilă, în cursul conversației și fără ca Cherry să-și dea seama, ea reușise să-i sustragă toate informațiile pe care le voia! Era o particularitate a familiei, sau...

— Leon! strigă ea deodată, în ce semn e Helena?

— Ea este Scorpion, ca mine. Oh! Cherry!

O atrase spre el cu ochii sclipind de veselie și malițiozitate.

— Doar n-o să te apuci să crezi toate scornelile astea? întrebă el cu blândețe.

Timp de o clipă, Cherry uită gelozia, resentimentele, tensiunea dintre ei.

— Și tu nu le iei în serios, poate? întrebă ea ștregărește.

— Bineînțeles că nu! Cum îndrăznești...

Îi acapara brusc buzele și, o sărută îndelung. Dacă îi vedea Helena... ei bine, cu atât mai rău! Din fericire erau ascunși în spatele casei.

Câteva secunde mai târziu, Cherry uită de tot ce nu era Leon Silver. El o sărută cu o ardoare care îi tăia respirația. Copleșită de fericire, ea îl îmbrățișa la rândul ei, abandonându-se total în brațele lui.

El îi mângâia gâtul, trezind senzații arzătoare în corpul feței.

— Leon, oprește-te, gemu ea. Ești nebun.

El ridică capul și-și cufundă ochii verzi în privirea ei violet. Fața lui exprima intensitatea dorinței sale pentru ea.

— Dacă nu facem în curând dragoste, o să-mi pierd pur și simplu rațiunea, spuse el cu o voce răgușită...

— Leon, dă-mi drumul!

— Nu. Te iubesc, Cherry. Înseamnă oare ceva lucrul acesta pentru tine?

Absolut nimic! Și acum lasă-mă să plec!

Ea se eliberă și se îndepărtă alergând. Lacrimile o orbeau.

Cum putea el să mintă în halul acesta? Nu era pentru prima oară când un bărbat îi murmură cuvinte de dragoste pentru a obține ce ea nu voia să dea.

Bărbații erau niște mitocani! Ei credeau că aceste trei cuvinte sunt magice și deschid toate ușile femeilor. Chiar dacă nu erau deloc adevărate.

Ea se opri o clipă la baza scărilor, să-și vină în fire. Trebuia acum să înfrunte restul familiei.

În timpul mesei și ai petrecerii gemenelor, Leon se arătă rece și distant cu ea. Din fericire domnea o asemenea animație, încât nimeni, în afara feței, nu-și dădu seama.

Copiii se distrară enorm, dar Cherry abia aștepta să plece să-și întâlnească părinții în Țara Galilor.

O dată, surprinse privirea lui Leon care se uita la ea ca la o străină. Cherry fu cuprinsă de o mare tristețe. Era supărat pe ea pentru că nu-i cedase, era evident. Leon Silver era obișnuit să obțină ceea ce voia. Conducea o firmă enormă și folosea sute de persoane. Cu toate acestea nu o va controla niciodată pe Cherry.

Așa să fie? El avea puterea să o facă extrem de fericită dar și aceea de a-i rupe inima.

Relațiile lor se stricau de la o oră la alta. Cu tristețe, Cherry se gândea că i s-a refuzat tocmai pentru a evita genul acesta de situație.

Ei bine, nu servise la nimic. Mai bine i s-ar fi dăruit și ar fi luat ceea ce el i-ar fi oferit. Rezultatul n-ar fi fost mai

rău.

Și totuși... ar fi suferit și mai mult dacă ar fi cunoscut fericirea de a fi total a sa. Ar fi fost mult mai dureros să-l părăsească. Căci ea va rupe orice legătură cu el, definitiv, își va da demisia. Hotărârea ei era luată.

— Credeam că rămâneți la cină, se miră tânăra doamnă Silver.

Era ora șapte. Ultimii invitați ai gemenelor tocmai plecaseră.

— Draga mea micuță, nu trebuia să dormi aici?

Leon rămase tăcut, așezat într-un fotoliu lângă foc. Nici măcar nu o privea, ca și cum flăcările îi absorbeau toată atenția.

Jenată, Cherry nu știa ce să răspundă, îi era ușor să-l sune pe fratele ei, să-l prevină că nu sosea decât a doua zi. Dar era epuizată.

— Nu, eu... eu trebuie să-mi întâlnesc familia în seara aceasta, spuse ea. Cred că a fost o neînțelegere.

Leon nu interveni.

— Efectiv, fiul meu ne-a informat că mergi în Țara Galilor, recunosc domnul Silver. Dar ne-a spus și că... Leon! Ajută-ne s-o convingem pe această încântătoare tânără persoană.

— Regret, tată. Cherry e cunoscută pentru toanele ei. Discursurile nu au niciun efect asupra ei. Face întotdeauna numai ceea ce vrea.

După această tiradă incisivă, nimeni nu mai îndrăzni să insiste în afara gemenelor, care nu înțelegeau ce se întâmplă.

— N-ai văzut camera noastră, Cherry! exclamă Rachel cu fețișoara tristă și decepționată. Nu-i așa, Ronnie?

— Așa e! Ai promis că urci cu noi să admirăm cadourile!

— Și nu v-am mințit, răspunse cu drăgălășenie

Cherry. Veniți, hai să mergem acum.

Ea se scuză față de ceilalți și le mulțumi pentru agreabila zi petrecută cu ei. Era grozav de stânjenită.

— Noi îți mulțumim, protestă tatăl lui Leon. Ești atât de drăguță cu copiii.

Îi luă mâna, apoi schimbându-și părerea, depuse un ușor sărut pe obrazul ei.

— Așa e, ai darul să placi gemenelor, aprobă soția lui.

— Anumite lucruri le face în mod natural, remarcă Leon, cu o voce egală.

Doar Cherry înțelese aluzia nepoliticoasă din fraza lui. Ea nu-l băgă în seamă.

— Hai, Cherry.

Două mânuțe o scoaseră afară din încăpere.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt ceva înainte de plecarea dumitale, Cherry, spuse Helena.

Nu uita să treci pe la mine prin cameră. Rachel și Ronnie te vor conduce.

— De acord, încuviință ea. Ar fi fost imposibil să-i reziste Helenei.

— Oh! Ce tapet splendid! exclamă Cherry. Cine l-a ales?

Ronnie luă o față foarte serioasă.

— De fapt, hotărârea am luat-o împreună, răspunse ea grav.

Cherry simți că-i dau lacrimile. Ronnie se exprimase exact ca tatăl ei.

— Cred că vă lipsește casa voastră, în timpul săptămânii, constată ea.

— Oh! Nu! Ne place la școală pentru că acolo ne întâlnim cu toți colegii. Ne place și apartamentul de la Londra.

Inspectoră absolut totul, până și baia. Fetițele erau adorabile. Cherry învățase să le deosebească. Rachel era cea

mai vorbăreață iar Ronnie era cea mai serioasă, ca Leon. Din cauza Lunii sale, fără nicio îndoială.

Un strigăt al Rachelei îi întrerupse gândurile.

Ea trăgea perdelele, în timp ce Ronnie stătea pe pat, lângă Cherry.

— Oh! nu, uite-o pe doamna Reynolds, exclamă ea, cu o față pe care se citea nemulțumirea. Credeam că nu va veni azi.

Cherry se făcu albă ca peretele.

— O așteptați? întrebă ea încet.

— Nu! strigară în cor fetițele.

Trebuia să plece. Să se pomenească în prezența doamnei Reynolds, era mai mult decât putea să suporte. Nu voia s-o mai vadă niciodată și nici pe amantul ei.

Ronnie se duse și ea la fereastră, lângă Rachel.

— Ne-a adus cadouri, remarcă ea.

— Nu prea sunteți încântate, fetelor?

— Noi nu o iubim! strigă Rachel. Oh! Tata o ajută să scoată pachetele din mașină.

— La naiba!

— Rachel!

— Puțin îmi pasă! spuse ea trăgând materialul înflorat peste geamuri. Refuz să cobor s-o salut. Ea ne oferă mereu cadouri scumpe, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, nu-i așa, Ronnie? Fetița aprobă din cap, cu un aer trist.

— Și ea va fi noua noastră mamă, declară ea cu melancolie. Tata se va căsători cu ea, știi, Cherry?

— Eu... Când v-a spus asta? bâigui ea, cu gâtul uscat.

— De Crăciun. Ea ne-a întrebat dacă ne-ar plăcea să avem o altă mamă, explică Ronnie.

— Ea... Ea a făcut sărbătorile aici?

— Da, din păcate!

— Și tata ne-a spus că se va căsători înainte de sosirea verii.

Gemelele se priviră, coborând umerii, cu un aer resemnat.

— Mă tem că va trebui să mergem, totuși, s-o salutăm, Cherry, anunță cu tristețe Rachel. De nu, tata se va supăra.

— Da... Presupun, se bâlbâi Cherry.

Ea se ridică tremurând, încă sub șocul celor aflate. Trebuia să părăsească cât mai repede casă, înainte de a se întâlni cu Leon sau cu această femeie.

Ea coborî împreună cu fetițele. De pe scară, se auzeau voci în salon.

— Ascultați, spuse ea calm fetelor, nu vreau să-l mai deranjez pe tatăl vostru.

Mi-am luat deja rămas bun de la familie. Atunci vă las.

Plantă un sărut rapid pe obraji fragezi care se întindeau spre ea și traversă în grabă holul.

Un minut mai târziu, ieșea din parc la volanul mașinii sale.

CAPITOLUL XII

Cherry conducea periculos de repede. Peisajul se succeda cu o viteză nebunească.

Ajunsă la jumătatea drumului spre Țara Galilor, ea își dădu în sfârșit seama ce riscuri își asuma, opri mașina la marginea drumului și se prăbuși peste volan. Era distrusă.

Nu-i mai rămânea nicio speranță. Leon urma să se căsătorească. Cum îndrăznise să creadă măcar o clipă, că el ar fi putut s-o iubească? Doar corpul ei îl interesa.

În timpul mesei se gândise la cuvintele lui din grădină. Leon Silver nu spunea de obicei decât adevărul. Dar după-amiază citise un resentiment în ochii săi. Și cu toate acestea, nu înțeleșese...

Ei bine, acum era clar! Iluziile ei se spulberaseră.

Ea demară încet și termină traseul fără să se grăbească. Nu-și va risca viața pentru cineva care nu merita osteneala.

Îi va trimite scrisoarea de demisie de la fratele ei. Săptămâna următoare, Leon va descoperi că ea plecase pentru totdeauna. Nu va mai pune niciodată piciorul la birou.

Julie dormea când Cherry ajunse la casa lui Kevin. Și copilașul ei, la fel. Restul familiei privea la televizor, îl stinseră ca să pălăvrăgească cu ea.

— Ai un aer epuizat, draga mea, remarcă tatăl ei.

— De ce n-ai dormit la Silveri? se miră Kevin. Nu te grăbea nimeni!

Cherry evită să răspundă la întrebările lor.

Era peste puterile ei. Le spusese râzând că ziua fusese foarte obositoare, că micuții musafiri făcuseră un zgomot infernal.

— Hai, Kevin, arată-mi-l pe fiul tău!

Sunt atât de nerăbdătoare să-l văd! exclamă ea în

concluzie.

Amândoi se strecurară în camera Juliei.

— Nu-l vom păstra aici decât în primele trei săptămâni, explică fratele ei.

— E minunat! se extazie Cherry.

— Îmi seamănă! replică cu malițiozitate Kevin.

Cherry își petrecu noaptea pe canapeaua din salon. Practic, ea nu închise ochii toată noaptea, atât de mult o tulburase șocul pe care îl primise.

Luni, își dădu seama că vederea Juliei și a lui Kevin, a fericirii lor evidente, o făcea și mai nenorocită.

Ei vedeau că ea suferă îngrozitor. Degeaba își făcea de lucru, imensa ei durere nu-i lăsa niciun răgaz.

Marți, Julie o întrebă de-a dreptul:

— Cherry, e vorba de Leon Silver, sunt sigură, începu ea. De la Crăciun, știu că îl iubești. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine! în momentul în care îmi descopeream sentimentele față de el, Leon o cerea în căsătorie pe altă femeie.

— Oh! nu, nu se poate! strigă Julie.

Cherry nu mai insistă. Situația era prea clară și fără cea mai mică ieșire.

Kevin păstră o tăcere plină de tact asupra problemelor surorii sale. Părinții telefonară în fiecare zi și Cherry aprecie discreția lor. Julie îi informa fără doar și poate despre nefericirea ei. Orice discuție despre asta ar fi fost inutilă și ei evitară să-i mai vorbească feței despre acest subiect.

Miercuri seara, în patul ei, Cherry izbucni în plâns. Dorea să se întoarcă acasă la ea, să fie singură. Trebuia totuși să aștepte întoarcerea părinților ei, vineri, căci Julie avea nevoie de ajutor.

Tot nu-și terminase scrisoarea de demisie. De câte ori o începuse? Nu mai știa. O scoase din sertarul în care o băgase și o termină rapid. De ce să-și mai aleagă termenii pe

care-i folosea?

Dacă o expedia mâine dimineață, Leon o va primi vineri.

Ea scria că perioada de acomodare de șase luni îi permisesse să constate că postul nu-i convenea.

Cu sufletul liniștit, sfârși prin a adormi.

* * *

Două zile mai târziu, Cherry nu-și mai găsea locul. Tânjea să se întoarcă la Hampstead, în căsuța ei liniștită. Nu va mai fugi la mama, ca în trecut. Nu, va căuta un nou serviciu și-și va organiza o altă viață. La Londra, se găsea ușor de lucru.

Doamna și domnul Marshall telefonară spre prânz pentru a anunța că vor sosi după-amiază devreme. Cherry hotărî să plece în jurul orei unu. Singurătatea îi era absolut necesară.

Penny Davies luă corespondența și examina plicul adresat lui Leon Silver cu mențiunea „personal”. Ștampila era din Țara Galilor. Ea recunoscuse scrisul Cherryei.

— Scuzați-mă, domnule, spuse ea intrând în biroul acestuia, cred că aveți o scrisoare de la Cherry.

Leon ridică ochii din foaia cu cifre pe care le analiza, dar Penny, timidă, deja se retrăsese. Două minute mai târziu, Leon ieșea în trombă din biroul său.

— Penny! Vino aici! Nu! Rămâi unde ești. Cheamă informațiile! Nu, lasă! Unde e Alec?

„Gândește-te, bătrâne. Ce-i cu povestea asta?” Luă plicul din buzunar. Pe el era imprimată adresa. Apucă telefonul și formă numărul lui O'Connell.

— Pregătește-mi mașina imediat, ordonă el. Nu voi avea nevoie de dumneata, voi conduce eu însumi. Închise și formă numărul lui Alec.

— Plec, anunță el. Ocupă-te tu de Robin Long. Va fi aici la ora două. Mă duc în Țara Galilor.

Leon vorbi apoi la Buckinghamshire.

— Alo, tată?... Cine e la telefon?...

Bunico? Aici e Leon. Ascultă, trebuie să te duci să iei fetițele de la școală... Ce nu-i în ordine? Am primit acum o clipă o scrisoare de la o anumită tânără persoană.

Cea mai rece pe care mi-a fost dat să o citesc. Atunci, bravo pentru sfaturile tale! Nu numai că a fugit deunăzi, dar nu va mai reveni niciodată. Mă rog, așa crede ea! Plec chiar acum și o voi aduce de păr înapoi dacă va fi nevoie!... Dacă sunt prost dispus? Înfrorător, este termenul care se potrivește cel mai bine... Dacă o voi cere în căsătorie? Cu siguranță, nu!

La volanul mașinii sale, Leon înjura furios. O blestema pe cea pe care o iubea cu pasiune.

După două ore, tot nu-și recăpătase calmul. Această fată îl înnebunea. Oare reușise să-l facă să-și piardă mințile?

Viața nu fusese întotdeauna ușoară pentru el. Dar împotriva adversităților, el nu s-a clintit niciodată. Pentru prima oară, era pierdut. Nu mai era sigur de nimic.

Unde era harta aia blestemată?

Făcuse cu siguranță o greșală, cu Cherry. Dar unde, când? Nu știa. Încercase totul. Nu-i mai rămânea decât o singură soluție.

Se opri la marginea șoselei și deschise torpedoul, în ce colț pierdut locuia fratele ei? Rândurile îi dansau în fața ochilor, pe hârtie.

Îi era imposibil să se concentreze! Auzea încă vocea bunicii lui, la telefon:

— Specie de idiot! De ce nu-i spui frumos ce vrei de la ea, în loc să-i ordoni? strigase ea.

Leon inspiră adânc, ca să-și vină în fire. Iubita sa

bunică avea probabil dreptate. Trebuia să se calmeze neapărat, înainte de a se afla față în față cu Cherry. O va implora să se căsătorească cu el, în loc să i-o pretindă.

Dar când ajunse în Țara Galilor, descoperi că Cherry nu mai era acolo...

CAPITOLUL XIII

Casa din Hampstead era înghețată.

Cherry regretă că nu lăsase încălzirea pe timpul absenței ei.

Afară era aproape întuneric. Seara începea, tristă și solitară. Dădu drumul radiatoarelor și hotărî să meargă la super-magazin. Frigiderul era gol.

Fără să-și dezbrace paltonul, plecă imediat. Cel puțin, la întoarcere, va găsi casa încălzită...

Într-adevăr temperatura urcase mult. După ce și-a aranjat cumpărăturile, își făcu un ceai și-și transportă platoul în salon.

Tocmai trăgea storurile când zări Rolls Royce-ul lui Leon care parca în fața porții.

Speriată, se dădu brusc înapoi. Ce mai voia? O confruntare? Nu va deschide... Dar el suna deja, furios, la ușă.

Ce avea de se încăpățâna în halul ăsta?

Era turbat! Cu un suspin, Cherry se îndreptă spre ușă. Era inutil să reziste mai mult. Bărbatul ăsta nu se dădea niciodată bătut. Ar fi petrecut noaptea pe trepte, dacă ar fi fost nevoie...

El intră ca un meteor și-și aruncă pardesiul pe un fotoliu.

— Am traversat toată Anglia să te găsesc! strigă el fluturându-i scrisoarea. Ce înseamnă asta?

Mută, Cherry făcu ochii mari. Așa deci, el venea din Țara Galilor? De ce familia ei nu o anunțase? Ar fi fugit, dacă ar fi știut...

— Răspunde-mi! răcni Leon.

Cherry reacționa pe loc.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? strigă ea. El era furios. Pupilele lui străluceau de mânie și

când se îndreptă spre ea, Cherry dădu înapoi.

— Bun! reluă ea cu o voce mai calmă. E scrisoarea mea de demisie. Credeam că e destul de clar.

— Sunt conștient! Dar de ce?

— Ți-am explicat în scrisoare. Am stat aproape șase luni în companie și postul nu-mi convine. Ritmul e prea alert pentru mine. Mi-ai spus-o de la început. Ei bine, ai avut dreptate!

— Baliverne! Fii cinstită măcar o dată! Spune-mi adevăratul motiv al plecării tale!

Cu fulgere în ochii ei violet, Cherry îi răspunse imediat.

— Iată-l, spuse ea pe un ton înghețat.

Plec pentru că detest să lucrez cu dumneata. Te urăsc! Ești un monstru insensibil, înspăimântător! Spre marea ei surpriză, Leon începu să surâdă, cu mâinile în buzunare, vizibil ușurat!

— Ți-a mai rămas puțin ceai? întrebă el deodată.

— leși de aici! urlă ea, exasperată. Omul acesta era complet nebun.

Imperturbabil, Leon nici măcar nu se clinti.

— Toarnă-mi o ceașcă, Cherry.

Se lăsă să cadă pe canapea, cu o față radioasă, și își puse picioarele pe măsuta joasă.

Cherry puse mâna pe primul bibelou pe care îl văzu și i-l aruncă în cap.

— Am spus afară, Leon! strigă ea în culmea furiei.

El ridică brațele în aer pentru a se apăra. Micuțul obiect de porțelan ricoșă și se sparse în mii de bucăți pe dușumea. Bărbatul râdea acum în hohote. El se ridică încet.

— Vaza este a ta? întrebă, el cu un aer nevinovat.

Era prea mult. Totul îi mergea pe dos. Nu, nu era vaza ei. Ca și cum această constatare era cea mai mare dintre tragedii, Cherry izbucni în plâns.

Săptămâni întregi de tensiune ieșiră la suprafață. Nu mai putea. Se prăbuși la pieptul lui Leon. El o lăsă să plângă până se liniști, strângând-o cu tandrețe în brațe.

— Gata, iubita mea, murmură el cu blândețe. Își puse capul pe al ei.

— Nu ești obligată să-mi spui ce simți pentru mine... dar aș fi tare fericit să știu.

Cherry își ridică spre el ochii șiroind de lacrimi.

— Te iubesc, mărturisi ea simplu.

Leon îi surâse și o atrase și mai aproape de el.

— Ai avut dreptate să-mi trimiți demisia. Dacă nu, te-aș fi concediat.

— Într-adevăr? bâigui ea.

— Absolut. Pentru că am ceva mai bun să-ți ofer. Vreau să devii soția mea, Cherry.

— Soția...

Incapabilă să-și creadă urechilor, Cherry tăcu și se desprinse din îmbrățișarea lui Leon. Ea îl fixă, stupefiată.

— Dar... gemenele mi-au spus că te vei căsători cu Heidi Reynolds! exclamă ea.

— Ce?

Se priviră o clipă, fiecare așteptând explicațiile celuilalt.

— Oh! Leon, suspină în sfârșit Cherry.

Cred că am nevoie un coniac. Este o sticlă în acest bufet și pahare.

El se grăbi să o servească în timp ce ea se lăsă să cadă pe canapea. Apoi ea povesti cuvânt cu cuvânt ceea ce-i spusese răfetele.

— Dar nu am cerut-o niciodată pe Heidi în căsătorie! protestă el cu tărie. Am rupt cu ea în ajunul Crăciunului. Pentru că mi-am dat seama că eram îndrăgostit de tine. I-am spus că am cunoscut pe altcineva... Se întrerupse brusc.

— Acum îmi dau seama! reluă el. Mi-a răspuns: „Ce

păcat, Leon. Aveam de gând să-ți propun să ne căsătorim. Am fi format un cuplu solid". A acceptat refuzul meu cu filosofie, ca și cum ar fi fost vorba de o asociere, între noi.

— Dar atunci, de ce Ronnie și Rachel m-au asigurat că te vei căsători înainte de sosirea verii? insistă Cherry.

— Ele m-au întrebat, dar eu nu am dat importanță. Am crezut cu naivitate că ele înțelegeau ce se petrece între noi doi. Ele sunt foarte intuitive, mai ales Ronnie. Am răspuns că speram, fără să dau alte detalii.

Niciodată n-aș fi crezut că Heidi se intitulase drept viitoarea lor mamă! Biețele micuțe. Cred că au fost tare neliniștite, săptămânile acestea... Știu că ele nu o iubesc pe Heidi...

— Ce ți-a povesti Helena? întreabă deodată Cherry.

— Ei bine, când ne-am întors din Africa, ea mi-a spus că te iubeam, ceea ce eu știam deja. M-a întrebat dacă ți-am spus. I-am răspuns că nu, pentru că nu eram sigur de tine. Ea m-a grăbit s-o fac. Și când am ascultat-o în sfârșit, tu ai plecat. Îți garantez că a avut ce auzi de la mine.

— Leon! Cum poți fi atât de răutăcios cu această adorabilă bătrână doamnă! exclamă Cherry. Ea nu știa nimic despre complicațiile cu Heidi Reynolds! Hm... a adăugat și altceva?

— Da! că nu înțelegeam deloc femeile. Cherry izbucni în râs.

— Evident, ea subînțelegea când ele sunt Pești, preciză el malițios. Ea studiase tema ta astrală, știi. Bănuiam, de altfel. Voia să-ți vorbească despre asta, sâmbăta trecută.

Cum tu ai plecat, am primit eu confidențe le ei. După ea, eram făcuți unul pentru altul. Ca și cum aș fi avut nevoie să mă convingă!

Îi luă fața în mâini și-i acoperi gura cu sărutări pasionate. Ea se abandona lângă el, dornică de mângâierile lui.

— Iubirea mea, murmură el, mai spune-mi că mă iubești și că te vei căsători cu mine cât mai repede posibil...

— Ea îl asigură și se strânse și mai mult la pieptul lui puternic.

— Leon, iubitule, îl întrebă ea deodată, Helena a mai văzut și altceva în astre?

El ridică ochii la cer. Îl va înnebuni toată viața?

— Zău așa, Cherry! protestă el. Râdea că în sfârșit o cucerise.

— Ei? insistă fata.

— Oh! Ceva despre Venus a ta și Marte al meu!

— Ceea ce înseamnă?

— Nu știu! Dar m-a asigurat că sunt profund compatibile, și ea avea un aer extrem de șiret!

Își plimba multă vreme mâinile pe corpul celei pe care o adora și îi șopti la ureche:

— Ți propun să descoperim împreună sensul acestei minunate promisiuni, iubita mea...

— SFÂRȘIT —

Rămânând văduvă chiar în ziua căsătoriei, Cherry nu și-a revenit cu totul niciodată, după moartea lui David. Viața continuă, totuși, și tânăra femeie se dedică total profesiei ei. Ea este competentă, eficientă, serioasă... Atunci de ce noul său patron, Leon Silver, îi face în permanență observații acerbe? Și de ce este el fermecător cu alții și agresiv cu ea?

Cherry simții cum voința o abandonează. Era aproape goală în brațele lui și era atât de tulburată, încât nu mai reușea să reacționeze. El își aplecă fața spre sâniul ei. Copleșită de plăcere, Cherry începu să geamă ușor. El îi sărută vârfurile ieșite în afară, cu o artă care o făcu să-și piardă orice control.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-04-X

LEI 900

